

**„Božie cesty sú nevyspytateľné“,
hovorí jedno zo slovenských
porekadiel.**

Publikácia „Moja voľba“ na jednej strane poukazuje na nevyspytateľnosť ľudského osudu a Božieho plánu s ľuďmi; na druhej strane na to, že otvorená spoločnosť so sebou prináša veci, na ktorých sa často ľudia sporia, či sú negatívne alebo pozitívne vplyvajúce na slovenskú spoločnosť.

Táto publikácia prináša pohľad na voľbu a rozhodnutie tých, ktorí si vybrali islam za svoju životnú cestu.

MOJA *voľba*

Obsah

Úvod.....	3
Všetko prichádza z vôle Božej.....	5
Boh je nenáhlivý, ale pamätlivý.....	10
Islam-moja životná cesta.....	14
Z budhizmu na islam.....	19
Lá illáha illa Allah – Niet boha okrem Allaha (Boha).....	21
Jemu patrí moja veľká vďaka.....	27
Koniec húsenkovej dráhy.....	29
Tam, kde skončí jedna cesta, začne nová....	36
Zalúbená fanatička?.....	41
Zobudila som sa muslimkou.....	44
Ak v to veríte, je nás viac.....	48
Po 10. rokoch hľadania som našla. Alhamdulillah.....	54
Zbytočné obavy.....	61
Môj príbeh.....	64
“Boh je len Jeden!”.....	66
Cesta k pokoju.....	70
Môj nový život	74
Allahove usmernenie.....	77
Islam zmenil zmysel môjho života.....	85
Našla som drahokam medzi kameňmi.....	88
Moja cesta k islamu.....	93
Islam – cesta prirodzeného náboženstva.....	99
Od ateizmu k islamu.....	101
Kráša islamu.....	105
Môj skutočný život sa začal až po prijatí islamu.....	108
Hľadala som vieru.....	111
Sestry.....	113
Môj príbeh a príbeh mojej matky.....	120
Čistá spojitosť s Bohom.....	123
Objavenie pokladu.....	130
Návrat po 20.tich rokoch.....	132

Úvod

„Božie cesty sú nevyspytateľné“, hovorí jedno zo slovenských porekadiel.

Publikácia „Moja voľba“ na jednej strane poukazuje na nevyspytateľnosť ľudského osudu a Božieho plánu s ľuďmi; na druhej strane poukazuje na to, že otvorená spoločnosť so sebou prináša veci, na ktorých sa často ľudia sporia, či sú negatívne alebo pozitívne vplyvajúce na slovenskú spoločnosť.

Človek poznajúci a vedomý si zlých a dobrých vplyvov, má možnosť vybrať si, ktorou cestou sa vyberie a akým štýlom života bude žiť. Často krát práve zlý vplyv nabáda človeka hľadať ten dobrý. Je to spôsobené tým, že z každej strany na neho číha negativizmus. Stráca nádej, radosť zo života, má strach z budúcnosti a z toho plynúce depresívne stavy si často kompenzuje dočasnými radovánkami. Niektorí však hľadajú svoje útočisko vo viere a žije podľa Božích príkazov; má Boha na prvom mieste, váži si samého seba a neublíži iným. Každý sa na koniec rozhodne sám a zodpovedá si za svoje rozhodnutie, za svoju voľbu.

Táto publikácia prináša pohľad na voľbu a rozhodnutie tých, ktorí si vybrali islam za svoju životnú cestu. Dostali a naďalej sa k nemu dostávajú rozdielnymi spôsobmi. Ostávajú však pritom tými istými Slováckmi, ktorí sa k Vám prihovoria v čistej slovenčine; ktorým je známa história Slovenska, jej krásy a pýchy, jej kulinárska a ľudová tradícia.

Je dôležité poďakovať všetkým respondentom, ktorí sa nebáli a vyjadrili to, čo cítia. Respondenti mali plné právo rozhodnúť sa, či svoje mená vo svojom príbehu uvedú. Ostatné sú označené v publikácii ako anonymné. Len minimálne sa zasiahlo do originálneho textu jednotlivých príbehov. Písaním príbehu mal respondent odpovedať na to, ako sa k islamu dostal, aký bol jeho zlomový bod, život pred a po islame. Súčasťou je aj samotný odkaz respondenta pre slovenských čitateľov.

Veríme, že táto publikácia bude pre Vás prínosom k pochopeniu a porozumeniu tých, ktorí sa rozhodli kráčať inou cestou, ako drvivá väčšina Slovákov a prispeje k vylepšeniu našich spoločných vzťahov.

Všetko prichádza z vôle Božej

Islam má veľa čo ponúknuť dnešnému materialisticky-založenému svetu hlavne v oblasti morálky, ktorá sa pomaly vytráca z bežného života ľudí. Je to najrýchlejšie sa šíriace monoteistické náboženstvo na svete, ktoré priťahuje stále viac a viac ľudí. Na tom niečo musí byť. Určite stojí za zamyslenie zistiť, čo týchto ľudí rozličného veku, pohlavia, národnosti a rasy tak priťahuje na islame. Verte mi, stojí za to po tom pátrať...

Pochádzam z bežnej slovenskej rodiny. Náboženstvo bolo u nás viac menej tradíciou, oslavovali sme sviatky ako Vianoce a Veľká noc, do kostola sme chodili veľmi sporadicky. Keď som sa narodila, rodičia ma dali pokrstiť, ale nejako zvlášť som k viere vedená nebola. V detstve to bola viac menej zvedavosť, čo ma viedla k spoznávaniu náboženstva – ako inak katolíckeho, o inom sme vtedy nevedeli. Občas som zavítala aj do kostola, hlavne počas letných prázdnin, ktoré sme trávili u starých rodičov na dedine.

Postupne ako som dospievala, začala som si stále viac a viac uvedomovať, že všetko okolo nás je dielom Všemohúceho Stvoriteľa, ktorý je určite len jeden jediný... Hľadala som si cestu k Nemu akosi po svojom. Absolvovala som síce aj prvé sväté prijímanie a k tomu prislúchajúce ponaučenia u pána farára, už ako dospelá, ale stále mi niečo chýbalo. Necítila som pokoj v duši, vnútorné naplnenie, stále tu boli nezodpovedané otázky, ktoré boli pre mňa nepochopiteľné a miestami až absurdné, ako napr. čo je to svätá trojica, keď Boh je len jeden, ako môže byť trojjediný? Prečo sa mod-

líme k sochám a uctieваме ľudí (ako napr. pannu Máriu alebo Ježiša) namiesto Boha; a kto je farár, čo ho oprávňuje rozhodovať o tom, komu budú odpustené hriechy a akým spôsobom?! Veď on je len človek - omylný a nedokonalý, prečo sa mám jemu spovedať?!...atď, atď...

Otázok bolo veľa. Nikto mi na ne nevedel odpovedať. Skúsila som hľadať odpovede aj u mojich spolužiačiek – silne katolícky veriacich, ktoré mi povedali, že je to tak a hotovo a že do toho nemám „vrtať“, mám to nechať tak, lebo prílišné premýšľanie vedie k pochybnostiam a to vraj nie je dobré. Prijala som to tak ako to bolo a nejako zvlášť som to neriešila. Až do dňa, kým som nestretla môjho manžela – muslima.

Zoznámili sme sa počas môjho vysokoškolského štúdia, zdal sa mi zaujímavý, taký iný. Zaujal ma svojím správaním, tým aký bol, ako sa ku mne ako k žene správal. Bolo to pre mňa nové, nebola som na to pred tým zvyknutá. Postupne som začala zisťovať, že jeho správanie a spôsob života vyplýva z jeho viery – islamu. V tom čase som veľa o islame nevedela, bolo to akurát v období, keď média boli plné udalosti z 11.-teho septembra. Všade sa hovorilo o islame v negatívnom zmysle a to u mňa paradoxne prebudilo ešte väčšiu zvedavosť, jednoducho som nemohla uveriť všetkému, čo nám média ponúkali.

Čas neuveriteľne rýchlo plynul a z nás sa stali manželia. Mali sme islamskú a neskôr aj slovenskú svadbu. V tom čase som bola spokojná so svojim životom, tak ako plynul. Náboženstvo nebolo pre mňa podstatné. Manžel bol muslim a ja som si verila po svojom. Až jedného dňa, keď mi

náhle z plného zdravia zomrela teta, s ktorou sme si boli dosť blízke, som si uvedomila, že smrť nás môže zastihnúť kedykoľvek a kdekoľvek. Začala som sa stále viac a viac zamýšľať nad zmyslom nášho života. Rozmýšľala som, hľadala...ale stále nenašla...nenachádzala som to uspokojenie, to naplnenie – nebolo to tam.

Teraz už viem, že to bol len začiatok, to hlavné, čo ma výrazne posunulo bližšie k islamu, malo ešte len prísť...

Bolo to v čase, keď sme prežívali krásne obdobie, bola som tehotná, čakali sme naše prvé dieťaťko. Celé tehotenstvo bolo bezproblémové, harmonické a krásne. Kočiarik, vecičky – všetko bolo pripravené. Veď čas sa blížil, zostávalo už len pár dní do túžobne očakávaného pôrodu. Bola som na pravidelnej kontrole u lekárky, všetko bolo vporiadku; na druhý deň ráno som sa však zobudila s veľmi zvláštnym pocitom.

Snívalo sa mi, že žiadne dieťa nečakám, že vôbec nie som tehotná. Celá vystrašená som sa dotkla môjho veľkého bruška a ukludnila som sa, že to nie je pravda. Ten zvláštny pocit ale akosi pretrvával. Behom dňa som si uvedomila, že moje bábätko je až príliš kludné, že sa akosi nehýbe. Nezdalo sa mi to, a tak sme sa s manželom vybrali do nemocnice.

Veci razom nabrali iný smer. Lekár, ktorý mi robil sono sa tváril zvláštnne. Začala som cítiť, že sa niečo deje. Nepočula som srdiečko nášho bábätko a potom mi to povedal: „Je mi ľúto, ale vaše bábätko nežije!“...

*Bol to šok, bezmocnosť, beznádej, hnev, smútok, zúfalstvo!
Všetko sa vo mne búrilo...bolo to ťažké...*

ťažké pre nás oboch... rovnako pre mňa ako aj pre manžela. Stratili sme naše prvé dieťa, milované a túžobne očakávané.

Svet sa mi náhle a nečakane obrátil hore nohami. Veľkou oporou mi v tom čase bol práve môj manžel. Viera mu pomáhala vyrovnáť sa s našou veľkou stratou. V tomto ťažkom období som sa snažila nájsť odpoveď na otázky:

„Prečo sa to stalo? Prečo ľudia zomierajú? Aký je zmysel toho všetkého? Čo bude potom? Čo je po smrti? Je vôbec niečo?...“

Cez tieto otázky som sa dostávala stále bližšie a bližšie k islamu. Pochopila som, že všetko sa deje z nejakého dôvodu, a že všetko má svoj zmysel. Sú veci, ktoré neovplyvníme, stanú sa, lebo už dávno bolo o nich rozhodnuté. Je to vôľa Božia – všetko prichádza z vôle Božej – jeho plán bude vždy naplnený a nič na tomto svete ho nedokáže zadržať.

V tomto období sa mi prihodila ešte jedna zvláštna vec, ktorú by som rada spomenula. Mala som veľmi živý sen, v ktorom sa mi prihovárala moja teta, ktorá už nebola medzi nami, ktorá zomrela 3 roky pred touto udalosťou. Počula som jasne a zreteľne jej hlas, na ktorý som už takmer zabudla... Prihovárala sa mi prívetivým hlasom:

„Pozri sa sem a prečítaj, čo je tu napísané“.

V tej chvíli som nechápala, čo sa deje. Následne som sa pozrela tam kam chcela a zbadala som arabsky napísaný text, keďže som v tom čase už vedela čítať arabsky, len som prečítala čo tam bolo napísané. Bolo to:

*„lā Iilāha Iillā l-Lāh, Muhammadur rasūlu l-Lāh” –
niet Boha okrem Allaha a Muhammad je jeho posol.*

Bola to šaháda- vyznanie viery. Po tomto zážitku som si už bola istá, že niet inej cesty, že táto cesta- cesta islamu je tá správna.

Vo svojom srdci som zrazu pocítila obrovskú túžbu zmeniť svoj život, cítila som sa pripravená. Následne som vyslovila slová šahády ešte raz zo srdca a prijala som islam za svoje náboženstvo. Ten krásny pocit naplnenia sa nedá popísať slovami.

*Cítila som sa akoby som sa práve narodila, zrazu môj život
dostal zmysel.*

Tri týždne na to ako som prijala islam som otehotnela opäť. Všemohúci Allah nám zo Svojho nekonečného milosrdenstva dal krásny dar- naše druhé bábätko. Za deväť mesiacov sa nám narodila krásna a zdravá dcéra, alhambdulilláh (chvála Allahovi). Mať dieťa – krásne a zdravé je dar od Allaha. Naučila som si vážiť maličkosti a tešiť sa z toho, aký je k nám Allah štedrý. Som mu za to nesmierne vďačná.

Prosím Allaha, aby posilnil moju vieru a viedol ma po správnej ceste; aby sme sa jedného dňa všetci stretli v Džannah (v Raji). InšaAllah (Ak Allah dá). Modlím sa za to, aby som sa tam stretla s našim bábätkom, ktoré tam na nás už čaká. Nech nám Všemohúci Allah pri tom pomáha. Amen.

Halimah, stredné Slovensko

Boh je nenáhlivý, ale pamätlivý

Môj vzťah k Bohu som si pre istotu vyriešila hneď na začiatku puberty:

*„Milý Bože, ja v teba neverím
a preto sa na mňa nevzťahujú žiadne
tvoje pravidlá.“*

Dlhoročná snaha mojich starých rodičov o to, aby som bola konečne pokrstená a aspoň sa tvárila ako veriaca, stroskotali. Nenechám si predsa kázať od cudzieho človeka len preto, že vyštudoval nejakú teológiu, je to predsa stále len človek, omylný ako každý z nás. A ako môže byť jeden traja a ako môže byť syn boží zároveň boh? Takáto matematika mi nijak nešla do hlavy a tak som myšlienku viery v Boha bez akéhokoľvek ďalšieho zamyslenia sa na dlhý čas uzavrela. Moje dospievanie a vnímanie života tak bolo podporované slobodomyselnou výchovou mojich rodičov a masívnym vplyvom okolitého sveta.

Na vysokú školu som prišla s veľkými očakávaniami a plánmi. Presne s takými, aké má väčšina mladých ľudí po odchode z rodičovského domu. Vyštudujem, zatiaľ čo si budem plnými dúškami vychutnávať študentský život na internáte, odídem do zahraničia, vybudujem si skvelú kariéru, kúpim dom, auto, budem cestovať po svete a keď príde čas, hádam sa aj vydám a budem mať deti. Začiatok sa aj celkom vydaril, cez týždeň dril v škole a cez víkend užívanie si života so všetkým, čo k tomu patrí. Až kým mi do cesty nevstúpil on.

Prvé nesmelé rozhovory vystriedala moja odvážna otázka:

„Si mi sympatický, tak prečo to spolu neskúsime?“

„Nemôžem, bojím sa!“, znela jeho odpoveď.

„Bojíš, a čoho? Veď to nemusíme brať vážne, ak nechceš.“,
naliehala som.

„Bojím sa Allah-a.“, ukončil vetou, ktorej som v tom čase vôbec nerozumela.

Aj napriek tomu, že bolo po 11. septembri a v médiách už bola rozbehnutá protiislamská kampaň, slová ako Allah, muslim a islam mi boli cudzie. Vzťah medzi mnou a ním zostal na úrovni rozhovorov. Rozprávala som mu o mojich predstavách o živote, o tom, že verím v slobodu, pozitívnu energiu a silu ľudskej vôle, v užívanie si života na maximum, vo voľnú výchovu detí a podobne. Cítila som sa veľmi silná, keď som mu prezentovala svoje teórie, až kým mi nezačal klásť úplne jednoduché otázky:

„Aký je zmysel nášho života?“

Ak nesplníme svoje predstavy, znamená to, že sme žili úplne zbytočne?

A čo ľudia, ktorí nemali v živote nič, boli chorí, či zomreli skoro, tí tiež žili zbytočne?

Prečo pri „užívaní si života“ predávame a ponižujeme sami seba?

Prečo sa zlí majú dobre a dobrí často trpia?

Kde je spravodlivosť?

Odkiaľ sa vzalo všetko okolo nás a ako sme vznikli my?

Ako to, že všetko okolo nás funguje s takou presnosťou?

Čo bude, keď zomrieme?

Ak Allah skutočne existuje, nebojíš sa trestu?...“

Na mnohé z jeho otázok som nevedela odpovedať, vírili mi hlavou a bola som zvedavá na odpoveď. On mi tie odpovede dal. S jedlom rastie apetít a môj záujem o Allah-a a vieru v Neho rástol. Prečítala som si preto Korán. Bola som v úžase, ako mohla pred viac ako 1400 rokmi vzniknúť kniha s informáciami a vedomosťami, ktoré boli donedávna neznáme. Ako mohla vzniknúť kniha, ktorá nemá jedinú chybu, či protirečenie, kniha, ktorá hovorí o histórii a budúcnosti, spravodlivosti, o trestoch a odmenách, ktorá dáva návod pre život, ktorý platil vtedy a platí aj dnes? Bolo mi jasné, že niečo tak úžasné nemohol vytvoriť človek.

Čím viac som sa o islame dozvedela, tým viac som chápala, že Allah skutočne existuje. Zrazu mi všetko v živote začínalo dávať zmysel. Ale viera nie je iba záležitosťou rozumom. Vieru do srdca musí človeku vložiť Allah. A ja som nesmierne vďačná, že mi tento obrovský dar Allah do srdca vložil. A som presvedčená, že kto hľadá, ten nájde.

Prijatie islamu ma zmenilo od základov. Presadzovanie pravidiel islamu bolo zo začiatku v nemuslimskej krajine a neveriacej rodine ťažké. Ale muslim je ten, kto má za sebou podporu toho Najväčšieho a preto s trpezlivosťou prekoná všetky prekážky. Veď islam priniesol do môjho života len poriadok, pokoj, sebaúctu a dobro, tak prečo by som sa mala báť to všetko ukázať a obhájiť?

Paradoxne až ako muslimka som si začala užívať svoj život naplno. Pretože viem, že každý krok v mojom živote má dopad na to, čo dostanem v živote večnom. Snažím sa vyvarovať sa hlúpych, povrchných a zbytočných chýb. To sa okamžite odzrkadlilo na mojom vzťahu k iným ľuďom, no najmä vo vzťahu k mojej rodine. Práve vďaka islamu máme medzi sebou lepší vzťah ako kedykoľvek predtým.

Život v neveriacej krajine mi každý deň pripomína, akého veľkého daru sa mi v podobe viery dostalo. Keď sa ľudia okolo mňa hlava-nehlava ženú za pominuteľnými hodnotami, každú chvíľu sa prispôsobujú novým nezmyselným trendom, žijú podľa rozhodnutí samozvaných vodcov a pritom si myslia, že sú slobodní...

Ďakujem islamu, že mi otvoril oči, ukázal, že slúžiť môžem iba Jednému Jedinému Spravodlivému. Teraz už viem, ako samú seba nestratiť v tomto svete a ako vyhrať svoje najlepšie miesto v živote ďalšom, večnom. Škoda, že mnohí o tom ešte nevedia.

Sara

Islam-moja životná cesta

Od malička ma fascinovali ľudia, ktorí pochádzali z rôznych kútov sveta a mali iné vierovyznanie ako kresťanstvo. Aj doma s rodinou sme často pozerávali dokumenty alebo čítali rôznu literatúru na tému náboženstvá vo svete. Vždy keď som pritom zaregistrovala niečo o islame, cítila som niečo vo vnútri, bola to zvedavosť a taká túžba dozvedieť sa viac o tomto náboženstve a jeho stúpencoch. Pomaly som sa dostávala čoraz častejšie do kontaktu s muslimami a muslimkami, boli to z časti aj moji spolužiaci na strednej škole vo Viedni, ale spoznala som aj pár muslimiek-sloveniek, ktoré mi priblížili ich novú vieru a ich každodenný život na Slovensku. Dá sa povedať, že moja cesta k prijatiu islamu bola dlhšia, nebol to rýchly proces, myslím, že to trvalo približne rok až dva. V tomto čase som navštívila aj dve arabské krajiny a aj v Londýne som mala možnosť vidieť muslimskú komunitu žijúcu v európskej krajine. Po týchto cestovných zážitkoch som sa čoraz častejšie snažila čítať vedeckú literatúru a pochopiť základy islamskej viery, oboznámiť sa s dejinami islamu a jeho pravidlami. O veľa veciach som diskutovala s mojimi muslimskými priateľmi a vždy som dostala odpoveď, ktorá bola logická a prijateľná.

Po tomto dvojročnom období takého bádania a zoznamovania sa s islamom, som sa jedného dňa v pôstnom mesiaci Ramadán /bol to rok 2003/ rozhodla, že sa chcem postíť. Moji muslimskí známi mi však povedali, že ak sa budem postíť bez toho, aby som bola muslimka /teda pred tým, ako by som vyslovila šahádu/ to nemá veľký zmysel. V tomto momente som sa cítila zmätená, na jednej strane som

sa chcela postiť, modliť a začať uplatňovať islamské náboženstvo v mojom živote, no na druhej strane som sa bála spraviť ten najdôležitejší krok a prijať do srdca islam a že je len Jeden Boh. Veľkou výhodou bolo, že som v tejto situácii nebola sama. Aj moja najlepšia kamarátka, s ktorou sme sa poznali od útleho detstva, mala už dlhší čas záujem o islam a tiež sa chcela postiť. Tak sme spolu stáli pred veľkým a pre nás neznámym rozhodnutím- islam.

V oboch z nás prevládal pocit strachu pred niečím neznámym. Nevedeli sme, čo bude v budúcnosti, ale zároveň sme chceli cítiť ten pocit byť zrazu muslimkou. Nechali sme si to prejsť hlavou a na druhý deň sme sa obe rozhodli prijať islam a vyslovili sme šahádu v bratislavskej modlitebni. *Al-hamdulillahi rabbi-l-alamín – A všetka chvála patrí Allahovi, Pánovi svetov.*

Môjmu prijatiu islamskej viery predchádzalo dlhšie obdobie zoznamovania sa s týmto náboženstvom a jeho stúpenkami. Hlavným dôvodom, prečo ma zaujal práve islam, bolo, že čokoľvek, na čo som hľadala odpoveď, mi bolo vysvetlené v Koráne alebo sunnou, teda tradíciou proroka Muhammada /pokoj a mier s ním/. Na druhý stupeň základnej školy som bola prihlásená na cirkevnú školu a zo začiatku som sa snažila brať kresťanské náboženstvo a jeho učenie vážne. Postupom času som ale začala mať čoraz viac otázok, na ktoré mi nedokázali logicky odpovedať ani kňaz, ani sestričky, ktoré nás vyučovali. S mojím prestupom do školy vo Viedni sa radikálne zmenil môj každodenný život a okruh ľudí okolo mňa. Mala som zrazu spolužiakov muslimov, jedného budhistu, ortodoxných kresťanov alebo evanjelikov. Napriek tomu som stále pokračovala v hodinách kresťanského

náboženstva, ktoré som si zvolila pri nástupe do školy. Moje presvedčenie o kresťanstve, ako tej správnej a jedinej viere, vo mne ale čím ďalej tým viac slablo a kresťanské hodnoty a pohľad na svet mi neboli dostačujúce a často mi pripadali nelogické. Práve islam a jeho princípy viery sa zdali byť veľmi jasné a logické a zanechávali vo mne pocit istoty, pokoja a spokojnosti. Dá sa teda povedať, že hlavným dôvodom prijatia islamu bolo nájdenie novej cesty života, presvedčenia, viery a životného štýlu.

Jedna z ďalších vecí, ktoré ma na islame veľmi inšpirovali a presvedčili, je priamy vzťah každého človeka s Bohom. Koncept Boha v islame je veľmi jasný a jednoduchý. Boh je Stvoriteľom celého ľudstva a má moc nad všetkým, je ale aj Milosrdný, Milostivý a Odpúšťajúci. Človek sa na Neho môže obrátiť kedykoľvek a kdekoľvek priamo so svojimi prosbami alebo prosbou o odpustenie.

Islam som prijala v mojich sedemnástich rokoch, počas strednej školy. Pred prijatím islamu som sa nijak nelíšila od ostatných kamarátok /nemuslimiek/ v mojom veku. Popri škole mi veľa voľného času nezostávalo, akurát cez víkendy sme zvykli zájsť na diskotéku alebo do kaviarne alebo na nejakú oslavu. Tento štýl a trávenie voľného času, pitie alkoholu a tancovanie na diskotékach ma ale nikdy neoslovili a chodila som tam skôr kvôli niekomu druhému alebo keď som bola pozvaná. Nevidela som v tom všetkom nejaký zmysel, išlo len o zábavu, bez žiadnych hodnôt a hĺbky. Po prijatí islamu mi takéto trávenie voľného času teda vôbec nechýbalo. Začala som tráviť viac času štúdiom islamskej viery, návštevami muslimiek, vzájomnými diskusiami na rôzne duchovné témy a samozrejme uctievaním Boha /či

už v rámci modlitby, pôstom alebo čítaním Koránu/. Prijatie islamu ovplyvnilo aj ďalšie stránky môjho života, či už stravovanie, obliekanie, správanie sa na verejnosti a iné každodenné situácie, ktoré mi boli predtým ľahostajné. Z môjho pohľadu to ale neboli radikálne zmeny. Najťažšie bolo asi sprostredkovanie a vysvetľovanie mojej novej viery rodičom a blízkej rodine, ktorí nechápali, prečo zrazu nepijem alkohol, nejem bravčové mäso a neoslavujem Vianoce. Toto všetko sa ale postupom času vysvetlilo a dodnes o tom s mojou rodinou debatujem. Dôležité pre mňa je, že ma ako muslimku prijali a rešpektujú moje presvedčenie.

Z duchovnej stránky sa môj život takisto zmenil. S prijatím islamu som pocítila istý pokoj vo vnútri, ktorý cítim doteraz. Okrem toho viem a chápem, prečo som bola stvorená a akú úlohu mám na tomto svete. Na základe tohto sa snažím budovať môj život a prispôsobovať ho tak, aby som sa dostala čo najbližšie k Bohu. V prvom rade sa snažím dodržiavať islamské hodnoty a naplno žiť islamskú vieru, a to bez ohľadu na to, kde sa práve nachádzam, a až potom prichádzajú na rad bežné otázky, výzvy a prekážky každodenného života.

Odkaz pre slovenskú spoločnosť

Veľmi by ma potešilo, keby sa slovenská spoločnosť stala otvorenejšie voči inakosti a diverzite, ktorú dnes na Slovensku nachádzame čoraz viac a častejšie. Otvorenosť, tolerancia, rešpekt, slušnosť- to sú pre mňa hlavné hodnoty a vlastnosti, ktoré mi na Slovensku viditeľne chýbajú. Čo sa týka konkrétne islamu, dúfam, že slovenská verejnosť bude pristupovať k tomuto svetovému náboženstvu rovnako ako

k iným, často krát omnoho menším cirkvám či sektám. Týka sa to v prvom rade uznania a zaregistrovania islamu ako náboženstva na Slovensku, ktoré sa doteraz nekonalo. Slovensko je tak poslednou krajinou v EÚ, kde islam ako náboženstvo nie je uznaný. Ďalej je dôležité, aby Slováci a Slovenky nemali strach pred niečím novým a cudzím a aby sa nebáli spoznávať a byť v kontakte so Slovenkami-muslimkami. Kontakty a dialógy medzi slovenskou spoločnosťou a Slovenkami-muslimkami vedú často krát k odstránovaniu predsudkov a stereotypov, ktoré žiaľ na Slovensku stále dominujú.

Tu by som chcela ešte vyzdvihnúť rozdiel v tom, ako sa správajú ľudia vzdelaní a pracujúci v zahraničných firmách a ľudia obyčajní, ktorí nemali možnosť stretnúť sa s inakosťou alebo ju jednoducho odmietajú. Títo ľudia väčšinou len lamentujú nad kúskom látky navyše a nevedia a nechcú pochopiť dôvod zahaľovania sa. Ako zahalená muslimka pracujem na Slovensku už vyše troch rokov a zatiaľ som v zamestnaní problémy nezažila a ani nepocítila. Pracovala som a pracujem vo väčších medzinárodných firmách, kde sú ľudia na diverzitu a rôznorodosť náboženstiev zvyknutí a ktorí stretnutie so mnou berú skôr ako obohatenie a spoznanie niečoho iného.

Ešte by som si priała, aby slovenská spoločnosť neposudzovala muslimov podľa toho, čo započujú alebo si prečítajú v bulvárnych médiách, ale aby objektívne rozmýšľali a posudzovali jednotlivé konania a skutočnosti muslimov na základe dôveryhodných zdrojov.

K.A.

Z budhizmu na islam

Vždy som mala blízko k spoznávaniu iných kultúr a náboženstiev. Fascinovalo ma, akými rôznymi spôsobmi žijú ľudia po celom svete. Môj prvý dotyk s islamom bol však skôr negatívny a to prostredníctvom literatúry, kde boli ženy-muslimky upalované, či inak mrzačené, najčastejšie dokonca v kruhu vlastnej rodiny. I keď tento druh literatúry dnes považujem za anti-islamskú propagandu, u mňa, naopak, vzbudzoval záujem. Neskôr som sa cez internet zoznámila s mladým muslimom-mojim terajším manželom. On bol tým, ktorý mi zodpovedal všetky otázky a na moje prekvapenie, všetko dávalo zmysel. Naopak, moje toho času budhistické videnie sveta nebolo také dokonalé, za aké som ho považovala a zistila som, že je mi vlastne nanič.

Mesiace strávené v manželovej krajine, kde som mala možnosť spoznať sa s viacerými muslimkami a ich rodinami, boli ďalším krokom smerom k islamu. Čím viac informácií som mala, tým viac som vedela, že toto je cesta, ktorou chcem ísť. Pri poznávaní islamu som samozrejme porovnávala najmä s kresťanstvom, kde mnohé veci pokladám za neprirodzené, či nelogické - napr. povinný celibát u kňazov, ktorí napriek svojmu povolaniu zostávajú vždy LEN mužmi; božia trojica (=1 osoba, no 3 rôzne osobnosti), dedičný hriech, tak ako aj vykúpenie z hriechu, Cirkev, alebo samotné spovedanie sa človeku, ktorý rozhodne o svojom rozhrešení. Nič z toho som v islame nenašla. Nenašla som však ani nič iné, čo by nemalo logické odôvodnenie a nedávalo by zmysel.

Dôvod prijatia islamu bol jednoduchý - našla som, čo som hľadala. Zlomovým bodom bolo uvedomenie si, ako veľmi sa islam líši od dnešného kresťanstva, a teda pochopenie, že nie všetky monoteistické náboženstvá sú o tom istom.

Môj život pred prijatím islamu bol ako život ktoréhokoľvek slovenského dievčaťa. Nikdy som ale nebola typ, čo by obľuboval diskotéky, takže to, že som sa napríklad musela vzdať alkoholu, alebo vyzývavého oblečenia, pre mňa nepredstavovalo žiaden problém. V dnešnej dobe preplnenej možnosťami a protichodnými názormi, z ktorých si mnohokrát nevieme správne vybrať, mi islam **ur uje jasné hranice a pravidlá**.

Nebyť muslimkou, často by som mala problém správne sa rozhodnúť. Pretože islam zahŕňa každú sféru života - od ekonomiky a obchodovania až po rodinu, hygienu, či intímne vzťahy.

Islam pre mňa znamená návrat k prirodzenosti vo všetkom. A čo je dôležité, v islame som našla nielen návod na život, ale aj vieru uspieť v tom večnom. InšaAllah (ak Allah dá).

Bola by som rada, keby sa ľudia prestali nechať klamať médiami a ich obrovskou silou a nebrali všetko, čo v nich vidia a počujú ako stopercentnú pravdu. Väčšina informácií, ktoré sa v médiách o islame objavujú sú totiž zmanipulované, v lepšom prípade „len“ polopravdy. Bohuziaľ, ani to, čo my muslimovia robíme, nie vždy zodpovedá tomu, čo by sme robiť mali. Islam je krásny, ucelený a prirodzený spôsob života a ja dúfam, že sa aj slovenská spoločnosť o ňom dozvie čo najviac. Možno aj prostredníctvom tejto publikácie.

Ivana

Lá illáha illa Allah – Niet boha okrem Allaha (Boha)

*Príbeh ako každý iný. Jeden z mnohých. Príbeh tých, ktorí poznali islam a prijali ho. Do určitej miery je to pravda, ale pre mňa je tento príbeh iný ako tie ostatné. Nie je jedným z mnohých, ale je ten jediný, **ten môj príbeh.***

Vyrastala som v úplne bežnej slovenskej kresťanskej rodine, ničím výnimočnej. Kresťanskú tradíciu sme praktizovali, chodievali na nedelňé omše. Avšak ako bežná slovenská rodina, či už kresťanská alebo nie, problémom v rodine bol častokrát alkohol. Otec si rád vypil a s mojimi súrodencami sme ťažko prežívali scény, keď sa vracal z práce neskoro a opitý. Potom sa s mamou hádali a my deti sme z toho mali veľký stres.

Vždy som bola skôr utiahnutý typ, rada som čítala knihy a trávila čas doma. Nijako zvlášť ma nelákali bláznivé aktivity mládeže. Istý čas som bola aj skautkou v kresťanskom dievčenskom oddieli, chodievali sme na výlety, do prírody a učili sa nové veci. Veľmi rada som sa utiekala k Bohu, mala som rada sa Mu prihovárať, modliť sa. Vieru v Boha som poznala už od detstva a bola dôležitou v mojom živote. Keďže som rada čítala, prešlo mi rukami mnoho kníh. Na strednej škole ma stále viac začala zaujímať vedecká literatúra – história, archeológia, sci-fi. A takto nejako sa mi pod ruky dostali aj knihy o kresťanstve. O kresťanstve z hľadiska vedy a novodobých poznatkov; o tom kresťanstve, ktoré poznáme v dnešnej podobe; ale aj o tom, ktoré bolo na začiatku.

A vtedy sa to všetko nejako začalo.

Dočítala som sa o mnohých veciach, ktoré ma prekvapili a dokonca aj šokovali. Tieto veci nám na hodinách náboženstva nikto nevrazil, kňazi sa o nich nezmiňovali a vlastne vládlo akési ticho o týchto témach. Napríklad som sa dozvedela, že jedinou pôvodnou modlitbou v kresťanstve je tzv. „Otčenáš“. Všetky ostatné modlitby boli vymyslené ľuďmi oveľa neskôr. Začala som sa nad všetkým zamýšľať. Prečo sa teda modlím slovami iných ľudí? Veď sa chcem prihovárať Bohu slovami, ktoré sú od Neho, ktoré viem, že sú správne. Veď to si aj ja môžem vymyslieť vlastnú modlitbu a modliť sa ju. Aký je rozdiel medzi mojou a tými, ktoré vymysleli iní ľudia? V „Otčenáši“ sa spomína výhradne Boh. A desaťtoro Božích prikázaní hovorí hneď na prvom mieste:

*„Ja som Pán Boh tvoj, nebudeš mať iných Bohov okrem
Mňa, aby si sa im klaňal“.*

A vtedy sa to vo mne všetko nejako zlomilo. Prestala som sa modliť všetky ostatné modlitby, modlila som sa iba túto jednu a pýtala som Boha svojimi slovami. Keď som išla do kostola, pozorne som počúvala kňaza o čom hovorí a rozmyšľala o všetkom. Snažila som sa vyhľadať v knihách témy, ktoré sa mi zdali zvláštne, alebo v čomsi sporné. A stále viac a viac som sa dozvedela napríklad o osobe Ježiša, o vzniku Nového Zákona, o textoch Starého Zákona. Videla som a cítila, že dnešné kresťanstvo má v mnohom ďaleko od toho, aké bolo v čase keď vznikalo. Pochopila som, že ľudia žijúci po Ježišovi a vlastne dodnes, praktizujú z kresťanstva iba to, čo im vyhovuje a na ostatné veci hľadajú ospravedlnenia a argumenty. Nedodržiavajú nariadenia Starého zákona, lebo

hovorila, že majú už Nový Zákon a podobné veci. Na základe toho všetkého som prestala chodiť do kostola úplne a praktizovať kresťanstvo. Mala som vtedy 17 rokov. Nebolo to z nejakej rebélie, ale z pocitu, že nemôžem veriť všetkému, čo je napísané a povedané. Chcem si byť istá, že to čo hovorím Bohu a čím sa vo svojom živote riadim, je naozaj zoslané Bohom a nie vymyslené ľuďmi.

Ocitla som sa v ťažkej situácii, nakoľko som milovala Boha a potrebovala som sa modliť, potrebovala som vo svojom živote návod ako žiť, ako riešiť každodenné problémy. Nevedela som si predstaviť svoj život bez toho, že by som verila a praktizovala svoju vieru. Avšak ku kresťanstvu som sa už vrátiť nechcela. O islame som v tom čase nič nevedela, nedočítala som sa o ňom ani v knihách, nepoznala som žiadneho muslima. Takže v tom čase som bola naozaj smutná a prosila som Boha iba o to, aby mi pomohol a vyriešil moju dilemu. Zároveň tu bol už spomínaný problém s alkoholom v rodine. Raz po určitej udalosti s mojím otcom som veľmi prosila Boha, že ak sa ja raz vydám, nech mám manžela čo nepije alkohol. Nedokázala by som takto žiť a hlavne nechcem, aby moje deti prežívali to, čo sme prežívali my. Z celého srdca som Ho prosila, aby sa našiel tam niekde pre mňa takýto manžel. Nemala som ani potuchy o tom, že to raz bude muslim, ktorý nepije alkohol, lebo mu tu zakazuje jeho viera.

Jedného dňa moja dobrá kamarátka zo strednej školy prišla s tým, že spoznala nejakého cudzinca z Libanonu. Bola som zvedavá, nikdy som takého cudzinca z Libanonu nevidela. Tak som povedala mojej kamarátke, nech ma s ním zoznámí. A stalo sa. Bol muslim. Ale ako som sa neskôr

dozvedela a pochopila, nie veľmi „dobrý“ muslim, nepraktizujúci muslim. Ale aj napriek tomu mi Boh otvoril cestu k islamu. Za krátko som spoznala dievča, ktoré pracovalo v arabskej reštaurácii, a poznalo veľa zahraničných, či už študentov, podnikateľov alebo pracujúcich na Slovensku. S tým dievčaťom sme sa spriatelili, porozumeli sme si, aj ona bola kresťanka, tak sme sa často rozprávali o Bohu a mnohých spoločných témach. Ona ma zoznámila s viacerými cudzincami, väčšinou to boli muslimovia. A tak som sa vlastne prvýkrát dozvedela o islame. Začala som sa pýtať na to, čo je to ten islam, ako to vlastne funguje, v čo veria, ako praktizujú svoju vieru. Veľmi sa mi páčilo, keď som počula, že v islame je zakázané piť alkohol. To však nebolo to rozhodujúce, prečo som nakoniec uverila, prijala túto vieru a začala ju praktizovať.

Cez túto kamarátku som spoznala aj svojho súčasného manžela. Vtedy som nevedela, že raz budeme manželia. Jeden kamarát môjho muža mi doniesol knihy o islame v angličtine. Prečítala som si ich a chcela som vedieť viac, chcela som si prečítať viac o tejto pre mňa novej viere. O čosi neskôr ma môj manžel zoznámil s manželkou jeho kamaráta. Bola to Slovenka, muslimka. Bola som uchvátená. Nosila šatku, bola kultivovaná, vzdelaná, príjemná, veľmi dobre som si s ňou rozumela. Bola pre mňa akýmsi vzorom. Pýtala som sa jej rôzne otázky, doniesla mi ďalšie knihy, ukázala mi, ako sa muslimovia modlia. Veľmi sa mi to všetko vrylo do pamäti a mala som z toho dobrý pocit. Prečítala som si viaceré knihy a nakoniec prišlo to rozhodnutie. Bolo to rozhodnutie srdca, ale aj rozumu.

Chcem sa stať muslimkou!

Našla som v islame cestu pre seba. Islam ma oslovil svojou komplexnosťou. Tým, že človek môže byť muslimom v každom aspekte svojho života. Nie len tým, že sa modlí a zúčastňuje sa náboženských aktivít. Ale aj tým, aké má zásady a usmernenia od Boha vo všetkých oblastiach každodenného života – ekonomické záležitosti, právne, rodinné, spoločenské, pracovné. Jednoducho ma fascinovalo, ako islam obsahuje rady a návody pre život človeka aj z toho praktického hľadiska.

Ako vyučená ekonómka ma veľmi oslovil islamský finančný systém (bez úrokov; systém náboženskej dane a iné). Ale čo bolo najdôležitejšie, mohla som sa prihovárať Bohu priamo, bez akýchkoľvek sprostredkovateľov (duchovných, modly, svätcov) a slovami rovno od Neho. Mohla som si byť istá, že odkaz, ktorý poslal Boh nám ľuďom prostredníctvom islamu nebol zmenený, je pôvodný, taký, aký sa Bohu páči.

A to rozhodlo. Prijala som islam do svojho srdca a do svojho života, pocítila som pokoj v duši. Som vďačná Bohu (Allahovi), že ma viedol a otvoril mi cestu, ako môžem byť bližšie k Nemu; že môžem byť svedkom pravej podstaty viery, takej, akú by mal mať vo svojom srdci každý človek.

Vieru v zmysle – Niet Boha okrem Allaha, alebo Nebudeš mať iných Bohov. A uverila som v proroka Muhammada, že bol človekom poslaným Allahom (Bohom) na túto zem, aby nám doniesol Jeho posolstvo, a aby mu ľudia uverili.

Na záver by som chcela dodať len tolko:

Nepridružujte k Bohu! Nehľadajte si iných bohov, svätcov, modly alebo prostredníkov, cez ktorých očakávate vašu odmenu u Boha.

Lebo Boh je len Jeden a všetky formy pridružovania Bohu vás len odvádzajú od Jeho skutočného uctievania a dávajú vám falošné nádeje, že to všetko pomôže vašej duši v Súdny deň.

Nevývajte vo svojich modlitbách rôznych svätcov, nepadajte na tváre pred sochami a modlami, nepripisujte rôznym predmetom väčšiu moc akú v skutočnosti majú, lebo to všetko je len cestou do večného ohňa.

Boh nás všetkých žiada, aby sme verili len v Neho a len Jeho uctievali, len Jemu sa klaňali a len Jeho o pomoc žiadali. Niet boha okrem Boha (Allaha).

J.B.

Jemu patrí moja veľká vďaka

Utekám. Niekto beží za mnou. Naháňa ma. Bežím rýchlejšie. Už-už ma dobehne, keď vtom sa zobudím. Vystrašená ležím v posteli. Rozmýšľam. Nechcem zomrieť. Nechcem ísť do pekla. Nechcem, aby mi teraz niekto ublížil. Tá ťažoba je neznesiteľná.

Ale potom sa stalo niečo neuveriteľné. Niečo emotívne, čo človek prežije len raz, ak mu to Jeho Stvoriteľ umožní. Presne si pamätám, keď sa z mojich úst vydrali prvé arabské slová: „*Ašhadu anlá illáha illálláh.*“ Počuť svoj hlas ich vyslovovať bolo zvláštne. Oslobodzujúce. Nikdy nezabudnem na ten pocit. Obrovská úľava. „*Teraz už môžem kludne zomrieť.*“ – povedala som si. Bizarné, nie? Ja som to vtedy ale tak cítila. Cítila som sa ľahká, uvoľnená. Ťažký balvan bol preč.

Je tu niekto, na Koho sa vždy môžem spoľahnúť. Kto mi pomôže, keď o to požiadam, keď to potrebujem. Kto vedie môj život, moje skutky, moje kroky.

Mojej rodine však moja viera až taká úžasná nepripadala. Mali veľký problém sa s tým vyrovnáť; trvalo im to zopár rokov. Bolelo to veľmi. To odsúdenie, nezaujímam. Nikdy sa neopýtali: „Prečo?“ Videli iba moje zahalené vlasy, iba obal, obsah ich nezaujímali.

Čo je zvláštne, že cudzích ľudí, ktorých som stretávala na ulici dôvod môjho konvertovania zaujímal. Zaujímalo ich, či to bolo kvôli náboženstvu samotnému, alebo som mala iný dôvod.

Za ten čas sa bolesť zmiernila, ale zo srdca to človek nevy-
maže. Pritom som neurobila žiaden priestupok voči spo-
ločnosti, žiaden morálny poklesok či prehrešok, ani im ne-
ublížila. Bola som len v niečom iná ako predtým.

Všemohúci mi otvoril oči a srdce. Zrazu som videla, vní-
mala a cítila veci, ktoré predtým okolo mňa iba prechádzali.
Všetko bolo jasné a zreteľné. Či už kolobeh prírody, ľudské
vnútro, medziludské vzťahy, učenie. Lahšie si odvtedy zapa-
mätám veci, vidím presnejšie súvislosti, príčiny a dôsledky;
lepšie dokážem precítiť prežívanie a vnímanie ľudí a príro-
dy. Akoby niečo, čo mi zatemňovalo srdce a mozog bolo
zrazu pre . Ten pocit vo mne pretrváva a čím dlhšie som
muslimkou, tým viac sa prehľbuje.

Nebyť Jeho, tak tu nie som. Nebyť Jeho, nikdy neucítim tú
sladkosť viery. Nebyť Jeho, nikdy neodložím moju hrdosť.
Jemu patrí moja veľká vďaka.

***Videl si (Muhammad) toho, kto si za boha svojho učinil
túžbu svoju (robil si to, čo sa mu zachcelo a nebral do úvahy,
čo Boh uložil) a Boh mu dal zblúdiť na základe Svojej zna-
losti všetkého a zapečatil jeho sluch a srdce a učinil nad
jeho zrakom závoj. Kto by ho správne usmernil po Alla-
hovi? A či sa nepoučíte? Povedali (tí, ktorí odmietli veriť):
„Existuje len tento náš život najnižší (pozemský), zomiera-
me a žijeme v ňom a len čas nás usmrťí.“ Nemajú však o
tom žiadne poznanie, oni sa len domnievajú.
(Korán 45:23-24)***

Muslimka zo západného Slovenska

Koniec húsenkovej dráhy

Sedím v mešite, chvejem sa, hoci z radiátorov sála teplo. Srdce mi trepoce ako vystrašeným mačatám, s ktorými sme sa hrávali na jar u babičky. Už o chvíľočku! Pár sekúnd! Moja drahá priateľka mi silno stíska ruku. Usmejem sa na ňu, ona opätuje širokánsky úsmev a po líci jej sklízne slza. Bradatý postarší muž mi podá maličký mikrofón, trasú sa mi ruky. Z reproduktorov sa ozve: „Drahá sestra, opakujte po mne: Ašhadu anná...“

Keď som pred necelým rokom sedela v minisukni za recepciou a odpisovala na fóre nejakému Alžírčanovi ako ten ich mačistický mizogýnsky islam utláča ženy, keď sme sa na diaľku spriatelili a ja som sa ho vypytovala na ich archaické orientálne náboženstvo viac z rozmaru než zo záujmu, a keď som sa naňho našťava, lebo žartoval že jedného dňa budem chodiť v hidžábe, ani len omylom som neverila, že do roka sa ocitnem v mešite a poviem:

„Dosvedčujem, že niet iného boha okrem Boha (Allaha) a dosvedčujem, že Muhammed je jeho prorokom.“

Ak by mi bol vtedy niekto povedal: „Ty konvertuješ“, moja odpoveď by bola:

„Nikdy, nikdy, nikdy, neexistuje, ja muslimka určite nebudem, nikdy. Chuderky pobláznené, chodia s tými handrami na hlavách, ja takáto v živote nebudem. Mám krásne husté vlasy, dlhokánske nohy z ktorých sú chlapi na mäkko, to všetko by som mala skrývať? Zabudni. Mám predsa zdravý rozum... alebo nie?“

Islam sa snažil votrieť sa mi do života už dva razy, ale za každým tomu „čosi“ zabránilo. Náhoda? Osud? Moja pohodlnosť?

Prvýkrát na gymnáziu, keď sme na občianskej náuke študovali a rozoberali jednotlivé náboženstvá. Takmer som si ako tému svojej prezentácie vybrala islam, ale niekto ma predbehol. Aj tak som sa tešila, že si vypočujem spolužiačkovu prednášku o náboženstve divokých Tatárov a Turkov, čo okupovali naše územie. No, ochorela som. A môj islam, ako prišiel, tak i odišiel.

Druhý krát kosák polmesiaca vyskočil jedenásteho septembra dvetisícjeden. V správach cirkulovali hrôzostrašné reportáže rúcajúcich sa dvojičiek. „Prečo to muslimovia robia? Prečo chcú kresťanov zabiť? Čo hovorí ich viera?“, pýtala som sa rodičov. Nevedeli mi odpovedať.

V knižnici som vyhrabala encyklopédiu svetových náboženstiev, z ktorej som robila svoje expoé o judaizme. Zaumienila som si prísť tomu vražednému islamu na koreň. Kniha ležala na polici, zapadala prachom, kým neprišla z knižnice výzva. Vrátila som ju s tým, že si ju určite ešte niekedy požičiam. Potom, keď budem mať viac času. Neskôr...

• • •

„Veď u vás žena nič nesmie, pracovať, vzdelávať sa, ani len z domu vyjsť!“

Zasmial sa: „Moja staršia sestra je krajčírka, má vlastný ateliér a šije na objednávku. Mladšia je kadernička.“

„Tak ste trochu vyspelejší, dajme tomu. Ale islam ženu obmedzuje.“

„Prvá prorokova manželka bola jeho zamestnávateľom.“

„Čo?? To určite. Ako sa volala?“

„Chadýdža.“

Ťuk, ťuk: google, ťuk, ťuk: Chadýdža.

„Dobre, ale islam prišiel neskôr, až potom ich začal utláčať a žena nemala žiadnu cenu!“

„Pred príchodom islamu Arabi pochovávali novorodeniatka ženského pohlavia za živa. Islam to zakázal. Je to v Koráne. Čítala si Korán?“

„Nie.“

„Tak sa doňho pozri, než mi povieš také somariny. Odkiaľ to všetko berieš?“

„Neviem, to je taký všeobecný prehľad.“

Zlom

Sedím v internátnej izbe, je noc ale nemôžem spať. Mám pocit, akoby mi niečo silno zvieralo hrud', cítim nepokoj. Mala by som spať, zajtra vstávam do školy. Nedá sa, musím sa dozvedieť niečo viac. Ešte nejaký detail. Potrebujem ho tu a teraz. Potrebujem ešte jednu kvapku do už plného pohára. Ešte jeden dôkaz. Nevyvrátiteľný argument. Dôkaz, že to je skutočný Boh. Signál. Zázrak. Všade je ticho. Tma. Žiadne znamenie, pohyb záclony, bliknutie svetla, tieň, nič.

Pustím si ďalšie video.

„On (Boh) zoslal dole z neba vodu, z ktorej pijete a z ktorej rastú stromy, pri ktorých pasiete stáda svoje.“ (16:10)

„Dáva pre vás ňou vyrásť sadivám a olivám a palmám a hroznám a všetkým plodom. V tom je, veru, znamenie ľuďom, ktorí premýšľajú“ (16:11)

„Určil, aby vám slúžili noc a deň a slnko a mesiac a hviezdy sú Jeho príkazu podriadené. V tom sú veru znamenia ľuďom, ktorí chápu.“ (16:12)

„A v tom, čo pre vás stvoril na zemi v rôznych farbách, v tom je veru znamenie ľuďom, ktorí sa poučia. (16:13)

Znova si prehrávam úryvok z Koránu, po tvári mi tečú horúce slzy. Aký bol môj život pred prijatím islamu? Húsenková dráha. Raz hore, raz dole. Raz herečka, stredobod pozornosti, ktorá všetkých zabáva, ktorú je riadne počuť, za ktorou sa otočí každý chlap a inokedy zlomená, troska,

v depresii, čo cíti príšernú prázdnotu, pre ktorú nič nemá zmysel, a ktorú chcú rodičia poslať k psychiatrovi. Dá si kratšiu sukňu a znova sa cíti „milovaná“. Život na húsenkovej dráhe. Raz hore, raz dole.

Vo chvíli, keď som začala pátrať po islame, porovnávať ho s judaizmom a hlavne s kresťanstvom a študovať jeho myšlienky, začala som konečne myslieť. Tak skutočne myslieť. Prestala som sa v zlých chvíľach ponárať do svojich analýz sebalútosti. Už som sa nepitvala vo vlastnom „akožetrápení“. Začala som myslieť. Klásť si otázky. Konštruktívne uvažovať.

„Prečo som na tomto svete, aká je moja úloha?“ namiesto „Načo som sa vôbec narodila?“ „Prečo je mi nanič, ak mi nič nechýba, ako by som to mohla zmeniť?“ namiesto „Naši na mňa nemali čas, nerozprávali sa so mnou, je to ich vina, že som taká.“

S priúčaním sa islamu som sa učila pokore. Láske k Bohu, láske k sebe, láske k iným. Našla som v ňom pokoj. Logiku. Istotu. Ochranu. Sebaúctu. Dôstojnosť. Dnes sa cítim dobre, ak viem že som urobila správnu vec. Ak zaspávam s vedomím, že som odviedla dobrú prácu. Že som nikomu neublížila, v lepšom prípade pomohla. Že som sa zachovala správne. Je mi ukradnuté, koľko mužov si všimlo moju krásu. Respektíve viem, že žiaden. Mohli vidieť, ako premýšľam, mohli vidieť ako som sa pripravila na hodinu, mohli počuť moje názory a myšlienky na diskutovanú tému. Ľuďom dovoľím vidieť aká som, nie ako vyzerá moje telo, a je to úžasný pocit. Pekná som len pre toho jediného, ktorý si to naozaj zaslúži. A to je ešte krajší pocit. Nehovorím, že

teraz je môj život prechádzka ružovou záhradou. Aj muslimka je občas unavená. Znechutená. Aj muslimka môže mať slabú chvíľku. Keď jej chýba rodina. Keď ju hnevá život v garzónke dva krát dva metre. Keď je frustrovaná, keď túži po bábätku, ale vie že teraz nemôže, lebo už šiesty mesiac s manželom žijú z letnej brigády. Čo už, arabské meno sa na pohovoroch nenesie, hoci aj vyzdobené vysokoškolskými titulmi. Rozdiel je v tom, že ak je muslimke nanič, vytiahne si Korán a číta alebo počúva a ďakuje Bohu: že jej drahí rodičia sa majú dobre; že má dobrého muža, majú čo jesť a strechu nad hlavou; že jej Boh dal ráno otvoriť oči; a prosí Ho o silu, aby vládala manžela povzbudiť pred jeho x-tým pracovným pohovorom; aby sa mohol o ňu oprieť ako sa ona opiera o neho.

Na strednej škole som objavila, akou je moje temer už ženské telo silnou zbraňou. Až som sa stala jej otrokom. Musela som, proste musela dobre vyzerať, ináč by ma ľudia neboli mali radi. Dnes vidím oveľa mladšie dievčatká zmenené na nepoznanie líčidlami a hrozne vyzývavým oblečením. Nezaujímajú ju škola, je jej ukradnutá vlastná budúcnosť, nad takými vecami sa v podstate ani nezamýšľa. Dôležité je, koľko spolužiakov si všimne vykúkajúce tangáče. Je vrchol, ak babka dáva svojej sedemnásťročnej vnučke za vzor jej štrnásťročnú sesternicu, lebo tá už má frajera. Mojej úžasnej, hrdej a cieľavedomej sestričke, ktorá na sebe tvrdo pracuje a vyberá si vysokú školu, ktorej som toľko dohovárala ako sa s chlapcami vôbec ale vôbec netreba ponáhľať po tom ako som sa x-krát sama škaredo a hlavne neuveriteľne zbytočne popálila, naša vlastná babička, neoblomná kresťanka vychovávaná ku kresťanským hodnotám dáva za príklad pubertiačku, ktorá má s rodičmi dohodu, že môže

chodiť sama von s frajerom, ak bude mať dobré známky.

Kde sa podeli tie kresťanské hodnoty? Kam sa podel zdravý rozum? Chlapec s pobláznenými hormónmi chce budovať vzťah? A dievča čo ešte nepozná samú seba, nevie čo čaká od života a nemá jasné plány, má mať vážny vzťah? Alebo je všetkým jasné, že je to len dočasná zábavka, „dôkaz“ jej vyspelosti, krásy, obľúbenosti, hodnoty... Lebo waw, ona už má frajera!!!

Nikdy nezabudnem obraz veľkonočnej omše, keď som navštívila svojich rodičov na dedine. Posväcovanie paschy. Ľudia z košíkov urobili pred kostolom veľký kruh. Z chrámu vyšla procesia s miništrantami, kňazom a mladými dievčatami nesúcimi sväté obrazy. Šesť dievčat vo veľmi veľmi veľmi krátkych obtiahnutých minisukniach a v pestrých vzorovaných pančuškách s kresťanskými posvätnými ikonami na rukách, a v pozadí babky, všetky do jednej v dlhých sukniach a so šatkami na hlavách. Aká irónia. Náš pán farár a jeho animátori organizujú raz týždenne stretnutia mládeže. Nevedia pripraviť jednu malú prednášku ako oblečením v kostole veriaci vyjadri úctu k Bohu? Alebo je to aj samému kňazovi jedno??

Zo srdca rešpektujem kresťanskú vieru. Moja rodná krajina je kresťanská. Vychovávali ma v kresťanskej tradícii, síce len tak „na sviatky“ ale predsa. Niečo sa na mňa hádam naplepilo. Ale pozerať teraz, ako si šliapete a pľujete na vlastné hodnoty, veď to bolí! Na Slovensku ešte nie je toľko muslimov, aby zvládli ochrániť kresťanskú morálku pred ignorantstvom spoločnosti.

Anonym

Tam, kde skončí jedna cesta, začne nová....

V živote človeka sa nájdu otázky, na ktoré nemá logické odpovede. Na otázku prečo som si zvolila islam dodnes nemám odpoveď. Ak sa ma ju niekto opýta, väčšinou odpoviem len jedným slovom: „Neviem“. Nie je to preto, že som nemala dôvod alebo vysvetlenie, skôr to vnímam ako určitý dar od Boha. Jednoducho som počúvala srdce. Samozrejme, ľudia sú väčšinou zarazení mojou odpoveďou a ich tváre prezradia veľa. Nemusím asi vraviť, že sa stretávam s nepochopením vo väčšine prípadov, je to však prírodná reakcia. Nie každý dostatne ten dar a nie každý dostane ani možnosť pochopiť to, prečo je islam správnym spôsobom života. Som však nesmierne vďakačná, že som dostala od Boha možnosť zmeniť si svoj život a otvoriť si myseľ.

Narodila som sa v liberálnej kresťanskej rodine. Mala som svoju slobodu a náboženské povinnosti sa obmedzili na nedeľnú omšu. Mala som všetko čo som chcela, predsa som nebola šťastná. V kostole počas omši som sa vždy pýtala samú seba:

„Čo tu vlastne hľadám? Boh tu nie je!“

Verila som v Boha ale nikdy som necítila, že Boh nás počúva, respektíve je s nami počas obradu. Všade som videla sochy svätých a unudené tváre ľudí, ktoré nerozumejú kázniam, ktoré hovorili o starodávnych udalostiach bez spojitosti so súčasnosťou. Nad oltárom stál obrovský Ježiš a pan-na Mária. Stále som rozmýšľala nad tým, či je Ježiš Bohom;

či je Boh otcom Ježiša; kto je vôbec Boh; Svätý Duch bol pre mňa ešte väčšou záhadou. Mala som pocit, že nikto vlastne nevie povedať čo je tá tzv. Svätá Trojica, a že sa každý modlí skôr ku Ježišovi ako ku samotnému Bohu.

Islam som poznala už ako mladé dievča. Toto náboženstvo ma fascinovalo, i keď som sa to v tom čase ešte nesnažila rozvíjať, nebola som pripravená. Mala som dokonca obdobie, kedy som chcela byť dobrou kresťankou. Snažila som sa viac modliť a dávať pozor v kostole, no duševne ma to vôbec neposilnilo. Stále som sa cítila prázdna a také nepríjemne ticho som mala v srdci.

Boh ma nepočul a ja som nepočula jeho.

Sklamaná som si jedného dňa povedala, že načo sa mám snažiť, keď Boh aj tak nie je so mnou. Tá láska a túžba po Bohu sa obrátila na ignoráciu. Prestala som chodiť do kostola, nemodlila som sa, neprosila som Boha o nič. Vždy keď som počula niekde o islame, či už v televízii či v iných médiach, mala som taký zvláštny pocit. Srdce povedalo áno, rozum ale stále odporoval. Nevedela som definovať pojem Boh a nevedela som ani ako ho mám vlastne zase nájsť. Začala som viac čítať o islame, pochopiť základy, snažila som si získať priateľov. Spoznala som sa s úžasnými dievčatami, ktoré sa stali mojimi sestrami neskôr, keď som prijala islam. Ak som náhodou uvidela v médiach modliacich sa muslimov, alebo začula samotné volanie na modlitbu, moje srdce sa vždy rozbúšilo. Uvedomila som si, že všetko negatívne čo sa človek dozvie o islame má dve tváre.

I keď záverom môjho pátrania a cesty ku pravde bolo to, že

islam nie je tradícia a tradícia nie je islam, som pochopila aj to, že často muslimovia sú tí, ktorí ukážu ľuďom opak. Každý človek, ktorí urobí niečo zlé v mene islamu, robí to hlavne kvôli tradícii. Islam je ale jediné správne náboženstvo, čisté a krásne, len si to ľudia veľakrát neuvedomujú alebo si to nevážia. Záverom môjho pátrania a cesty ku pravde bolo to, že som si uvedolila jednu zásadnu vec - islam nie je tradícia a tradícia nie je islam. Chyby spoločnosti nie sú chybami Boha, ale je to v povahe človeka. Boli sme stvorení, aby sme mali vlastnú vôľu, aby sme si mohli vybrať medzi správnou a zlou cestou. Ja som nechcela kráčať ďalej na tej nesprávnej a keďže som mala pomerne ťažké obdobie za mojím chrbtom, chcela som začať nový život.

Niet Boha okrem Boha a Muhammed je posol Boží...

Týmito slovami som začala môj nový život ako muslimka pred tromi rokmi. Spočiatku som nenesla šatku, pracovala som v malom mestečku, bála som sa, že ma odsúdia alebo urobia zle mojej rodine. Trvalo mi to dlho, kým som sa zbavila toho strachu. Alhamdulillah (Chvála Bohu), keď som sa presťahovala, postupne som nabrala odvahu, až kým som jedného dňa išla do práce v šatke. Zamestnanci vedeli aj predtým, že som muslimka, ale pravdepodobne si to neuvedomili, lebo reakcie boli rôzne. Prekvapilo ma, že šatka mi dodala silu a odvahu, už som sa ich nebála a boli mi ich komentáre ľahostajné. Vďaka Bohu, zatiaľ som nemala veľmi negatívne reakcie, len sa prehodnotili ľudské vzťahy.

Bolo to mojím najlepším rozhodnutím a nikdy som neoľutovala, že som konvertovala a vzdala sa vecí, ktoré ľudia považujú za bežnú súčasť moderného života. Získala som

oveľa viac: novú rodinu medzi sestrami; silnejšiu vieru v Boha a priamu cestu k Nemu; duševný pokoj a po veľa veľa modlitieb aj dobrého muža, ktorý nie len priniesol šťastie do môjho života ale aj pomáha posilniť ma vo viere. Nie nadarmo sa hovorí: „Manželstvo je polovica náboženstva“.

Naša spoločnosť je dosť uzavretá a ľudia nedôverujú cudzincom a vlastne ani slovenkám v šatke, čo ma často mrzí. Priestor na sebarealizáciu v rámci islamu je kvôli tomu dosť náročné. Niektoré sestry si nenájdu robotu so šatkou alebo sa boja nosiť šatku na pracovisku. Muži s bradou sú považovaní za potencionálne nebezpečenstvo. V nemuslimskej spoločnosti tiež nie je ľahké vychovať dieťa a uchrániť ho pred škodlivými faktormi. Z ľudí je cítiť mnohokrát určitú pasívnu agresivitu, síce vďaka Bohu neútočia, ale škaredé pohľady sú na dennom poriadku.

Tým, že islam nie je na Slovensku oficiálnym náboženstvom, nie je jednoduché ani vytvoriť vrúcnejší vzťah s nemuslimskou spoločnosťou. Stále má človek pocit, že je cudzincom ba neželanou osobou v rodnom kraji. Hovorí sa často aj to, že cudzinci sa nesnažia začleniť sa, čo nie je len také čier-no-biele, veď ako sa môže niekto niekam začleniť, kde mu nato nedajú priestor a je vytlačený na okraj spoločnosti? Osobne si myslím, že slovenská spoločnosť potrebuje ešte veľa rokov nato, aby sa otvorila trošku viac. Nie je pozitívna tendencia to, že ľudia odmietajú všetko čo je iné, veď iné sa nerovná zlé alebo horšie. Však?

Spoločnosť by sa mala začať viac zaujímať o iné kultúry, učiť sa o nich, keďže pochopenie prináša toleranciu a tolerancia prináša pokojné spolužitie. Slovensko je členom EÚ.

Už dávno nie sme východný blok, že sa dívame len jedným smerom ako kone s klapkami na očiach. Svet sa stal pestrofarebným a čím viac sa naučíme o iných národoch a čím tolerantnejšími budeme, tým viac budeme schopní zachovať si práve svoju kultúru, lebo si budeme vedomí toho, kto sme, kam kráčame a národ bude mať väčšiu sebadôveru. Niekedy totiž cítiť, že ľudia odmietajú cudzie, lebo nevedia nič ani o sebe a boja sa nepoznaného, ako keby iné národy chceli zobrať niečo od nich. Samozrejme nie je to pravda. Spoločnosť by si mala uvedomiť, že nikto nič zobrať nechce, skôr naopak, každý si pridá to svoje. Ja som za farebný svet a dúfam, že jedného dňa si povie naša spoločnosť to isté.

Na záver by som chcela dodať ešte toľko:

Islam nie je nebezpečenstvo, je to pokoj a veriaci muslim je poslom pokoja. Všetko mimo toho, je buď tradícia, ktorá nie je založená na náboženskej báze alebo je to samotná vôľa daného človeka vymeniť si dobré skutky za hriechy. Svet sa prestane báť islamu, ak si uvedomí to, že islam, ľudská vôľa a tradície krajín nie sú synonymami.

*Nech Boh ukáže každému správnu cestu a otvorí im srdcia,
aby prijali posolstvo islamu. Amen!*

Noor

Zalúbená fanatička?

Plne chápem, že sa niekto našťve ak mu vyvrátíme jeho teóriu vnímania sveta a Boha, no a nebolo to inak ani u mňa. Keď mi môj muž vyhrkol do tváre, že pôjdem do pekla, ja vzorná kresťanka, modliaca sa pravidelne ráno a večer a na obed „Anjel pána“ a odriekajúc ruženec denno denne... To kto je on aby vedel, kto do pekla pôjde a kto nie? Veľmi ma to rožčúlilo, ale na druhej strane donútilo aj pozrieť sa na to z iného uhla pohľadu. Potom mi položil otázku:

„ ... a ja podľa tvojho náboženstva pôjdem do pekla, ak nekonvertujem?“

Nedalo mi nevykrúcať sa typickým spôsobom, že to je diskutabilné, lebo Ježiš zomrel za hriechy ľudstva, tak ak patrí medzi ľudstvo tak asi do toho pekla nepôjde, ale vlastne kto potom do pekla pôjde? Ak teda Ježiš zomrel za naše hriechy, tak je to vlastne jedno koľko ich spácham, lebo aj tak pôjdem do neba?

Prešla doba a uzavreli sme s manželom dohodu, že týždeň sa budem modliť len k Bohu a mám si vybrať modlitby, ktoré sa týkajú len Boha, nič o Ježišovi, Márii, všetkých svätých. A zrazu nastalo v mojom živote veľké prázdno. Pýtala som sa samej seba - prečo vlastne? Veď to by vôbec nemalo byť ťažké, veď kresťania veria v Boha, tak ako to, že Jemu Jedinému nie je venovaná žiadna osobitná modlitba, kde by nebol nikto iný menovaný, okrem „Otčenáša“.

„Zalúbená fanatička“, toto prirovnanie bolo asi najčastej-

šie vyjadrenie okolia na ospravedlnenie si môjho počinu, že prečo baba v dvadsiatke konvertuje na islam, zahalí sa v období, ktoré je pre tento vek skôr odhaľujúcim sa, a začne sa modliť päť krát denne namiesto voliteľného počtu modlitieb venovaných troj „Jedinosti“ Boha. Aj ja som chodievala na diskotéky, randila ako iné baby, chodievala poza školu a vyvádzala, ale vždy mi záležalo na tom, že čo si o mojich počinoch asi práve teraz myslí Boh, veď On vidí všetko. Ak by sa ma spýtal prečo som klamala v tom momente ako to robím, nehanbila by som sa? Určite, ale napriek tomu som to urobila. Nikdy som nemala pocit, že mi v mojom zidealizovanom svete niečo chýba. Až do toho neskutočného pocitu prázdna počas doby, keď som sa mala modliť k Bohu samotnému. Nechápem, prečo bolo pre mňa zrazu dokonca aj ťažké, vymyslieť si vlastnú modlitbu. Úprimne si povedzme, že aj keď sa niekto modlieva pravidelne neznamená to, že sa sústreďí aj na to, čo vlastne odriekava v každej tej modlitbe. Zväčša to pre nás býva len suchá povinnosť.

Pravdu povediac po konvertovaní sa mi život otočil nie len o tristošesťdesiat stupňov, ale minimálne o dva krát toľko, ale i tak necítim, že som o niečo prišla, ba naopak veľa som získala. Hlavne som začala veci chápať a dávali mi zmysel. Modlitba začala byť zážitkom a nie len prežitkom. Uvedomujem si, že Boh je len Jeden a nikdy z neho nebudú traja. Viem, že moja modlitba je venovaná Tomu, ktorý rozhoduje o tom, či pôjdem do pekla, alebo do neba a nie prostredníkom. Boh je tu, je s nami, nepotrebuje medzi nami mať nikoho, komu by sme sa doprosovali aby nám uňho vybavil „protekcii“. Sami sme si zodpovední za naše činy a nikto iný za nich trpieť nebude, len my sami. Často sa stretávam s otázkou: „A čo rodičia?“ Tak sa pýtam, pôjdu moji rodičia

vari do pekla zato, že ja som sa sama rozhodla? Alebo mám veriť v niečo čo mi je vzdialené len kvôli tomu, aby som sa zapáčila rodičom? Je viera o tom, že moji rodičia boli to či ono, tak aj ja budem? Nie je to vôbec ľahké v tomto konzervatívnom slovenskom svete výjsť von zahalená, lebo poburujem okolie viac, než by som vyšla vonku polonahá. Podľa mňa je to smutné a lacné, podľa okolitého sveta normálne, ale hlavne že chceme mať nálepku demokratického štátu.

Počas konvertovania, alebo rozhodovania sa či konvertovať, alebo nie, som si skúsila dať vonku šatku len tak, aby som vedela asi ako na to reagujú ľudia. Viem, že sa s tým nestretávajú denno denne, ale na to aby si ma na zeleninovom trhu niekto fotil...??? Za 6 rokov so šatkou nemôžem tvrdiť, že mám len negatívne skúsenosti, ale pravda je taká, že asi tak 80% je negatívnych. Všetci sa tvárime, že nám je jedno čo druhí robia, ale až po konverzii som pochopila, že mnohým ľuďom prekáža ak si niekto žije podľa toho, čo vyhovuje jemu. Nemám ťažké srdce na to, že mnohí z môjho okolia to nechápu vôbec, ale mojím odkazom je, že ak nemáte čo povedať, slušné a rozumné, tak radšej len ostante ticho. Nazývať ma strigou preto že mám šatku? Nazvali by ste tak aj niekoho, kto nosí šatku kvôli chorobe, alebo starú babku, pre ktorú je to tradícia? Odsúdiť niekoho nie je vôbec zložité, ale skúste ho pochopiť. S tým už majú mnohí z nás veľký problém...

**„S ťažkosťou prichádza aj uľahčenie.“
(Vznešený Korán, 94:6)**

Anonym z malebnej dedinky

Zobudila som sa muslimkou

Som Slovenka a som muslimka. Islam som prijala pred vyše siedmimi rokmi, keď som mala šestnásť rokov. Ani raz som toto rozhodnutie neolutovala!

Možno sa zamýšľate nad tým, ako sa také mladé dievča dostane k islamu a k rozhodnutiu konvertovať. Vždy som rozmýšľala racionálne, takže cesta k tomuto rozhodnutiu vôbec nebola krátka. Môj prvý kontakt s islamom bol v arabskej krajine na dovolenke. Po návrate z dovolenky, keďže som mala príjemné, ale aj zmiešané dojmy, som išla do knižnice a požičala som si pár knižiek o islame a začala som chodiť na kurz arabského jazyka, kde sme mali učiteľa muslima.

Postupne som vyčerpala zdroje našej knižnice a preto som začala hľadať na internete. Našla som dnes už neexistujúcu organizáciu, ktorá v tom čase poskytovala verejnosti aj malú knižnicu s knižkami v rôznych jazykoch. Na moju prvú návštevu si pamätám, ako by to bolo včera. Bol piatok a moja mama v tom čase vedela, že sa zaujímam o islam a sama mi navrhla, aby som sa išla pozrieť na piatkovú modlitbu, ktorá sa konala taktiež v priestoroch tejto organizácie. Keď som prišla, mala som zmiešané pocity. Našťastie na modlenie prišla aj jedna muslimka, ktorá sa mi po modlitbe začala venovať. Veľmi dlho sme sa rozprávali a povedala mi aj o iných aktivitách, ktoré som potom začala navštevovať. Spoznala som veľa sestier, ako sa ženy navzájom v islame nazývajú, staršie aj mladšie, slobodné, vydaté, pracujúce, ale aj ženy v domácnosti. Postupne som zistila, že obraz ženy v islame je v našej spoločnosti veľmi skreslený.

Čím ďalej sa mi páčil islam viac a viac, ale stále som bola neistá v otázke konvertovania, pretože som bola veľmi mladá. Práve som nastúpila na strednú školu a vždy som bola veľmi racionálna v otázkach viery. Rodičia ma k viere nevychovali, takže aj napriek krstu som bola ateistka. Moja cesta k islamu bola dlhá, trvalo to jeden a pol roka štúdia, čítania Koránu a stretávania sa v komunite. Slovenská islamská komunita je veľmi otvorená, jeden a pol roka som sa zúčastňovala stretnutí, sviatkov, obradov a prednášok bez toho, aby sa ma niekto pýtal, alebo ma tlačil do konvertovania. Až na jednu sestru, ktorá sa ma asi po roku spýtala, čo si myslím o islame. Odpovedala som len pozitívne, čo ju prekvapilo natolko, že sa ma spýtala prečo teda nekonvertujem. Moju odpoveď si pamätám dodnes. Odpovedala som jej: „Až keď sa zobudím so srdcom muslimky“.

A tak sa aj stalo. Poznáte ten pocit, keď sa ráno zobudíte s pocitom zamilovanosti? Pociť, ktorý vás naplňuje? Pociť, že ste našli niečo, čo ste dlho hľadali? To bol deň, keď som sa zobudila so srdcom muslimky. Bolo to 12. augusta. Keďže ku konvertovaniu treba vysloviť „šahádu“ - vyznanie viery – pred dvoma svedkami, tak som zavolať dve dobré kamarátky z našej komunity. Ešte v ten deň sme sa stretli a konvertovala som na islam. V tom čase som už mala prečítaný celý Korán v českom preklade a rozčítaný anglický preklad, ktorý mal lepšie vysvetlivky. Nemôžem popísať presne zlomový bod alebo racionálny dôvod, prečo som konvertovala. U mňa to bolo o pociť. Pretože islam sa mi páčil už dlho predtým, ale v ten deň prišlo to, čo som dovtedy nemala. Viera v Boha. Islamské učenie ma presvedčilo, že Boh existuje. V ten deň mi zákazy jedenia bravčového, pitia alkoholu alebo povinnosť žien sa zahaľovať či modle-

nie sa päť krát denne prišli ako úplne prirodzené a chcela som sa stať členkou tohto náboženstva. Na islame mi veľmi imponoval koncept viery v jedného Boha, a nie v trojicu. Aj to že okrem proroka Mohammeda je v Koráne spomínaný aj prorok Ježiš či Mojžiš, ktorí sú dôležitými postavami v histórii islamu, ale aj neexistovanie prostredníka medzi Bohom a človekom. V islame neexistujú spovede náboženskému vodcovi – imámovi- čo mi bolo veľmi sympatické, všetko je medzi jednotlivcom a Bohom. Takisto sa mi veľmi páčilo islamské bankovníctvo, keďže islam zakazuje úžeru.

Pri najbližšej piatkovej modlitbe som oznámila v modlitebni, že som konvertovala. Môj život sa tým zmenil. Konvertovala som krátko pred Ramadánom, takže som čoskoro mala možnosť vychutnať si súdržnosť tejto komunity. Veľmi som sa tešila na sviatok, ktorým sa oslavuje koniec Ramadánu – Íd al Fitr – sviatok sa začal rannou modlitbou, pokračovalo sa prednáškami a spoločným obedom. Pravidelne sa konali spoločné večere po západe slnka, cez víkend sa konali prednášky a každý večer bola spoločná, ale nepovinná modlitba „tarawíh“. V tom čase som už nosila šatku, bolo to rozhodnutie, ktoré som urobila asi po dvoch týždňoch a pre mňa bolo veľmi jednoduché. Nemyslela som na to, čo si o mne pomyslia susedia, spolužiaci alebo spoločnosť. V škole to zobrali spolužiaci veľmi dobre, keďže vedeli že sa o islam zaujímam, ani ich to veľmi neprekvapilo. Nikto sa mi z mojich kamarátov neobrátil chrbtom. Jediný ktorý s mojou konverziou nesúhlasil bol môj otec, ktorý to ťažko znášal, ale do pol roka sme si všetko vysvetlili a náš vzťah bol ešte lepší ako predtým. Dnes na môjho manžela ani na islam nedá dopustiť a sám bojuje proti predsudkom voči islamu v jeho okolí.

Môj život po konvertovaní sa zmenil, ale nikdy nie negatívne. Dva roky po konvertovaní som sa vydala. Momentálne sme spolu už 5 rokov. Po roku žitia na Slovensku sme išli žiť s manželom do arabskej krajiny. Tam som pocítila, aké je to byť slobodnou muslimkou. Avšak asi po roku nastali nepokoje, tak sme sa vrátili na Slovensko. Musím povedať, vďaka Bohu, som si bez problémov našla prácu, aj keď na niektorých pracovných pohovoroch som cítila napätie kvôli tomu, že som bola zahalená. Som hrdá, že môžem povedať, že islam môj život na Slovensku nijak negatívne neovplyvnil. Samozrejme, že som sa v mojom živote stretla s predsudkami, niekedy aj slovnými útokmi, ale na tie rýchlo zabúdam, pretože to je len malá časť môjho života. Môj sociálny aj pracovný život je ako u každého iného človeka. Samozrejme, že vnímam obraz, aký má islam na Slovensku v médiách, ale pravda je taká, že islam dáva žene stabilitu, bezpečie, naplnenie a zmysel života. Mylný obraz našej spoločnosti je, že ženy sa na dovolenke zamilujú a následne musia konvertovať, aby sa mohli vydať za muslima. Lenže muslimovia si môžu brať aj kresťanky či židovky a na islam konvertujú aj muži. Pomer žien konvertítiek prevyšujúci mužov. Čo môže byť väčší dôkaz, že ženy v islame nie sú utláčané a podradné?

Som hrdá na to, že som muslimka a už 7 rokov žijem svoj život plnohodnotne, šťastne a duševne naplnená. Takisto som hrdá na to, že som Slovenka. Som oboje. Islam je náboženstvo všetkých rás a národov.

Rodáčka z Bratislavy

Ak v to veríte, je nás viac

Bola som dievča, ktoré nosilo minisukne, vysoké podpätky a život bol pre mňa ako sa hovorí gombička, aj keď v mojom vnútri ma spôsob a štýl takéhoto života nebavil a nenapľňal. Čo bolo zároveň dôležité, nikdy som ani nič iné, správne, pravdivé a naplňajúce nehladala...

Chodila som dvakrát do roka na spoveď do kostola a to v čase Vianoc a Veľkej noci. Cítila som sa stále nepríjemne pri momente spovede a nepáčilo sa mi, že všetko čo robím zle, hovorím obyčajnému človeku ako ja a ten rozhodne, čo sa mám pomodliť a všetko mi bude odpustené. Ako malé dievča som rozmýšľala, aké to bude keď zomriem. Predstavovala som si to ako večný spánok. Nedostala som rozumné odpovede na čas po smrti. Všetko sa mi zdalo také zamotané, nejasné, plné nezodpovedaných otázok. Tak teda ako to išlo ďalej?

Všetko prišlo do cesty môjho života samé. V jednom okamihu mi jednoducho boli postavení do cesty kamaráti – muslimovia. Mala som 18 rokov. Začali mi hovoriť o islame a muslimoch. Čo je iné vo viere muslimov. Viedli sme diskusie o Ježišovi. Všetky tieto debaty o kresťanstve a o islame u mňa vyvolávali pocit, že ma tí kamaráti iba chcú naviesť na to, aby som prijala islam. Všetko som ukončila slovami:

„Dobre... dobre, hovorte si, čo chcete!

Napriek tomu, som ale začala cítiť, že vlastne islam má v sebe pár vecí, čo sa mi páčili. Všetko išlo pomaly deň za

dňom. Keď som videla prvý krát v živote modliť sa muslimov na vlastné oči a čo tomu predchádzalo, úplne v ten okamih, ak som porovnala modlitbu v kresťanstve a modlitbu v islame, bolo to jasné. Modlitba muslima bola iba pre Boha, akú úctu a rešpekt vyjadrujúcu Bohu preukazovali, to bolo neporovnateľné. Stav, myšlienky a postoj smerovali k Bohu. Len k Bohu. Nič iné v ten okamih pre nich neexistovalo. Telo a ešte aj pohľad očí modliaceho sa vyjadroval úctu a pokoru k Stvoriteľovi.

Druhá vec, s ktorou som sa ihneď stotožnila bola, že v islame nie je žiadna sponď pred nejakým človekom. Muslimovia nemajú nič a nikoho, čo stojí v ceste medzi človekom a Bohom. Ak muslim robí v živote niečo zlé, jednoducho si to každý vie uvedomiť a prosí v modlitbe iba Boha o odpustenie a samozrejme sa snaží napraviť sa a neopakovať to. Taktiež neprosí nikoho iného, ako je to napríklad v kresťanstve, že sa prosia svätí, Ježiš alebo Mária o pomoc a odpustenie, ale prosia a modlia sa priamo iba k Bohu. Nie je nikto a nič v ceste k Bohu. Keď som ako kresťanka chodila na sponďe, vôbec som to nemala rada, preto sa mi spôsob u muslimov ihneď zapáčil.

Čas bežal, uplynuli asi 2 roky, ale napriek tomu som o islame nevedela veľa. Stále som zastavovala rozhovory o islame. Podstatné iba dve veci, ktoré u mňa rezonovali aj po tých dvoch rokoch bola modlitba a stále tá sponď. Mala som pocit, že nenastal žiadny posun. Až raz prišiel zlomový bod...

Bola som na ceste domov. Myšlienkami som sa venovala denným a bežným veciam. Naraz sa mi veľmi rozbúšilo

srdce. Z ničoho nič. Len tak, v okamihu. Všetky dôležité myšlienky, ktoré som mala v hlave pred tým zmizli. Poču-la som srdce hádam v krku. Prišiel strach. Strach, že v tú chvíľu počujem búšenie môjho srdca naposledy. Doteraz neviem ako dlho to trvalo, ale viem, že som sa bála.

Bála som sa smrti, bála som sa, že zomriem. Veľmi.

Na druhý deň som konvertovala na islam. O islame som stále nevedela nič alebo len veľmi málo, ale vedela som, že je to to najlepšie, čo môžem vo svojom živote v tom čase urobiť. Rozhodujúce bolo, a vedela som, že môžem prijatím islamu iba získať a neprestanem nasledovať učenie Ježiša. Naopak, len moja viera obsiahne všetko, čo bolo poslané ľuďom od Boha cez poslov a prorokov, ktorí boli poslaní a vyvolení Bohom k nám ľuďom. Verím a budem veriť vo všetkých poslov a prorokov od Abraháma, Noema, Mojžiša, Ježiša, až po proroka Muhammada. Všetci boli poslaní a vyvolení v tej istej veci, že ľudia majú uctievať jedného, jediného Boha. Boli poslaní v rôznych časoch a každý z nich prišiel, usmernil a upevnil to, s čím boli poslaní jeho predchodcovia. Získala som a verila som v celú reťaz poslov a prorokov. Moja viera už nebola akoby seknutá pri Ježišovi. Pokračovala až k prorokovi Muhammadovi, ktorý je posledným z prorokov a poslov a uzatvára všetko. Toto bolo v momente prijatia islamu rozhodujúce. Prišiel pocit pokoja, spokojnosti a začala sa ďalšia etapa.

Tí muslimovia ma zoznámili s jednou muslimkou – Slovenkou. Tá mi bola veľmi blízka. Bola a je úžasný človek, chápaná, dobrosrdečná. Učili sme sa o islame spolu, aj keď ona už vedela viac, stále mi bola oporou, usmernením

a hlavne vzorom. Začala som sa meniť navonok aj vnútorne. Modlila som sa päť krát denne, začala som sa postupne zahalovať. Krátku sukňu a krátke tričko by ste na mne v lete už nevideli. Aj keď pre okolie som začala byť čudná, zmanipulovaná a neviem ešte aká, ja som bola šťastná. Bola som a stále som jej za to vďačná.

Začala som cítiť, že môj život nadobúda zmysel. Už som mala cieľ a veľa zodpovedaných otázok, ktoré boli podložené rozumnými argumentmi. Cítila som sa a cítim sa spokojná a šťastná. Viera sa zo dňa na deň upevňovala, začala som všetko robiť nie kvôli ľuďom, ale kvôli Bohu.

A život bežal. Žiť podľa islamu je v neislamskej krajine trochu ťažké. Dennodenne som sa stretávala s nepochopením, či už doma alebo v práci. Aj keď som nenosila šatku, dlhé oblečenie v lete je čudné, nedať si pohárik s kolektívom je na hlavu padnuté a držať povinný pôst je už úplne nad rámec. Aj keď musím povedať, že všetci okolo mňa moje náboženstvo nejako akceptovali, poznámky alebo nejaké mimiky tváre boli súčasťou dialógov. Tomu rozumiem, pretože ľudia nepoznajú islam a ak niečo o ňom z médií počuli, videli alebo čítali, stále to bolo spojené s negativizmom. Je veľmi ťažké v malom okamihu vysvetliť a dať všetko na pravú mieru, aby nemuslimovia pochopili, prečo je to tak a ako je to vôbec.

Po asi 6-tich rokoch od môjho konvertovania na islam som spoznala môjho manžela. On mi uľahčil, aby som mohla žiť islam ešte lepšie a správnejšie. Čo je asi najdôležitejšie spomenúť je, že mi nikdy nič nenariadoval, neprikazoval, ako si to všetci mysleli a stále myslia. Od mojej svadby som začala

nosiť šatku. Sama som to chcela a moju svadbu som zobrala ako otvorenie dverí do života, kde som mohla a môžem praktizovať islam ešte viac tak, ako chce Boh. Samozrejme všetci si mysleli a myslia, že mi to nariadil môj manžel, keďže to bolo ihneď v deň svadby a po svadbe. Keďže som konvertovala dávno pred tým ako som ho spoznala, nebol dôvodom prijatia môjho náboženstva a ani ten, ktorý by mi prikázal nosiť šatku. Urobila som to sama a dobrovoľne. A nikdy by som to neurobila inak.

Cítim sa chránená a rešpektovaná.

Chránená pred zrakmi cudzích a rešpektovaná cudzími.

Islam mi dal slobodu, aj keď sa zahalujem.

Islam mi dal úctu k môjmu telu.

Islam mi dal ochranu.

Toto som predtým v živote nikdy nepocítila. Cítila som akurát pohľady na moje nohy, ktoré mi trčali spod minisukne.

Keď si na to teraz spomínam, bolo to pre mňa veľmi nepríjemné. Všetko toto je teraz na verejnosti chránené. Preto mi islam dal ochranu. Tak ako ochranu tela, tak aj duše. Spoznala som cieľ v mojom živote. Viem, že ak si tu budem užívať život tak ako chcú ľudia, čaká má nejaký trest. A v to verím. A verím, že ak budem žiť život podľa nejakých pravidiel, ktoré odo mňa chce môj Stvoriteľ, čaká ma nejaká odmena. A v to verím. Verím v Raj a verím v Peklo. A verím, že toto je skúška. Kto obstojí dostane večný Raj a kto zlyhá, dostane večný trest. A ja nechcem trest. Bojím sa

Pekla. Chcem a budem muslimkou. Budem sa utiekať iba k Bohu lebo On je najlepším ochrancom. Iba On ma ochráni od zla.

Ja verím, že existuje Boh.

Ak v to veríte, je nás viac.

Ja verím v poslov a prorokov od Boha zoslaných pre nás v rôznych časoch, aby nás usmernili a uviedli na správnu cestu.

Ak v to veríte, je nás viac.

Verím, že posledným v reťazci prorokov je prorok Muhammad (pokoj a mier s ním). Verím a viem, že moja viera je kompletná a obsiahla všetkých poslov a prorokov pred ním.

Ak v to veríte, je nás viac.

Prečo potom nie ste muslimovia, tak ako ja? Prečo nechcete potvrdiť čo v duši skrývate, že vaša viera nie je alebo nebola kompletná, pokiaľ ste neuverili v Muhammada (pokoj a mier s ním)?

Ak veríte v Boha, poproste Ho o usmernenie. Ak vám dá do cesty islam, ste v Božej ochrane. On je ten, ktorý vypočuje prosby a plní ich. Svedčím o tejto veci.

Vaša Lariska

Po 10. rokoch hľadania som našla. Alhamdulillah

Ciest, ako nájsť pravdu, je určite mnoho. Vždy sa nájde väčšina, ktorých príbehy sa dosť podobajú, ale počula som už aj také, pri ktorých mi behal mráz po chrbte. Všetky však majú spoločné, že tá cesta, či bola krátka či dlhá a namáhavá, bola jasne vedená našim Stvoriteľom, lebo sme boli požehnaní, aby sme ten cieľ našli.

Moja cesta k islamu by sa mohla zdať, že bola krátka, že som našla smerovú šípku, šla po nej a došla až k islamu. Ak by som si myslela, že tá cesta začala posadením sa za PC a vyhľadaním slova „islam” na googli, tak áno. Ale nebolo to až také jednoduché. Musím sa vrátiť mnoho rokov dozadu a hľadať počiatok, dôvod vydania sa vôbec na nejakú cestu. Dôvod prečo by mal človek zaprieť smer a cestu, ktorú dostal do vienka od rodičov a ku ktorej ho viac-či menej dôkladne viedli minimálne celé detstvo a dospievanie?!

Asi vo veku pätnástich rokov som si uvedomila, že síce mám všetky sviatosti a pravidelne navštevujem liturgie, svojej viere nerozumiem. Naučili ma čo mám robiť a kedy, ale zmysel všetkého mi unikal a moja viera ako taká stála v skutočnosti na nepevných základoch.

Takmer nikto v mojom okolí nevedel viac ako ja, a aj to málo čo vedela väčšina, desať Božích prikázaní, pre nich nebolo na prvom či prioritnom mieste. Rozhodla som sa pre spoznanie svojej vlastnej viery a priam až ortodoxnú prax, aby som sa zapáčila Bohu, napravila svoj život a slabé

praktikovanie, aby som Mu bola bližšie. Prečítala som Sväté Písmo a dostupnú literatúru, trávila každý deň v chráme niekoľko hodín, diskutovala s duchovnými, zapájala sa do aktivít komunity a venovala tomu takmer všetok voľný čas. Zo začiatku ma uchvátila vlna fanatizmu a keď pomaly vyprchávala, uvedomila som si, že som slepo verila informáciám, ktoré mi inak nedávajú zmysel. Pýtala som sa, diskutovala ešte viac, tentoraz som sa skutočne pýtala a čakala skutočné odpovede. Boli zväčša zmätočné. Odpovede na vážne otázky sa rôznili, vari nemajú jednoznačnú odpoveď od Stvoriteľa (prostredníctvom Knihy) alebo má kňaz právo odpovedať tak, ako ráno vstal??? Odpovede, ktoré boli rovnaké zas mali spoločný iný problém, nerozumela som im. Nedávali mi logiku. Každý mi tvrdil, že $1 = 3$, ale nikto mi to nevedel vysvetliť. Matematicky, logicky, historicky, pocitovo aj neviem ako mi to znelo ako blud. Jednoducho $1=1$ alebo $3=3$ a nikto ma nepresvedčí, že je to inak, resp. určite nie tak, že tomu mám jednoducho veriť a rozumieť nemusím. Naozaj by nám dal Stvoriteľ takú komplikovanú verziu toho, ako ho máme chápať? Odklonila som sa od katolíckej cirkvi. Na desať rokov som sa stala hľadačom pravdy. A poviem vám, hľadala som ju aj tam, kde by mi nikdy nenapadlo ani nazrieť.

A potom to prišlo. Šuchla sa okolo mňa informácia: „islam, muslim.“ Čo to je??? Áno, tu som si sadla za spomínaný PC a dala si vyhľadať informácie o islame. Začala som najprv len tak čítať, potom študovať, najskôr povrchné, potom do hĺbky. Ešte ako nemuslimka som sa zapojila do online kurzu o islame, ktorý ma previedol všetkými dôležitými otázkami viery a praktikovania. Prvé otázky som vypracovala ešte ako nemuslimka, písala som o nich – o tých muslimoch.

Od istého času som ale všetko začala vnímať inak. Cítila som ako ma čítanie veršov zo vznešeného Koránu a výroky proroka Muhammada (mier a Božie požehnanie s ním), ako ma vnútorne menia. Čosi sa skutočne vo mne menilo, ja som sa menila. Moje srdce sa opäť otváralo Bohu...

A zlomový bod?

Prišlo to náhle. Prosila som Boha, aby sa vrátil do môjho života, aby mal môj život opäť zmysel, ak to má vôbec všetko nejaký zmysel... Nech ma nenechá samú a bez Neho...

Za celé obdobie, ktoré som bola kresťankou, som mala viac otázok ako odpovedí, viac zmätku ako istoty, čím viac som sa dozvedala, tým menej som vedela. Islam ma od začiatku zaujal jednoduchosťou, logikou, čistotou a istotou. Našla som odpoveď na všetky otázky, ktoré som mala alebo sami postupne vynárali. A na tie, na ktoré som odpoveď nemohla nájsť, prišla sama, akoby náhodou, po „náhodnom“ prečítaní úryvku z Koránu. A to i hneď niekoľkokrát v priebehu pár dní. Cítila som opäť vieru v Boha takú, akú som potrebovala cítiť. Všetko, čo som čítala mi dávalo zmysel a cítila som istotu. Stále som však premýšľala čo s tým mám vlastne urobiť. O mojich pocitoch a tejto nečakanej zmene v mojom živote a v mojom srdci som sa nemala s kým ani len porozprávať.

Ale odpoveď prišla „sama“ - opäť „náhodne“ som sa dostala k článku o otázke: počkať, či nie? S prehlásením šahády. Pôvodne som sa rozhodla prehlásiť šahádu až po skončení Ramadánu, čiže zhruba tri mesiace predtým. Skrátka som si triezvo určila obdobie, ktoré potvrdí moje pocity a pre-

svedčenie. Dôležité rozhodnutia v mojom živote však vždy riadi moje srdce a nie rozum, a šahadu som preto doma prehlásila asi týždeň na to a o mesiac aj oficiálne v mešite (modlitebni). Zlomový bod? Bol to pocit. Keď som pocítila skutočne Božiu prítomnosť, že sa vrátil do môjho života ale hlavne do môjho srdca, prišiel pri jednej z prvých poklôn-sadzda, pocit, že On ma neopustil..

Život pred a po islame

Mnoho v mojom živote, vnímaní a správaní bolo aj predtým islamské, iba som o tom nevedela.

Ešte som nevedela čo je to islam, ale cítila som, že môže a existuje len jeden jediný absolútny Stvoriteľ, všetkého viditeľného aj neviditeľného, Ktorého podstatu a veľkoleposť ani nedokážeme pochopiť, lebo Allahu Akbar (Boh je najväčší).

Ešte som nevedela čo je to islam, ale uznávala som všetkých známych prorokov, ktorí nám priniesli posolstvo mieru od Neho, cítila som že všetky sväté Knihy majú rovnaký pôvod, chápala som, že naše ľudstvo dostalo veľa možností nasledovať jedinú Pravdu.

Ešte som nevedela čo je to islam, ale cítila som existenciu neviditeľného sveta, bytostí, ktoré nám môžu pomáhať alebo škodiť, od detstva som verila v anjelov a ich prítomnosť.

Ešte som nevedela čo je to islam, ale pravidelne, aj niekoľkokrát denne som sa modlila (jedno obdobie som meditova-

la) a verila, že som takto v modlitbách bližšie k Stvoriteľovi a k tomu ako ho správne uctievať.

Ešte som nevedela čo je to islam, ale každý rok som pravidelne dávala zo svojho skromného majetku nejakú časť aj na charitu, rozdávala almužnu, pomáhala finančne aj nefinančne takmer všetkým, ktorí ma o to požiadali a neraz som dala človeku v núdzi svoje posledné peniaze alebo jedlo..cítala som, že ak má človek čokoľvek, môže sa s tým podeliť, niekedy len o úsmev, ale predsa.

Ešte som nevedela čo je to islam, ale cítila som, že všetci sme si pred Stvoriteľom rovní, že naše skutky a to čo máme v srdci sa nám niekde zbiera či zapisuje, že tento pozemský život sa môže kedykoľvek skončiť a sú niektoré veci v našom živote pevne dané a tie žiadna ľudská sila nedokáže zmeniť, iba inša-Allah (ak Boh chce).

Ešte som nevedela čo je to islam, ale mala som odpor k bravčovému mäsu. Niekoľko rokov k mäsu úplne, pretože som sa nechcela podieľať na týraní zvierat, ktoré sú vychovávané v zajatí a zo svojej pozície som nevidela inú možnosť ako to nepodporovať, iba tú, že mäso prestanem konzumovať úplne. Neskôr som zo zdravotných dôvodov musela obmedziť príjem bielkovín a tieto dva dôvody spôsobili, že som bola vegetariánkou niekoľko rokov. Neskôr som opäť začala konzumovať mäso, avšak hlavne ryby, morské plody, hydinu. Bravčovému som sa však snažila vyhýbať, nesledovala som to striktne, to nie, ale mala som k nemu neurčitý odpor.

Ešte som nevedela čo je to islam, ale bola som abstinent. Tá, ktorá kazí partiu lebo nepije. Tá, ktorá nezapadá, lebo ne-

fajčí. Dôvodov proti alkoholu som mala veľa, skrátka som to takto cítila a takto žila. Ochutnať som ho ochutnala, ale tam to skončilo.

Takto by som mohla pokračovať ešte ďalej. Naozaj. Islam mi bol blízky od prvej chvíle.

Ešte som nevedela čo je to islam, ale neodsudzovala som ho. Nebola som proti, aj keď som mala pár zlých informácií, bola som zmätená a nevedela som čo si mám myslieť, mala som pár informácií, na ktorých som si nepostavila žiadny uzavretý názor, ale radšej som sa rozhodla, že ho spoznám bližšie a alhamdulillah (chvála Bohu), že sa tak stalo.

A potom som sa s ním stretla. Islam. Čo to je? Ako to, že mi nikdy predtým ani nenapadlo to zistiť? Subhan-Allah (sláva Bohu), že som ho túžila spoznať. Celé týždne som každý deň presedela hodiny a hodiny nad článkami o islame, nad prekladom svätého Koránu, chcela som vedieť o islame všetko, vtiahlo ma to ako do víru a ja som mala pocit, že sa mi otvára srdce a do môjho života vstupuje On. Allah (Boh).

A môj život sa zmenil. K lepšiemu. Môj život už nikdy nebude ako predtým, pretože život bez Allaha nie je životom.

Odkaz slovenskej spoločnosti na zamyslenie

Aj ja odsudzujem násilie. Odsudzujem terorizmus. Odsudzujem rasizmus a utláčanie. Odsudzujem obmedzovanie slobody. Odsudzujem domáce násilie. Odsudzujem diskrimináciu žien.... všetko, čo celý život bežne vídam vôkol seba, v „západnom svete“. Áno, toto všetko vídam tu na našom

neislamskom Slovensku. Násilie na školách, v rodinách, na ulici, v televízii... Aj rôzne formy terorizmu, rasizmu, obmedzovania osobnej slobody... Alebo ste ešte nevideli jedny večerné správy „z domova“? Vraždy, násilie, rasizmus, utláčanie, vandalizmus... Na Slovensku má každá tretia-štvrtá rodina závažný problém s alkoholom a domácim násilím (sama pochádzam z takéhoto prostredia, môj vlastný otec ma mlátil ako žito a to všetko popri katolíckej výchove ako sa patrí...).... A môžem pokračovať ďalej.

Než začnete odsudzovať niečo tam, kde to ani nie je, (pretože ste si utvorili názor z pár manipulatívnych informácií zo skorumpovaných médií), fakt sa dobre poobzerajte najprv vôkol seba. Možno dokonca aj do vlastnej rodiny. Nebudte ako ostatné ovce, ktoré pôjdu s davom, aj keby to malo byť do priepasti. Majte vlastný rozum, naštudujte si niečo, počúvajte, otvorte svoje srdce a hľadajte DOBRO, nie to druhé...

Hľadajte mier a nájdete ho. Hľadajte Boha a on vám otvorí srdce.. A potom? Nechajte Ho vstúpiť do svojho života, ver-te v Neho, uctieвайте Ho a nezabúdajte na Neho a váš život bude mať konečne zmysel.

Shams

Zbytočné obavy

Volám sa Maryam a muslimkou som od februára 2011. Moja cesta k islamu však začala už pred siedmimi rokmi, keď som spoznala prvých muslimov v mojím živote. Vtedy by som si ani len nepomyslela, akým spôsobom ma to ovplyvní: výrazným, zásadným, avšak pozitívnym...

Narodila som sa a vyrastala v kresťanskej rodine, takže viera nebola pre mňa nič cudzie. Modlenie, nedeľná návšteva kostola, slávenie sviatkov, spoveď niekoľko krát za rok, to všetko patrilo k tomu. No hoci som bola veriaca, kdesi vo mne vo vnútri sa ukrýval určitý nepokoj, nespokojnosť. Akoby duša cítila, že jej niečo chýba. Telo človek oklame, uspokojí so svetskými vecami, ale dušu nie. Tá je od Boha. A tak začala moja cesta k islamu.

Pamätám si na prvé debaty s mojimi muslimskými známymi o viere, o jej význame, podstate, zásadách, a o prorokoch, ktorí boli poverení sprostredkovaním odkazu a pravdy od Boha pre všetkých ľudí na tejto zemi od počiatku jej stvorenia. Zrazu som zistila, že islam má s kresťanstvom toho tak veľa spoločného, že to vôbec nie je niečo iné, cudzie, aj keď predsa niektoré veci sú odlišné. A tak sme postupne začali rozoberať tie odlišnosti, čo hovorí Biblia a čo Korán. Priznám sa, že o veľa veciach som nevedela. Vlastne, Bibliu ako takú som predtým nikdy nečítala. Čo som vedela som vedela z hodín náboženstva a z kostola. A tak som jedného dňa zobrala do rúk Bibliu a v podstate odznova začala spoznávať kresťanstvo. Nebolo to jednoduché čítanie, keďže Nový Zákon sa odvoláva na Starý, a veľa vecí je písaných

v podobenstvách. Takto prišla na rad debata s rodičmi a niekoľkými kňazmi. Nemôžem však povedať, že by ma to uspokoilo a prinieslo presvedčivé odpovede na moje otázky. Skôr naopak. Viac a viac sa vynárali pochybnosti a pocit, že vlastne neviem, v čo verím.

No, vedela som v čo verím: verím v Boha, Jedného jediného. Ale kde je tá viera v Jedného jediného Boha, ak tu máme Svätú Trojicu? Veď to nie je jeden ale tri. V koho teda veríme: v Boha alebo človeka, ktorý bol na tejto zemi? Ako môže byť Boh človekom, ktorý sa narodil, žil a zomrel? Kde je tá jedinečnosť a nesmrteľnosť? Kde je tá výnimočnosť, ktorú má len a len Boh, Stvoriteľ všetkých a všetkého? Nedávalo mi to logiku, ani som nenašla o tomto tvrdení žiadne presvedčivé dôkazy v Biblii. Len samé odvolania na domnienky a dohady.

Hneď v úvode som sa dočítala, že v podstate Biblia bola napísaná až niekoľko storočí po smrti Ježiša, ľuďmi, o ktorých vlastne ani nie je známe kto boli; v jazyku z úplne iného prostredia. Takže niet divu, že sa v nej nachádza mnoho nepresností a chýb. Nedočítala som ju ani celú, keď sa mi dostal do rúk Korán. Spočiatku som ho čítala tak raz za týždeň, či dva. Jeho jednoduchosť, logickosť a jasnosť ma však natolko zaujali, že som ho začala brávať do rúk čoraz častejšie.

Otázky, ktoré som mala ako kresťanka zrazu začali dostávať odpovede. Všetko do seba zapadalo. Navštívila som mešitu, spoznala ďalšie dievčatá vyznávajúce túto vieru a prečítala množstvo publikácii vydaných muslimami na Slovensku.

Bol to proces, ktorý trval niekoľko rokov, kým som konvertovala. Pre niekoho je sedem rokov možno veľa, predsa sú ľudia, ktorí konvertujú na islam za oveľa kratšiu dobu, no ja som dlho bojovala sama so sebou a so svojim strachom. So strachom, ako to ovplyvní môj život; ako to bude ďalej; ako na to zareagujú rodičia, sestry, kamarátky a celé moje okolie. Dnes, keď sa na to pozerám s odstupom času viem, že to boli zbytočné obavy. Najdôležitejšie v živote je nasledovať to, čo cítite, že je správne, nakoniec na Súdny deň budeme pred Bohom stáť sami, so svojou vierou a svojimi skutkami. A tak dúfam a modlím sa, aby som v ten deň stála pred Stvoriteľom a v srdci vyznávala to isté ako keď som konvertovala na islam- “AŠ-HADU ANLA ILAHA ILLA-ALLAH WA AŠ-HADU ANNA MUHAMMADAN RASUL-ALLAH”, čo v preklade znamená: “Verím v jedného jediného Boha, Allaha, a Muhammad je jeho prorokom.” Prorokom, ktorý ako posledný priniesol posolstvo od Boha, teda Allaha, o večnej pravde, ktorá bola zaznamenaná vo svätej knihe Korán.

Na záver by som chcela odkázať všetkým ľuďom, ktorým sa dostane táto publikácia do rúk, aby neodsudzovali nič len preto, že to je pre nich cudzie, iné. Aby sa vyhli predsudkom a hľadali pravdu. Aby sa každý zamyslel nad tým v čo verí, či tá jeho viera je ozaj pravdivá, alebo je to skôr o tradícii a zdedenom presvedčení.

Maryam zo západného Slovenska

Môj príbeh

K islamu som sa dostala cez študentov, ktorí pochádzajú z islamských krajín. Veľmi ma zaujal ich spôsob života, ich úctivé správanie ku mne, priateľské a štedré správanie všeobecne. Keďže som nevedela o islame takmer nič, začala som sa sama zaujímať o islam a to tak, že som si kúpila dostupnú literatúru. Pamätám sa, keď som prvý krát videla v televízii nespočetné množstvo ľudí, ako sa modlia v Mekke...za krátku dobu nato som konvertovala.

A aký bol dôvod? Pre mňa bol zaujímavý spôsob života muslimov. Potom ako som pochopila, že základ islamu je viera v jedného Boha, to znamená nepridružovanie; modlitby bez prostredníka; prikazovanie dobrého a zakazovanie zlého... To boli začiatky môjho dôvodu „prečo“.

Pred islamom som bola klasické dievča, ktoré malo rado študentský život, resp. chodiť sa von zabávať v kruhu kamarátok. Bola som vychovaná k slušnej morálke a k zodpovednosti, čiže v tomto smere sa v základe nič nezmenilo. Ale náboženstvom ako takým som sa nezaoberala.

Spomenula som si na Boha len vtedy, keď som ho potrebovala.

Po prijatí islamu sa pomenil môj názor na existenciu Boha, na svet, na život. Islam prikazuje ctiť si svojich rodičov, to mi pomáha byť lepším človekom a vážiť si svoju rodinu väčšmi. Islam zakazuje všetko, čo v princípe škodí. Zakazuje napr. alkohol. Preto odkedy som prijala islam nepijem

alkohol, nefajčím, nežúrujem a vôbec mi to ku šťastiu ne-
chýba. Snažím sa viesť pokojný spôsob života.

Odkaz slovenskej spoločnosti na zamyslenie

Myslím, že ľudia by sa mali zamyslieť nad ,spôsobom' ich života. Mali by sa zamyslieť nad ,zmyslom' života. Prečo sme tu? Kto nás stvoril? Čo nás čaká po smrti...? Sú to ťažké otázky, na ktoré by sme mali hľadať odpoveď. Všetci sa len snažia zatvárať oči, pretože je to jednoduchšie. Vždy sa snažia hľadať dôvod na zábavu aj keď žiadny nie je a nerozmýšľať, pretože život a problémy s ním spojené nie sú jednoduché. To prináša, že ľudia sú zničení, deprimovaní, cítia beznádej. Preto by sa namiesto alkoholu, materializmu, striedania partnerov mali uchýliť k pokojnejšiemu spôsobu života. Bude to znieť ako klišé ale áno, mali by hľadať správny spôsob života prostredníctvom čítania a pýtania sa. Treba mať nadhľad a rozširovať si vedomosti, pretože ľudia všeobecne o islame majú skreslené názory väčšiny. Všetko to, čo sú medializované mýty berú ako ukončenú debatu. Preto by sa to malo zmeniť.

Silvia

“Boh je len Jeden!”

Toto je pár viet o tom, prečo verím dnes v to, čo verím...

Viera v Boha mi bola vštepovaná ako kresťanke-katolíčke už od útleho detstva. Taktiež existencia Raja, Pekla, Súdného dňa a anjelov. Keď som sa však začala zaujímať bližšie, odpovede na moje detailné otázky som už nedostala...

“Nebud’ ako neveriaci Tomáš, musíš veriť a hotovo!”

Zaznelo zväčša ako odpoveď na moje otázky. Nebolo mi celkom jasné, prečo je Boh otec, syn, duch a potom zas je Boh zároveň syn, teda syn je otec, atď... logiky sa nedopátrate... Aký je etymologický význam slov „amen“ a „aleluja“ a prečo sa musím spovedať minimálne dvakrát za rok človeku-kňazovi a ako mi môže byť odpustené, keď sa pomodlím dve modlitby také a tri modlitby onaké.....Veď spovedať sa budem Bohu. Súdiť ma bude Boh a odpustiť mi môže tiež len Boh!

A potom som stretla niekoho, kto mi začal rozprávať o viere, v ktorej je logická odpoveď na každú otázku, či už je to z oblasti svetskej alebo duchovnej.

Z oblasti svetskej, je vierou, ktorá vo svojej Knihe zahŕňa a vysvetľuje fakty z oblasti medicíny, biológie, chémie, fyziky, astronómie, matematiky, ekonómie, práva, životného prostredia, sociológie, psychológie, umenia, literatúry, telovýchovy a pod.

Z oblasti duchovnej, je to viera, ktorá nás učí veriť v jediného Boha. Je priamym vzťahom človeka s Bohom; viera v pro- rokov, ako napr. Adam, Noe, Eliáš, Abrahám, Ismail, Izák, Jakub, Jozef, Ján, Mojžiš, Áron, Ježiš a Muhammad (mier a Božie požehnanie s nimi všetkými); viera v Raj a Peklo a ich opis; viera v anjelov a džinov a ich opis; viera v Súdny deň aj s opisom, malé a veľké znamenia Súdneho dňa; viera v osud, pravidelná modlitba, pôst, púť, atď.

Viera, ktorá ako jediná medzi monoteistickými náboženstvami uznáva tie ostatné.

Viera, ktorá uznáva všetkých prorokov na rovnakej úrovni, napr. Israil, Ježiš, Muhammad (mier a Božie požehnanie s nimi všetkými).

Viera, ktorá uznáva pannu Máriu, matku Ježiša (mier a Božie požehnanie s nimi).

Viera, podľa ktorej príde opäť Ježiš (mier a Božie požehnanie s ním) pred Súdnym dňom, aby bojoval na čele všetkých veriacich.

Viera, ktorá učí rešpektovať svojich rodičov.

Viera, v ktorej sa hovorí, že Raj je pod nohami matky.

Viera, v ktorej je povolený rozvod manželov.

Viera, v ktorej 5 miliónov pútnikov ročne opakuje pri vykonávaní púte okrem iného to, čo pred mnohými stáročiami robila žena proroka Abraháma /pôvodne otrokyňa/,

a vraj si muslimovia “nevážia” ženy...

Viera, v ktorej vzťah človeka k Bohu je priamy bez sprostredkovateľa /bez Cirkvi/.

Viera, ktorá ako jediná uznáva vedu a výskum a z toho vyplývajúce výhody pre človeka.

Viera, v ktorej všetko čo je dané, je pre zdravie a šťastný život človeka, napr. nepiť alkohol, nepožívať omamné látky, nekonzumovať bravčové mäso, mäsožravce, či úžitkové zvieratá, nehrať hazardné hry, nebyť závislí na ničom, atď.

Viera, ktorá je pragmatická a v ktorej je zakázané alebo sa neodporúča to, čo je na škodu človeka.

Viera, ktorá stanovuje správne odievanie mužom i ženám.

Viera, v ktorej sú jasne stanovené pravidlá hygieny /po malej a veľkej potrebe, po menštruácii, po sexuálnom styku, pred modlitbou atď./

Viera, ktorá nás učí ochraňovať životné prostredie (flóru a faunu).

Viera, ktorej modlitbu môžete vykonávať kdekoľvek a kedykoľvek rovnakým spôsobom-bez návštevy modlitebne.

Viera, ktorej veriaci sú denno-denne vďační Bohu za všetko čo majú, i keď je to niekedy málo, pre nich je to veľa!...lebo vždy môže byť aj horšie!

A tak po dvoch rokoch diskusií, argumentácie, štúdia lite-

ratúry väčšinou v nemčine a obraňovania toho, v čom som vyrastala a v čo verila, som zistila, že ak prijmem túto vieru za svoju, v ktorej naozaj vidím vo všetkom logiku, neprestanem veriť v to, čo som doposiaľ verila a k čomu ma moji drahí rodičia s láskou viedli od malička, ale naďalej budem veriť v jedného Boha a dodržiavaním Jeho pravidiel budem lepšia, zdravšia a šťastnejšia!

Preto ti Bože ďakujem, že som stretla toho, kto mi tolko o tejto viere, menom "islam" povedal a bol taký trpezlivý až kým som pochopila...

On bol, je a vždy bude, v mene Božom, pre mňa jeden z najlepších príkladov "dobrého veriaceho", Amen!

Podnikateľka z Bratislavy

Cesta k pokoju

Každý z nás by si mal uvedomiť, kto je a prečo tu je, kam vlastne smeruje môj či váš život. Mnohí z vás si prešli alebo stále prechádzajú ťažkým životným obdobím. Niektorí ľudia padnú na samé dno a už sa viac nedokážu odraziť. Padla som aj ja. Som ale vďačná za to, že som našla svoj odrazový mostík. A bol ním práve islam.

Rodičia ma vychovávali v kresťanstve. Bola som pokrstená, ale kostol sme často nenavštevovali. Moji rodičia ma dobre vychovali. Napriek tomu som bola počas dospievania veľmi vzdorovitá a nikomu sa nezdôverovala zo svojimi pocitmi. Bola som veľmi problematická a upadala som do častých depresí. Vedela som, že niečo postrádam, ale nevedela som, čo to je. V tom období som prestala veriť v Cirkev, ale viera v Boha mi ostala.

O islame som sa v tom čase dopytala z médií. Zo slovom islam sa mi spájali slová ako: terorizmus, násilie na ženách, či kameňovanie. Nevedela som ale pochopiť ako je teda možné, že islam je najrýchlejšie sa šíriace náboženstvo na svete.!? Ako je možné, že stovky či tisíce ľudí konvertujú denne na niečo tak choré, ako nám to média prezentujú!?

Začala som teda viac času venovať štúdiu islamu a zbierala čoraz viac informácii. Prešlo pár mesiacov a moja mienka o islame sa postupne menila. Už som viac nehľadela na arabských študentov v MHD či nemajú niekde schovanú bombu a hlavne som prestala veriť tomu, ako je islam medializovaný či v televízii alebo v novinách. Rodičom a okoliu sa

nepáčil môj záujem o islam a robili si zo mňa posmešky.

Každodenné výmeny názorov prešli až do psychického týrania a prestala som to zvládať. Po čase som sa z rodičmi úplne odcudzila. Z mojou prichádzajúcou osemnástkou som sa plánovala osamostatniť, ale nevedela som ako začať. Allah to ale za mňa zariadil. Asi mesiac po osemnástke som stretla jedného muža-muslima. Občas sme sa stretli na káve, ale nikdy by ma nenapadlo, že po krátkych troch mesiacoch sa stane mojím manželom. Ešte pred svadbou ma zoznámil s muslimskou rodinou, v ktorej manželka bola slovenská konvertitka.

Od nej mi bolo veľa otázok zodpovedaných a všetko mi zrazu dávalo zmysel.

Vedela som v hĺbke duše, že islam je cestou ktorou chcem ísť, ale stále som sa bála okolia a hlavne reakcií mojej rodiny. Po pár týždňoch ma manžel požiadal o ruku. Svadba prebehla rýchlo a po pár dňoch sme už spolu bývali. Prvé mesiace v manželstve som bola stále kresťankou. Manžel ale veril, že to v jeden deň príde. A prišlo...

Bol 15. máj večer. Zo zvedavosti som si skúšala zakryť vlasy šatkou. Chcela som sa vybrať von zahalená a vidieť reakcie ľudí. Cestou v aute som manželovi povedala, že som pripravená konvertovať na islam. Bol šťastný a spýtal sa kedy. Moja odpoveď bola: „hneď“. V srdci som už dávno verila, a to bolo to najdôležitejšie.

Dosvedčila som svoju vieru Šahádov. Šaháda znie „[Svedčím, že] niet boha okrem Boha a [svedčím, že] Mohammed

je posol Boží, v arabčine: [ašhadu an] lá iláha illá-lláhu wa [ašhadu anna] muhammadan rasúlu-lláh.

Toto dosvedčenie viery vyslovuje každý veriaci. Vyznaním viery sa človek stáva muslimom, maže sa tým jeho minulosť, znamená to, akoby sa znovu narodil.

Stala som sa muslimkou a bol to krásny pocit. Prvé mesiace ako nová muslimka som sa učila modliť, čítala Korán a snažila sa čo najviac dozvedieť o svojej viere. Konečne som začala cítiť svoj duševný pokoj, ktorý mi tak chýbal. Rodičom som ZO začiatku nepovedala, ale až po roku. Reakcia bola viac ako zlá. V kontakte sme boli stále menej a veľmi ma mrzelo, že ma nechcú akceptovať ako muslimku a nechcú akceptovať ani môjho manžela. Po asi roku a pol sme sa z manželom presťahovali do zahraničia, kde pokračoval vo svojom štúdiu. V zahraničí som začala nosiť šatku (hidžab). Žijeme tu už dva roky a nikdy som sa tu necítila diskriminovaná len kvôli šatke. Žije tu väčšia komunita muslimov, preto je to tu pre nás oveľa jednoduchšie. Bohužiaľ, na Slovensku to cítim inak. Niekoľko krát som navštívila Bratislavu a vždy som mala strach z ľudí a ich reakcií. Nenávistné pohľady ľudí, posmešky a poznámky typu „vráť sa odkiaľ si prišla“ počuť na každom kroku.

Slovensko je mojím domovom, tak kde by som sa mala vrátiť? Ste to vy, kto mi dáva pocit, že sa cítim ako cudzinec vo svojej vlastnej krajine.

Prečo si myslíte, že som len tá zahalená chudera, ktorá nemá vlastné právo na svoj názor? Prečo ženy, ktoré sa slobodne odhaľujú, sú podľa vás voľné a slobodné? A prečo ja,

ktorá sa slobodne zahaľujem by som nemala byť? To, že si zahaľujem vlasy neznamená, že si zahaľujem aj svoju myseľ. Prečo si myslíte, že nie som normálna len kvôli tomu že nefajčím, nepijem a nezabávam sa podľa vašich predstáv? A čo sú vlastne vaše predstavy?

Konvertovaním som stratila veľa kamarátov a známych. Ale našla som to najpodstatnejšie, a to je VIERA. Viera, ktorá ma za tri roky duševne vyliečila. Pocit, ktorý prežívam keď sa postavím na modliaci koberček sa opísať naozaj nedá. Korán je môj kompas, ktorý ma vedie. Som si istá, že mi ukazuje správny smer. ALHAMDULILLAH.

Yasmin, Bratislava

Môj nový život

Moja cesta k islamu sa začala tak, že moja najlepšia kamarátka konvertovala na islam. Ona mi začala rozprávať o rôznych veciach v islame ako je napr. modlenie, Ramadán, zahaľovanie, Korán, a že Boh je len jeden, Allah. Mne sa jej nové informácie o islame zapáčili, a tak som sa rozhodla, že sa budem učiť aj ja sama. Začala som čítať rôzne knižky, pozerať videá ako sa modliť, počúvala som Korán, a keď som chcela vedieť niečo viac vždy som sa spýtala kamarátky a tá mi pomohla, alhamdulillah. Neskôr ma zoznámila aj s inými muslimkami a tie mi tiež pomohli.

Môj dôvod, prečo som prijala islam bol, že po tom všetkom čo som sa dozvedela, som sa cítila veľmi fajn. Keď som počúvala Korán cítila som niečo, niečo veľmi silné z vnútra, až som niekedy plakala. A tak som rozmýšľala, že by to bolo správne konvertovať, lenže tam bol problém s rodinou, a že tu budem sama lebo kamarátka tu nebýva; ako sa všetko naučím, predsa len s internetu nemôžem vedieť všetko.

Nakoniec však, jedného krásneho dňa som povedala vetu: Aš-hadu an la ilaha ill-Allah wa aš-hadu ana Muhammadan r-rasullallah. Tým som sa stala muslimkou. Tento deň si pamätám veľmi dobre. Bolo 16.4.2011 a bol to môj najlepší deň v živote, najlepšia vec, čo som mohla urobiť, alhamdulillah.

Keď som konvertovala mala som 17 rokov a bola som v treťom ročníku na strednej škole. V triede som to nikomu nepovedala, len jednej mojej kamarátke, lebo som sa dosť

bála ako to príjmu moji spolužiaci, keďže dnešnú mládež zaujíma iba alkohol, disco, drogy a niečo také ako islam ich vôbec nezaujíma a nič o tom nevedia. Myslia si, že islam to sú všetci Arabi a že každý Arab má štyri manželky a že ich bije a že ženy nemôžu nič a to hlavné, že muslimovia sú teroristi. Poznajú islam len z televízorov, z internetu a z dovolenky v Egypte, kde chodí veľa Slovákov.

Môj život pred islamom bol veľmi zlý, keď si porovnam život teraz keď som muslimka. Nič ma nenapĺňalo a veľmi som v Boha neverila. Priznám sa, jedla som bravčové, pila som občas alkohol, nechodila som zahalená ako teraz. Keď sa pozriem na svoj život teraz, je to zmena o 360 stupňov. Určite môj život je teraz lepší, cítim sa lepšie, cítim že nie som sama. Allah je vždy so mnou.

Upravila som celú stravu. Bolo to ťažké s mojou rodinou. Stále mi niečo núkali. Alkohol alebo bravčové, ale mala som pevnú vôľu a vieru a nepodľahla som. Zmenila som štýl obliekania a pochopila som, že aj keď som zahalená od hlavy až po päty, cítim sa aj tak skvele, voľne, slobodne. Tiež tam boli problémy s rodinou, ale už si zvykli. Čas v mojom živote mi napĺňa aj modlenie päť krát denne. Niekedy nestíham, ale snažím sa to napraviť a dúfam, že mi Allah odpustí. Zmenila som aj správanie. Viac pomáham ľuďom a snažím sa byť dobrou muslimkou. Zmenil sa mi celý život a začala som žiť odznova, tou správnou cestou.

Zmenilo sa ešte niečo. Stretla som môjho manžela, alhamdulillah, ktorý mi v islame pomáha a vedie ma správnou cestou.

Môj odkaz slovenskej spoločnosti na zamyslenie

Radšej vypnite televízory, nečítajte bulvárne časopisy, nepočúvajte ľudí, ktorí o islame nevedia nič. Všetky tieto zdroje šíria nepravdivé informácie, ktoré hovoria, že muslimovia sú len teroristi, ženy trpia doma zavreté, nemajú slobodu a čakajú kým ich predajú za ľavu, ale to nie je pravda. Islam nás učí pomáhať ľuďom, byť milý, ochotný, starať sa dobre o rodinu, milovať jeden druhého a nie hádať sa a urážať sa; vážiť si manžela tak ako aj manželku, byť úctivý k rodičom, vážiť si jedlo, peniaze, oblečenie, domov...

Keď tomu stále neveríte, skúste sa raz stretnúť s muslimom alebo ísť na víkend do muslimskej rodiny tak uvidíte, aké to naozaj je...

Anonym

Allahove usmernenie

V mene Allaha, Milosrdného, Milostivého. Všetka chvála patrí Allahovi, Pánovi svetov, najlepšiemu z da'íí (je tým najlepším z privolávajúcich k viere), najlepšiemu a najdôkladnejšiemu Plánovateľovi. Všetka chvála nie je dostačujúca, pretože vznešený Allah ma zavolať do islamu a všetka chvála Mu patrí ešte mnohokrát, pretože som dnes muslimom, aj keď pred mojou konverziou by som nikdy nebol povedal, že by sa tak niekedy mohlo stať.

Nestáva sa často, aby som sa obzeral dozadu, pýtal sa otázky, aký som bol, aké to bolo, ako sa to stalo. Ale keď ide o Allaha, ja som navždy Jeho dlžníkom. Keď sa pozerám späť, vidím Jeho dôkladné plánovanie a Jeho milosť ku mne, ktorú dúfam, že by som niekedy vôbec vedel odplatiť, i keď viem, že sa čo i len ťažko priblížim hoci len blízko k vyváženiu tejto obrovskej milosti mojou vďakou.

Moja cesta k islamu bola dlhá a ako som už povedal, nejakú dobu to nevyzeralo, že by som niekedy mohol byť muslimom. Bol som vychovaný na Slovensku mojimi drahými rodičmi semi-liberálnym spôsobom, bez akejkolvek debaty o viere, okrem toho, že je to čudné a iba tolerované. Tou tolerovanou vierou, ktorú som spomenul, bolo kresťanstvo, keďže Slovensko malo kresťanské pozadie. Tak, či onak, nebol som vychovaný ako kresťan, ani som nebol pokrstený, čo podľa mňa bolo spôsobené vtedy vládnucou komunistickou doktrínou, ktorá bojovala proti akýmkoľvek náboženským aktivitám. Napokon som vyrástol a stal som sa normálnym slovenským chalanom.

Musím povedať, že keď sa pozriem späť, nemôžem uveriť, aký som bol, ako som sa správal, ako som uvažoval, ako som rozprával. Bol som ateistom a akoby som zdedil ten skepticizmus môjho otca k viere až do bodu, kedy som sa vysmieval komukoľvek, kto veril čomukoľvek z „tých po-
divných vecí“. O tom, že by som sa stal veriacim, som pramálo rozmýšľal, mysliac, že by som sa musel najprv zblázniť, aby som sa takým stal. Moje reči boli občas dosť špinavé a ja som bol neustále zameraný len na seba a môj prospech. Akokoľvek zvláštne sa to môže zdať, môj príbeh sa nezačína hneď čítaním svätého Qur'ánu, ale omnoho skôr. A ja cítim, že vidieť celú cestu je lepšie, než len samotný príjazd, pretože ukazuje dôkladné plánovanie Vševediacieho Allaha.

Moja cesta sa začala počas jednej kresťanskej Veľkej Noci, keď sa udialo niečo, čo nedokážem dostatočne popísať, keďže to nebolo o mojom rozhodnutí, aspoň tak to dnes vidím. Počas tých prázdnin som nemal čo robiť a tak som pozeral film o Ježišovi (pokoj a mier s ním) a myslím že som si povedal niečo ako, že by som tomu mohol dať šancu. A tak som pozeral a pozeral a po chvíli som akoby vo vnútri môjho srdca pripustil, že všetko to sa mohlo nejakým spôsobom stať a keď sa tento film skončil, bol som veriaci. I keď som bol veriaci, ale bez poznania a bez akéhokoľvek usmernenia. Moja situácia bola zúfalá, možno až chaotická. Pamätám sa, že tú noc som spravil niečo predtým nemysliteľné: modlil som sa spôsobom, ktorý by som dnes označil ako superúprimná dua'a (prosba), ale táto ešte nebola ponúkaná priamo Allahovi, bolo to niečo ako:

„Drahý Bože, Ježiš, Budha, akokoľvek sa voláš; aj keď nepoznám Tvoje meno, viem že, ak existuješ, tak máš moc ma

naviesť k Tvojej pravej identite a k pravému náboženstvu a to je to, o čo ťa teraz žiadam. Prosím, pomôž mi a veď ma.“

Aj keby som tieto slová vyslovil predtým, nemali by žiaden účinok, ale teraz moje srdce nariekalo, aby som Ho našiel, akoby som vedel, že On - kýmkoľvek On je - že celkom určite existuje. Bola to veľmi, veľmi úprimná a dlhá prosba. A z dnešného pohľadu to bola správna vec, alebo aspoň tá najlepšia, ktorú niekto bez znalostí a smeru môže spraviť. Je to až teraz, kedy mi to príde jasné, že to bol Vznešený Allah, ktorý ma odvtedy viedol a On je tým Jediným Pravým Pánom Bohom.

Nasledujúce týždne som zbieral literatúru o rôznych náboženstvách, vrátane hinduizmu, budhizmu, džainizmu, kresťanstva, judaizmu, bahá'izmu a islamu. Začal som zhruba v tom poradí, počínajúc hinduizmom. Prečítal som niečo z Véd, ale bolo to akoby to celé bolo buď z inej planéty, alebo táraninami. Takisto celý koncept reinkarnácie bol pre mňa ťažko uveriteľný, ale dáva obrovský priestor chybovaniu, napokon, čo ak sme dostali len jednu šancu? A tak som diskvalifikoval hinduizmus, budhizmus a džainizmus, mysliac si, že ak je niečo ako reinkarnácia, tak možno v ďalšom živote sa stanem takým, ale je prasto možné, že tu budem žiť len raz.

Následne som sa presunul na kresťanstvo a judaizmus. Po nejakú dobu som mal problém získať knihy, ale z milosti Allaha som získal verziu Biblie Kráľa Jakuba po anglicky. Začal som ju čítať a pretože som mal málo predošlých informácií, začal som Starým Zákonom, ktorý celkom dosť, stranou od Talmudu, takisto pokrýva judaizmus. A tak som

čítal a čítal a istým spôsobom to začalo všetko dávať zmysel, aj napriek tomu, že tam boli niektoré veľmi nevhodné časti, ktoré mi zabrali nejaký čas, kým som si našiel cestu naokolo, či cez ne. Dnes to vidím tak, a celú Bibliu by som opísal ako:

„ostrovy Božieho svetla oddelených od seba ľudskou korupciou.“

Zakaždým, keď som čítal z toho svetla, bolo to upokojujúce, ale prikazujúce a učiace. Na druhej strane tie skazené časti boli veľmi neuspokojivé a vyrušujúce, otázky otvárajúce.

Ešte som sa nedostal ani na Nový Zákon a bolo to nejaký rok odkedy som začal čítať Bibliu, keď nastala udalosť z 9.11. a z ničoho nič, celý svet bol vyplašený a nahnevaný, akoby bol dostal poriadny úder. Ľudia sa začali pýtať, kto bol za tou vecou a prečo. Po krátkej dobe a až do dnešného dňa je táto udalosť stále prezentovaná západnými médiami, ako práca niekoľkých vysoko extrémnych muslimov. Tu musím povedať, že som mal málo informácií o islame z ktorých sa väčšina ukázala byť nepravdivá a úplne nesprávna. Napríklad som počul, že Qur'án bol zbierkou nejakých nomádskych príbehov rozprávaných pri ohni, alebo že uctieujú ovcu tak, ako hinduisti uctieujú kravu a že sú polyteisti! Všetko to a aj tá klasická predstava muslimov ako nejakých nomádov u nás ma primäla odložiť štúdium islamu až na samý koniec, nedávajúc mu veľkú šancu.

V tom čase som plánoval sa dať pokrstiť. Všetka chvála patri Vznešenému Allahovi, že som sa nedal. Ale posuňme sa vpred. Viete, môj otec, z dôvodu jeho práce a hobby, ktoré boli vysoko počítačovo orientované, odoberal nejaké čas-

pisy ohľadom počítačov. A po udalosti z 9.11. bolo veľa ľudí zvedavých ohľadom islamu ako aj dôvodov, ktoré boli za týmito útokmi. K môjmu počudovaniu, na jednom z CD, ktoré prišli s jedným z tých časopisov bol preklad Qur'ánu. Ja som bol takisto jedným z tých zvedavých a tak som ho začal čítať. Ako som spomenul predtým, z toho, čo som vedel o islame, myslel som si, že Qur'án bude podobnou táraninou ako Vedy, - nedávajúc žiaden zmysel, perfektne pasujúce na niekoho, kto by nabúral lietadlom do dvojíciek. Tak som ho začal čítať a bol som prekvapený, keď som našiel úvodnú kapitolu - niečo, čo je bežné až u dnešných moderných autorov. Prečítal som ju a bol som prekvapený. Nemala žiadne chyby, čo znamená, že rozprávala o hľadaní vedenia od Boha a o poslušnosti jedine k Nemu, niečo, čo by som čakal, že uvidím v Starom Zákone, ktorý som čítal. Dovolím si tvrdiť, že táto úvodná kapitola vtedy vyzerala, akoby to bol celý ten fundamentálny význam a pointa zo Starého Zákona zhrnutá v tých niekoľkých veršoch.

Toto ma celkom zaskočilo. Potom som pokračoval v čítaní druhej kapitoly, Krava. Spomínam si, že som bol verš za veršom čoraz viac prekvapený a po nejakom čase som zistil, že plačem, keďže som práve pripustil, že som spoznal svojho Pána Boha zo Starého Zákona, ktorý som kedysi čítal!!! To je On! Rozprávajúci, že tento svätý Qur'án je Jeho poslednou správou svetú, odhaľujúc nespravodlivosť a plány ľudí zla proti Jemu a Jeho veriacim. Čítal som ďalej a ďalej a potom som túto Knihu zatvoril. Musel som poriadne popremýšľať. Mysliac, že to nemôže byť pravda! Jednoducho nemôže, inak by som žil v klamstve a môj svet by sa zrútil. Je možné, že kresťania spravili to isté ako Židia - zavrhli proroka od Pána Boha? Po nejakom čase som získal nie-

koľko verzií (prekladov) Svätého Qur‘ánu z viacerých zdrojov a prečítal som znovu; len pre istotu. Prišiel som k tomu istému záveru s jedným rozdielom. Tento krát som usúdil, že táto kniha, tento svätý Qur‘án, je oveľa vyššej kvality než Starý Zákon! Žiadne ostrovy pravdy, ktoré som predtým spomenul, ale čisté a súvislé svetlo Božie. Taktiež, tentokrát som bol akoby volaný niektorými z veršov, ktorým som predtým nevenoval až takú pozornosť, ako je:

„Tí ale, ktorí odmietli veriť a za lož označili naše znamenia (ktoré sme ľuďom zoslali) , tí budú obyvateľmi ohňa, budú v ňom naveky“. (2:39)

A uverte v to, čo som zoslal (v poslanstvo posla a proroka Muhammada a v Korán) , **potvrďujúc to, čo už máte** (čo vám bolo už predtým zoslané prostredníctvom predchádzajúcich poslov) **a nebuďte prví, kto v to** (poslanstvo a Korán) **odmietne veriť a nevymieňajte Moje** (Božie) **znamenia za lacný cieľ** (neodmietajte moje znamenia, ktoré v Koráne zosielam za cenu udržať si nejaké postavenie alebo finančný prospech) **a Mňa** (môjho hnevu a trestu) **sa bojte, a nemiešajte pravdu s nepravdou** (ktorú si vymýšľate, adresátmi sú stále spomínaní potomkovia proroka Izraela) **a nezamlčujte pravdu** (o zvesti, ktorú máte vo svojich Knihách o príchode očakávaného proroka a o tom, že znaky a vlastnosti tohto proroka sú zhodné s vlastnosťami proroka Muhammada) **a pritom viete** (že poslanstvo, ktorým bol poslan Muhammad poverený, je pravdivé) **(2:41-42)**

I zoslali sme dolu k tebe (Muhammad) **znamenia jasné. V ne odmietajú veriť len tí spurní. A či vždy, keď** (títo židia) **prisľúbia sľub** (dajú sľub, že budú nasledovať poslov a dr-

žať sa toho, čo je Bohom zoslané) , **skupina z nich ho** (tentoto sľub) **odvrhne? Veru, väčšina z nich neverí** (je to jasný dôkaz ich nevinu) . (2:99-100)

Od cesty Abrahámovej (po ktorej on kráčal) **by sa chcel odkloniť len ten, kto svoju dušu k nerozumnosti doviedol. A vyvolili sme si ho v živote najnižšom** (pozemskom, aby odovzdal ľuďom posolstvo, ktorým bol poverený) . **A on** (Abrahám) **v živote poslednom** (a večnom) **bude patriť medzi zbožných.** (2:130)

a najviac zo všetkých 2:159 nasledovanom 2:160:

Tí (z radov Ľudí Knihy), **ktorí zatajujú to, čo sme zoslali z jasných dôkazov a správneho usmernenia** (zatajujú znamenia o príchode proroka Muhammada a o jeho posolstve, znamenia, ktoré sme už predtým zoslali), **po tom, ako sme ho** (toto správne usmernenie) **objasnili ľuďom v Knihe** (potom, ako im boli všetky náznaky a znamenia sprevádzajúce príchod tohto posla objasnené), **tých Boh preklína a tých preklínajú i tí, ktorí niekoho** (alebo niečo) **preklínajú, okrem tých, ktorí pokánie učinili, napravili svoje správanie a pravdu objasnili** (tých sa uvedené prekliatie už nebude týkať). **Od tých pokánie prijmem a Ja som ten, kto pokánie prijíma a milostivý som.**

Jednoducho som vedel, že ak by som sa vrátil späť potom, čo som jednoznačne identifikoval autora svätého Qur'ánu ako môjho Pána Boha, zradil a stratil by som všetko dobré, čo vo mne bolo, a tak už nebolo návratu. Opäť, Allah je najlepším privolávajúcim; Tým, ktorý vedie kohokoľvek On chce a je najlepším z plánujúcich.

Po nejakom čase som rozmýšľal, že nemôžem ignorovať pravdu, inak by som bol z pomedzi tých, čo prehrali. Hľadal a našiel som spôsob, ako konvertovať; vyslovil som šahádu a vykonal kompletnú očistu. Prestal som jesť bravčové a piť alkohol a začal som sa chrániť pred zlom a začal som sa učiť Qur'án a Sunnu svätého proroka Muhammada (pokoj, mier a úcta Allaha s ním), usilujem sa o Allahovu milosť. A to je naozaj to, čo by som definoval, ako radu všetkým mojim bratom a sestrám v ľudstve.

Po mojej konverzii som sa prechádzal po uliciach a videl som všetkých tých ľudí aj s ich potrebami žiť v klamstve a vo virtuálnom mieri a harmónii tohto moderného sveta. Ja som už zobudený a vidím tento svet vo veľmi odlišnom svetle, inak, ako predtým. Prirovnal by som to k tomu ako Neo, potom ako sa zobudil, vnímal tých, ktorí zostali žiť v Matrice. Nie všetci sú pripravení, či ochotní zobrať si tú správnu pilulku. Aby som to všetko vrátil do prostej slovenčiny, som deprimovaný všetkými ľuďmi okolo mňa, rodinou, či nerodinou, snívajúcimi ich sny, vždy pripravenými agresívne brániť svoje snívanie. A modlím sa k Všemohúcemu Allahovi, aby povolil, umožnil a pomohol svojim služobníkom v ich prebúdzaní kým je ešte čas.

Muhammad

Islam zmenil zmysel môjho života

Pred spoznaním islamu som patrila k ľuďom, ktorí vedia o islame veľmi málo, čerpajú informácie z médií, majú dosť negatívny postoj k muslimom, teda najmä k mužom muslimom a ani ich to veľmi nezaujíma. Ak by mi niekto pred takými 15-timi rokmi povedal, že budem jedného dňa muslimkou, tak by ma tým asi veľmi pobavil.

Bola som síce z katolíckej rodiny, kde sa oslavujú Vianoce, Veľká Noc, svadby v kostole, atď., ale nikdy som nebola silne veriacou katolíčkou. Možno to bolo aj tým, že som mala trochu chaos z celého tohto náboženstva a niektoré veci som jednoducho nevedela pochopiť ako Sv. Trojica, Ježiš je Boh, potom je aj Synom Božím...a napríklad na vysokej škole som bývala s teologičkou, ktorá sa ma snažila priviesť na „správnu cestu“, ale jednoducho mi tieto základné otázky nevedela priamo vysvetliť. Bolo to so všetkým odbočkami a pritom mnohokrát stačila odpoveď „áno/nie“.

Samozrejme som videla americkú klasiku „Bez dcéry neodídem“ a do toho neustále správy o teroristoch, o utlačaných degradovaných muslimských ženách. Vždy, keď išlo o muža muslima, tak ho nazvali „muslimom“. Keď bolo v správach niečo napríklad o Slováкови, tak nikdy nemal tú „náboženskú“ nálepku. Asi o tom to všetko je, čo sa týka médií a ovplyvňovania mentality ľudí. Aj vďaka tomu som bola rada, že som žila na Slovensku, kde si môžem nosiť, čo chcem, robiť, čo chcem a som slobodná...lenže zmysel celej našej existencie mi akosi unikal.

Vždy som rada cestovala a jedno leto som pracovala v zahraničí, kde som prišla do kontaktu s muslimami. A keď sme sa jedného dňa začali navzájom konfrontovať v náboženských otázkach, zistila som, že odpovedám podobným spôsobom ako tá teologička na VŠ. A oni mali tie odpovede „áno/nie”. Rozhodla som sa navštíviť mešitu a vidieť tých ľudí naživo. Boli normálni, priateľskí, nič odo mňa nechceli.

A tam sa začala moja cesta k islamu. Začala som čítať, spoznávať toto náboženstvo, až som po niekoľkých mesiacoch zistila, že kresťanstvo nie je náboženstvom a učením, s ktorým prišiel Ježiš a že islam je logický, jasný a veľmi jednoduchý.

Mala som trochu obavy konvertovať. Čo povie rodina, známi. A ako sa zmení môj život? Ale to sa nedá večne odkladať, pretože nikto z nás nevie, ako dlho bude na tomto svete a viera je o tom, že v niečo VERÍM. A ja som uverila učeniam islamu, s ktorými prišiel Muhammad (pokoj a mier s ním). Navyše bolo to pokračovanie toho, v čo som verila aj predtým. Teda lepšie povedané, viera v toho istého Boha, v Jeho prorokov ako Ježiš, Mojžiš, Abrahám. Len to bolo všetko akosi jasnejšie a i môj kontakt s Bohom bol priamy. Nemusela som ísť za niekým, aby mi dal rozhrešenie, nemusela som sa modliť k iným, aby odovzdali môj odkaz Bohu.

Môj život mal odrazu iný zmysel. Pretože Boh nás stvoril, aby sme Ho uctievali. Jeho jediného. A keď má človek túto vieru v srdci, že nás On stvoril, že ak máme problém, obrátíme sa na Neho jediného, že ak nám je ťažko, Boh nám to uľahčí, nedá sa žiť v beznádeji. A hlavne človek nesmie

zabudnúť, že tento život nie je večný a budeme súdení na základe našich skutkov. Nieкто by mohol povedať, že to isté učí i kresťanstvo, čomu verím. Ale tam najmä tie učenia a dogmy, ktoré zaviedli ľudia, mi nedovoľovali priblížiť sa k Bohu.

Moje rozhodnutie som nikdy neolutovala a nikto ma k nemu ani nenútil. Islam beriem ako celok, ktorý treba praktizovať tak, ako nám ho Boh zoslal. Aspoň sa o to snažím. Čiže ak nosím šatku, modlím sa päťkrát denne, postím sa, to všetko je z mojej vlastnej vôle a presvedčenia.

Ľudia by si mali uvedomiť, že činy muslimov nemusia nevyhnutne reprezentovať islam. Na druhej strane sú mýty o islame šírené najmä médiami, ktoré vrhajú negatívne svetlo na islam a vyvolávajú nepochopenie a strach z islamu. Navyše mnohí ľudia nevedia, čo učia ich vlastné knihy a ich náboženstvo, pritom ich učenia veľaokrát učia väčšinu z toho, z čoho sa snažia „obviňovať“ islam, ako napríklad zahalovanie, ktoré je prikázané i v Biblii.

Chadídža

Našla som drahokam medzi kameňmi

Patrila som k Jehovovým svedkom, chodila zvestovať od dverí, na zhromaždení, zjazdy...Napriek tomu som mala pocit, že nemám v sebe vieru; že Boha stále hľadám. V srdci mi bubnovali pochybnosti, v hlave istota, že som vo falošnom náboženstve. Zdalo sa mi, že v zbore Jehovových svedkov je viac ľudských zákazov, príkazov, doporučení, ako tých Božích...

Na naše oddelenie v práci prišla pracovať nová kolegyňa-muslimka. Rozprávali sme sa o tom čomu veríme, približovali svoju vieru tej druhej. Cítila som sa ako najväčší pokrytec na svete, keď som jej tvrdila, že moje náboženstvo je to pravé. Požičala mi knihy o islame a trpezlivo odpovedala na všetky moje otázky. Po niekoľkých mesiacoch som sa rozhodla kúpiť si Korán. A stalo sa to, čo som nečakala...

Sadli sme si s manželom do najbližších kresiel, bolo to v nákupnom centre, a začali sme si čítať. Prečítala som len prvú kapitolu (Al-Fátiha) a rozplakala som sa. Nie tak ako plačú dámy, decentne s mierne zarosenými očami. Ja som plakala ako dieťa, keď stratí niečo veľmi dôležité. Plakala som nad každou premárnenou sekundou môjho života, nad stratou času. Vedela som, že islam je Pravda, že je to Cesta. Nemohla som zadržať slzy, nešlo ich zastaviť.

Pristavil sa pri nás starší pán a díval sa na mňa. Videl pred sebou obraz plačúcej ženy zvierajúcej v ruke Korán. Určite čakal čosi kontroverzné a nie to, čo nasledovalo. Môj manžel si znenazdajky vyzliekol tričko a podal mi ho zo slovami:

„Utri si noštek, servítok máš úplne mokrý.“

Toto bolo v období, keď sa manžel k islamu staval ešte skepticky. Predsa bol viac ako 15 rokov aktívny Jehovov svedok a jeho najbližšia rodina tiež. Videl chyby, ale odmietol ich nahlas priznať, len oči prezrádzali pochybnosti a rozčarovanie. Lenže prišiel Ramadan a postili sme sa. Nielen ja, ale so mnou aj manžel, vtedy 14- ročná dcéra a jeden deň sa postil aj vtedy 10- ročný syn. Vtom čase som si už bola na 100% istá, že chcem byť muslimkou. Lenže cítila som sa nehodná, málo vediaca a príliš hriešna. Ale po rozhovore so sestrami som sa ukludnila.

Vyjasnili sa aj moje pochybnosti o sebe samej a 11. augusta 2012 som vyslovila v mešite šahadu.

Keď sa vraciam v spomienkach späť, zlomový bod u mňa nastal vtedy, keď som si uvedomila, čo chcem od života. Asi to vyznieva čudne, ale:

keď neviem, čo chcem, neviem, čo hľadám. Vtedy je veľmi ťažké nájsť drahokam medzi bezcennými kameňmi. Islam bol tým drahokamom. Našla som smer cesty. Allah mi otvoril srdce. Pred prijatím islamu som nebola šťastná. Viem, znie to ako kliše, ale bolo to naozaj tak. Zafažovala som sa zbytočnými starosťami, pestovala v sebe pocit ničoty, prázdna. Stratila som túžbu modliť sa. Nemala som silu a nenašla som si ani čas. Stratila som Boha. A ako je to teraz?

Milujem modlitby pred svitaním. V tom tichu si uvedomujem, že chcem slúžiť Allah-ovi, že sa už nikdy nechcem stratiť. Je pre mňa dôležité, že On je Sudca a nie ľudia, ako

tomu bolo v mojom živote doteraz. Častokrát, keď vidím ľudí okolo seba ako putujú do kruhu, mám chuť na nich zakričať:

„Ludia, prečo nie ste Bohu oddaní? Prečo nie ste muslimovia?!“

Nerobím to. Škoda, že dospelí nie sú ako deti. Tie kladú otázky bez rozpakov. Mnohí moji kamaráti sa ma pýtajú kto som a čomu verím. Teším sa z toho. Môžem im porozprávať o kráse islamu. Miznú predsudky, obrusujú sa hrany. Ku všetkým ľuďom sa snažím správať ako moja kolegyňa ku mne. Dnes sme v rodine vo viere v Allah-a jednotní...

Dňa 26. októbra 2012 vyznali v mešite šahadu môj manžel, 15-ročná dcéra a aj náš 11-ročný syn. Tu radosť z toho, že sme všetci Bohu oddaní-muslimovia nevyňahradí nič.

Manželova cesta

Moja cesta k islamu bola oveľa klukatejšia ako tá manželkina. Veril som len tomu svojmu. Bol som Jehovov svedok od 15-tich rokov a videl som, ako toto náboženstvo stmelilo moju rodinu.

Otec prestal piť alkohol, fajčiť, mama sa vzdala nemravného spôsobu života. Žiadne „ale“ som tam nevidel. Tak veľmi som bol presvedčený o tom, že je to pravé náboženstvo, že som ani nešiel na svadbu svojej sestry. Brala si muža, katolíka a ja som ho odsúdil v momente ako mi povedal, že mi ľudia riadia život a nie Boh.

Rovnaký pohľad som mal aj na Svedkov, ktorí si brali ženy iného náboženstva. Bol som menovaný Služobný pomocník, priekopník a všetko ostatné išlo bokom. Oči sa mi začali otvárať až keď som spoznal moju manželku. Bola duchovná, láskavá. Mala všetko, čo má JS mať. Lenže bola aj úprimná a nikdy „nehrala“. A to vadilo na nej mojej mame, ktorá žiaľ urobila to, čo považovala za správne a ohováráním zapríčinila, že Starší v zbore začali riešiť veci, ktoré neboli založené na pravde. A to bol prvý zlom.

Videl som, že presadzujú ľudské myslenie, a že súdia na základe reči človeka a nejdú podľa Biblie. Pridružili sa k tomu aj iné faktory, ktoré sa mojej rodiny netýkali. Postupne som pochopil, že náboženstvo JS neznamená večný život. Ale nahlas som to dlhé roky nevyriekol. Naďalej sme chodili na zhromaždenia. Prišla k nám na návštevu rodinka muslimov (Ferhah). Boli to vlastne kolegovia z manželkinej práce. Manželka mi rozprávala o nich, akí sú milí, slušní. Nepovedala priamo, že jej vonia islam. Vedela, že u mňa by nepochodila. Zabalila to do formulky-spoznáme aspoň nových ľudí.

Samozrejme, rozhovor sa točil predovšetkým okolo islamu. Doniesli nám knihy, aby sme pochopili čomu veria. Prečítal som si ich, ale nepocítil som potrebu niečo v mojom živote meniť. Normálne sme fungovali ako rodina JS. Až ma manželka poprosila, aby som ju nenútil chodiť na zhromaždenia. A chce si kúpiť Korán. Prvá moja myšlienka bola či je zdravá. Súhlasil som. Ani neviem prečo, ale začal som si čítať aj ja. Postupne mi Allah otváral srdce. Cez Ramadan som sa snažil postiť. Videl som islam inými očami ako doteraz. Navrhol som manželke, aby sa stala muslimkou-povedala

šahadu. Odpovedala, že nie, lebo síce verí všetkému, ale ešte si to nezaslúži. Ale imamova manželka jej vysvetlila, že ani ona ešte všetko nevie a tiež nie je dokonalá.

A tak manželka vyriekla šahadu. Bol som šťastný. Vedel som, že aj ja chcem byť muslimom, len som vedel, že potrebujem viac času. O dva mesiace na to som vedel, že je ten čas, že rozmýšlam, konám ako muslim. Povedal som v mešite šahadu. So mnou aj môj syn a dcéra.

To šťastie sa nedá opísať, ten pokoj aký som získal...Moje okolie si ťuká na čelo, ale ja každému rád vysvetlím, čomu verím. V každej téme hľadám možnosť zvrtnúť rozhovor na islam. Len tak zbúram predsudky a možno niekto pocíti chuť spoznať islam bližšie, tak ako sa to stalo mne...

Rodinka z Topolčian

Moja cesta k islamu

Moja cesta k islamu bola dlhá a viedlo ma k nej veľa rozmanitých dôvodov. Dôvody vychádzali aj zo štúdia a porovnávania všetkých svetových náboženstiev, ale aj z praktických skúseností, ktoré som behom života zažil. Dá sa opísať veľmi obsiahle, dokonca by sa o mojom prijatí islamu dala spraviť celá kniha. Ja sa to však pokúsím napísať stručne.

Narodil som sa v kresťanskej rodine. Ako vo väčšine rodín tu na Slovensku, sa kresťanský život v našej rodine žil, tak zbežne. Otec chodil občas do kostola, mal naštudovanú aj nejakú kresťanskú literatúru, mama bola praktický človek. Náboženstvám ako takým dodnes neprpisuje veľký význam. No kresťanské sviatky sa u nás dodržiavali a dá sa povedať, že boli kultúrnou súčasťou našej rodiny, tak ako aj súčasťou mojich predkov. Už od mala som mal rád náboženstvá. Ako malý chlapec som mal rád biblické príbehy a viera v Boha mi bola vlastná už od mala. Keď prišli ťažké časy, uchyľoval som sa k modlitbe. Chodil som aj do kostola, ale dá sa povedať, že som nemal veľké znalosti kresťanstva a ani som sa nad tým nezamýšľal. Bola to jediná cesta k Bohu nad ktorou som uvažoval, keď som sa modlil, nevedomoval som si slová modlitieb, podobne som si nevedomoval význam prežehnávania a vôbec všetky kresťanské úkony som robil mechanicky, bezmyšlienkovite.

Do maturity som žil ako väčšina mojich rovesníkov. Nad hlbším životom som sa vôbec nezamýšľal. Na život som sa pozeral prakticky a zmysel som mal v užívaní si života a iných veciach. Po maturite som pochopil, že je veľa právd,

ktoré ľudia už poznajú, a že ľudia vždy rozmýšľali o svete, o zmysle a o Bohu. Maturita mi dala základné poznatky z dejín a filozofie. Veľa vecí v živote ma začalo zaujímať, snažil som sa najprv spoznávať to, na čo už ľudia prišli predomnou. Už v maturitnom ročníku ma zaujalo pri filozofoch z muslimského sveta, že majú znalosť Koránu, podobne som sa prvýkrát na náuke o spoločnosti dozvedel, že sú krajiny, ktoré majú namiesto ústavy Korán, a vždy sa mi to zdalo, že to je akási kniha, s ktorou by teda mal byť oboznámený každý vzdelaný človek, ale zatiaľ som si to len pomyslel.

Muslimovia a muslimky na ulici mi pripadali sympatickí, ale podvedome som mal kultúrne z toho strach. Už v učebniciach dejepisu nám vykreslili arabskú a osmanskú ríšu ako dobyvateľov šíriacich islam mečom. Čo to negatívne najmä o Turkoch je aj v slovenskej literatúre a piesňach.

Zdalo sa mi to čudné, podobne v správach som často počul, že v muslimskom svete sa raz za čas niekto vyhodí s bombou do vzduchu a zakričí Allahu akbar. Niečím to bolo pre mňa záhadné. Neskôr som sa začal zaujímať o všetky svetové náboženstvá. Ešte pred tým ma zaujímali rôzne knihy, ktoré sú obľúbené tu na Slovensku. Najmä ezoterika, mágia atď. Keď som čítal knihu o pozitívnom myslení, bolo tam spomenuté pozitívne myslenie v náboženstvách a aj tam už bol spomenutý islam, poznanie v náboženstvách a vôbec vo filozofiách, a tak som skúmal s tým, so zdaním, že keď je to naozaj účinné, tak to treba skúsiť. Uvažoval som, že ak mi Boh môže pomôcť, tak to je len moje plus, podobne som pristupoval aj k iným náukám (mágia, veštenie a kadečo), často až hraničiacich so sektárstvom. S tým, že myšlienka Boha sa mi najviac páčila. Človek sa môže pomodliť a naj-

vyššia sila mi pomôže, myslel som si. Ani som sa nenazdal, jeden kamarát mi dal knihu o islame. Základy islamu od jedného muslimského autora. Kamarát pochádzal z komunistickkej ateistickej rodiny. Občas sme sa spolu hádali, či existuje Boh atď. Túto knihu mi dal, lebo aj jeho samotného to zaujalo (bolo to preňho niečo nové a prijateľnejšie ako kresťanstvo, na ktoré nadával). Kniha, ktorú mi dal ma zaujala už v prvej vete, že islam znamená odovzdať sa do vôle Božej. Ja som si povedal teda, že sa odovzdávam do vôle Božej. Zdalo sa mi, že som mal z toho príjemný pokoj a ako keby sa mi začalo v živote dariť. Mal som samé dobré náhody. Neskôr som to pripisoval Bohu, že mi pomáha a začal som sa viac zaujímať opäť o naše kresťanstvo, no už som islam považoval za sympatické náboženstvo, podobné tomu môjmu kresťanstvu. Už som začal čítať všetko o islame, čo sa mi dostalo do rúk.

Začal som už veci porovnávať. Vedel som aj že kresťanstvo ma zopár nejasných náuk vo svojom učení, ktoré málokto- rý kresťan vie uspokojivo vysvetliť, no naďalej som sa považoval za kresťana, len som chodil už do kostola s tým, že som sa neprežehnával. Potom sa mi dostala do rúk dobrá kniha. Volala sa Spor o Abraháma. Kniha sa snažila nájsť spoločnú cestu so všetkými monoteistickými náboženstvami prostredníctvom ich spoločného proroka Abraháma, no mne sa zdalo, že práve islam je tomuto prorokovi najbližšie. Je napísané, že bude Boh žehnať toho, kto žehná Abraháma a práve muslimovia ho žehnajú pri každej modlitbe. Je tam toho viac, čím sa islam najviac tomuto prorokovi približuje, ale nie je teraz priestor to celé prebrať.

Podobne ma ovplyvnila Biblia. Dokonca aj zjav muslimiek pripomína Pannu Máriu na kresťanských obrazoch. Sám od seba som našiel pasáže v Biblii, o ktorých som nepochyboval, že sú o prorokovi Muhammedovi a vôbec Biblia je plná narážok na islam. Aj v základnej kresťanskej modlitbe „Otčenáši“ sa modlí, buď vôľa tvoja.

Páčilo sa mi aj to, že v islame je zahrnuté všetko naraz: aj sociológia, ekológia, zdravotveda, etika, náboženstvo, politológia, resp. uspokojivé odpovede na všetky európske vedy. V hĺbke duše som už vedel, že to je to pravé náboženstvo. Dokonca som už aj doma vyslovil šahadu a snažil som sa učiť modliť, ale stále som to bral tak, že to je dobré pre mňa vedieť, ale nerozmýšľal som nad tým, že by som vstúpil do muslimskej komunity. Myslel som, že budem vedieť pravdu a naďalej budem žiť svoj život, že si raz nájdem ženu ožením sa s ňou v kostole a potom deťom objavím cestu islamu. Podobne ma ovplyvnili aj praktické skúsenosti.

Počas môjho štúdia na vysokej škole som mal možnosť oboznámiť sa s mnohými sociálnymi problémami, ktoré tu na Slovensku sú. Chodil som po útulkoch, detských domovoch, centrách pre drogovú závislosť, centrách pre opustené matky s deťmi, po sociálnych ubytovniach a iných „domovov smútku“. Tiež mi priestor nedovolí rozpísať tu každý detail, každý jeden tragický osud, ktorý som spoznal, lebo tých skúseností bolo príliš veľa. Došiel som však k tomu, že táto spoločnosť je dosť zlá a skryto zlá, lebo o negatívnych javoch sa tu nehovorí.

Máloktorý bežný Slovak bol len tak sa pozrieť do nejakého ústavu. Väčšina si žije svoje pekné životy ako z rekla-

my, ktorá sa nám snaží ukázať ako je nám tu dobre. Počas môjho štúdia som sa nedozvedel žiadnu dobrú štatistiku. Na Slovensku stúpa rozvodovosť, počet neúplných rodín, počet autistov, bezdomovcov, drogovovo závislých, ľudí s psychickými poruchami a inak chorých. Vážna choroba na Slovensku je alkoholizmus. Vraj okolo 90 percent tých, čo týrajú svoje ženy na Slovensku sú alkoholicy. Väčšinou práve alkoholizmus na SR je za väčšinou trestných činov, nezamestnanosťou a vôbec ako podieľajúci sa faktor pri všetkých problémoch.

Nechcem to tu rozvádzať, bolo by to na celú knihu, koľko smutných príbehov a koľko ľudí trpiacich som spoznal. Ale keď som si prešiel každý jeden príbeh a pridal by som doňho islamské zásady, veľa problémov by zmizlo. Vo všetkom som mal islamské odpovede (ešte aj na pár menších problémov, ktoré sa stali mne a v mojej rodine). Ľudí, čo majú v tejto spoločnosti problémy, táto spoločnosť často odsunie, dá ich na vedľajšiu koľaj, skryje niekde do ústavu alebo na kraj mesta do nejakého útulku. Niekedy sa nájdu ľudia, ktorí takýmto ľuďom pomôžu a niekedy sa nájdu ľudia, ktorí takýmito ľuďmi opovrhujú, prípadne ich považujú za slabochov a podobne. Sociálne cítenie mi tiež vždy bolo vlastné a boli mi sympatické aj na islame. Zdalo sa mi, že práve islamská spoločnosť by mnohých ľudí, ktorých som v živote stretol a mali problémy, zachránila. Aj práve spomínaný súcitiť mi dával silu lepšie praktizovať s tým, že som to bral tak, že islam treba podporiť a ja sa musím zapojiť, a že to nerobím len pre seba, ale aj pre iných.

Neskôr som islam skúmal detailnejšie. Mnohé veci mi neboli jasné a dával som si ich vysvetliť autorovi jednej islam-

skej stránky. Pri písaní autorovi mi zišlo na um, či by ma nemohol do nejakého islamského centra zobrať. Chcel som vedieť aké to tam je, ako sa tam budem cítiť, či ma prijmu. Jedného dňa ma teda pozval na piatkovú modlitbu po ktorej som povedal šahadu pred viacerými muslimami. Potom som prišiel domov a celý život sa mi zobrazil pred očami. V mešite som ani nevedel čo sa vlastne stalo, bol som v rozpakoch. Sám som neveril, kde som sa to ocitol. Trošku som bol aj zaskočený, lebo aj keď náboženstvo je pravdivé a blízke, tak kultúrne sa mi to zdalo iné.

V tom som si uvedomil, že ešte aj na konverziu je to najprijateľnejšie náboženstvo, lebo mešita je bežná miestnosť, ktorú by nemal nikto problém akceptovať (prísť pre muslima do kostola, alebo do hinduistického chrámu musí byť ďaleko väčší šok). Podobné učenie zahrňuje vieru v Boha, ktorá je naznačená skoro v každom zo svetových náboženstiev. A učenie Krista, ktoré mi bolo dovtedy sympatické som nestratil. Od toho dňa ma to do mešity lákalo. Všetci boli ku mne milí a s islamom aj muslimskou komunitou som sa už zžil.

Anonym

Islam – cesta prirodzeného náboženstva

Narodil som sa v hlavnom meste Slovenska, v ČSSR, v rodine viac-menej učiteľskej. Od malička som mal vzťah k histórii a prírode, prípadne k iným podobným veciam. Taktiež ma zaujímala hudba a hral som aj na hudobný nástroj. Keď som bol ešte malý doznieval socializmus. Pamätám sa na prevrat v roku 1989, aj na vznik Slovenskej republiky v roku 1993. Keď som dospieval, môj život bol v podstate podobný životu mnohých mojich rovesníkov. Nezaobišlo sa to bez hľadania svojej identity, ktoré nezriedka prechádzalo v blúdenie.

O islame som niekedy v tých časoch rozmýšľal, nakoľko mi náboženská problematika bola prirodzene blízka. Nepochádzam z rodiny praktizujúcich kresťanov, i keď nie úplných ateistov. Nikdy som sa s cirkevným kresťanstvom nedokázal stotožniť a začať ho praktizovať. Taktiež rôzne hindské systémy, ktoré boli pre niektorých mladých ľudí atraktívne, mi vždy pripadali cudzie. Neskôr, keď som začal študovať humanitné vedy na univerzite, som cítil prirodzenú potrebu morálky a náboženstva a nejakého poriadku, respektíve systému pre život. Islam sa mi zdal akosi prirodzene blízky a navyše veľmi rozumný. Keď som sa začal oboznamovať s jeho náukou a históriou, nadobudol som presvedčenie, že toto je to, čo som hľadal.

Začal vo mne klíčiť pocit viery, tzv. *iman* a čoskoro som pocítil jeho mohutnú transformujúcu silu. Začal som veriť a uctievať Allaha a rešpektovať posla Božieho, proroka Muhammada. Samozrejme to bol iba začiatok, no začiatok silný a dôležitý. Ako dobrá inšpirácia a katalyzátor na mňa za-

pôsobila návšteva Kuwajtu. Začala sa pre mňa jedna cesta, ktorá doteraz chvála Bohu neskončila. Islam ma oslobodil od rôznych škodlivých praktík a návykov a dodal mi vnútornú silu. Čo je dôležité, neodcudzil sa mne samému, ale skôr mi pomohol nájsť sa a pochopiť svoju pravú podstatu.

Islam je náuka vo svojich princípoch jednoduchá, no dôsledky plynúce z týchto princíпов sú tak mnohostranné, že sa dá študovať takmer celý život. Islam pre mňa predstavuje praktickú múdrosť, ktorá sa mi v živote neustále potvrdzuje. O jeho pravdivosti sa takmer denne presviedčam. Krásna na islame je jeho rozumnosť, no taktiež spoliehanie sa na Allaha, ktoré nezostáva bez odmeny, úspechu a pocitu vnútornej istoty. Niekedy mám pocit, že ide o niečo čo som vlastne vždy uznával, a čo mi vôbec nie je cudzie. Môj život sa po prijatí islamu z týchto dôvodov zlepšil a myslím si, že je oveľa kvalitnejší, ako pred tým. Islam zdôrazňuje inteligenciu, mravný cit, čistotu, prácu, prosperitu, či zdravie. Navyše veriacemu ponúka aj inú perspektívu, ako výhradnú orientáciu na pozemské bytie.

Slovákovi by som odkázal, nech ho začnú študovať, aby ho, ako dúfam, mohli niekedy prijať. Škoda, že nemáme viac dobrej islamskej literatúry, ale to sa pevne verím časom zmení. V českom a anglickom jazyku je možné sa už dnes o tomto krásnom náboženstve veľa dozvedieť. Človek, ktorý chce náboženstvo v zhode s ľudskou prirodzenosťou a rozumom, by nemal váhať a informovať sa o islame. Bol by som veľmi rád, keby sa časom na Slovensku viac rozšíril tawhíd (islamský monoteizmus) a odovzdanie sa do vôle Božej – t.j. islam.

Anonym

Od ateizmu k islamu

Moja cesta k islamu bola postupná a vyvíjala sa akosi nenápadne. Späťne som si uvedomila rôzne detaily ako napríklad, že mi vždy prekážala chuť alkoholu, vyhýbala som sa bravčovému, nesúhlasila som s promiskuitným správaním ľudí naokolo atď. Ale to som preskočila ďaleko, tak späť na začiatok...

Vždy som sa zaujíkala o rôzne „svetonázory“, filozofické pohľady, rôzne náboženstvá - napriek tomu, že pochádzam z ateistickej rodiny. Výraznejšie to začalo asi v období strednej školy, keď sme sa učili základy filozofie, náboženstiev atď. Následne som už čítala všetko možné aj nemožné sama. Otvorila som si Bibliu, avšak po krátkom čítaní mi na nej „niečo“ prestalo sedieť, tak som ju odložila, čo-to som mala prečítané o Budhizme, Číne, Jehovovi Svedkovia ma vždy odrádzali svojim dotieravým spôsobom prezentácie... Neskôr som si kúpila aj Korán v jeho českej verzii, ale stále to nebol „ten zlom“...

Sama neviem, kedy nastal, možno keď som si prechádzala ťažším obdobím - zdravotne, vo vzťahu... začala som si o islame čítať viac - chvála Bohu za Internet. Pozerala som videá, príbehy ľudí, názory - negatívne aj pozitívne a napriek všetkému čo sa v dnešnej dobe o islame hovorí, negatívne názory ma neovplyvnili a islam ma lákal viac a viac.

Čokoľvek v islame, akékoľvek pravidlo aj keď na prvý pohľad „mne nevyhovuje“ má za sebou rozumný dôvod, prečo je to práve tak a tak správne. Prečo by ľudia takýmto spôsobom

mali žiť. Ešte viac ma k viere a islamu posunulo aj znechutenie zo spôsobu akým dnešná spoločnosť žije - konzumný, materialistický život, bez hodnôt, ktoré by naozaj niečo znamenali, rodiny a priatelia rozhádané kvôli povrchným dôvodom, brat si neváži brata...o spôsobe, akým žijú dnešní mladí ľudia – mnohí moji rovesníci, radšej ani nehovorím... Dnešná spoločnosť žije horšie ako zvieratá napriek tomu, že dostali mozog, ktorým by mali premýšľať. Možno to, že toto všetko na mňa postupne doľahlo a nahromadilo sa, bol môj zlomový bod. Zrazu som si čítala ako sa modlí islamská modlitba, pred zrkadlom skúsila šatku, až som si tú modlitbu aj prakticky skúsila, znovu a znovu...

Akýmsi utvrdením v mojom rozhodnutí ísť ďalej cestou islamu bol jeden z veľmi silných zážitkov - taký môj osobný zázrak v spojení s modernou technológiou. Z webu som si stiahla automatický athan - program, ktorý spustí v časoch modlitieb - zvolanie na salát (modlitbu).

Raz v noci, keď už bolo dávno po večernej modlitbe a najbližšia bola až o niekoľko hodín na svitaní, bola som vo veľmi zlom rozpoložení po hádke s blízkym človekom. Bolo mi veľmi ťažko, cítila som bolesť, smútok, hnev... nevedela som ako sa upokojiť a zrazu sa v počítači spustil athan. Najprv som bola v šoku, prečo sa spúšťa teraz, pozrela som sa do počítača, ale ten program vôbec nebol zapnutý, nebol najmenší dôvod, prečo by mal z môjho počítača znieť, až mi to došlo.

Jednoducho mi anjel strážny a možno Allah sám poradili, aby som sa jednoducho pomodlila. Veď načo iné je zvolanie k modlitbe. Tak som si athan vypočula, nasadila šatku

a vykonala dobrovoľnú modlitbu. Počas modlitby som sa rozplakala a cítila som ako slzy odplavujú všetku tú bolesť, smútok a hnev, ako som sa celkom ukludnila a na konci modlitby som sa cítila pokojne a vyrovnane.

Veľa krát sa mi stane, že mám problém vstať na rannú modlitbu pri svitaní, alebo mi je teplo v lete v dlhých rukávoch a nohaviciach a pozerám po ostatných dievčatách ako im je fajn v kraľaskoch a tielkach, ale vždy si vzápätí spomeniem prečo to ja robím inak, prečo sa modlím, prečo sa postím a prečo stále a stále dookola musím mojej rodine vysvetľovať, načo je dobrý Ramadan, na čo je dobré, že sa denne päť krát na chvíľku zastavím a vykonám modlitbu, prečo si s nimi na oslave nedám prípitok... Pretože som presvedčená srdcom aj dušou, že takto je to správne, že toto je tá správna cesta životom, že život je len skúška, ktorá určí čo s nami ďalej bude a preto sa musím snažiť, nie pre majetky, pre prestíž - určite je dobré byť úspešný aj v tomto živote, určite je fajn, keď človek vie dobre zarobiť, pretože potom má možnosť pomôcť tým, čo sú v núdzi, či už cudzím, alebo svojej vlastnej rodine, ale vždy treba mať na pamäti, že po smrti si so sebou vezmeme len skutky, dobré aj zlé.

Majetok, peniaze, čo si o nás mysleli iní ľudia... to všetko zostane tu a do hrobu ani k poslednému súdu si to nevezme-me.

Netvrdím, že som dokonalý príklad muslimky, na šatku som si v našej spoločnosti bohužiaľ stále netrúfla, snažím sa stihnúť všetkých päť modlitieb načas a ak sa nepodarí, pretože na Slovensku nie je kde sa slobodne pomodliť, tak ich neskôr doháňam, s hlbokým výstrihom ma však nestretnete, pohárik alkoholu v mojej ruke nevidíte, nebu-

dete ma počuť vysloviť vulgárne slovo, a počas Ramadanu si jednoducho nedám ani pohár vody pred západom slnka, pretože viem prečo to robím. Viem, že to má zmysel, viem že ISLAM je tá správna cesta. Tak ako to každým rokom zisťuje viac a viac ľudí - islam je momentálne najrýchlejšie rastúce náboženstvo na zemi. Zaujímavé je, že napriek všetkej tej anti-propagande proti islamu, médiám, ktoré sa snažia zobrazovať samé negatíva... A čo je tiež veľmi zaujímavé - dovoľm si tvrdiť, že väčšina ľudí prestupujúcich či prijímajúcich islam na Slovensku, sú vzdelaní, inteligentní a rozhladení ľudia... mnohí s ukončenou vysokou školou, čo tiež svedčí o mnohom.

A pre každého z tých vás, kto pochybuje, alebo dokonca vôbec neverí, že Boh existuje, každý z tých, kto si z viery v Boha a islamu robí posmech, či sa vyjadruje povýšenecky alebo si proste myslí, že je to celé nezmysel - mám pre nich úvahu na zamyslenie, ktorú uvediem z pohľadu neveriaceho, či pochybujúceho (raz dávno som bola na tej strane aj ja, Alhamdulillah, že už nie):

Ak sa ako veriaci a islam praktizujúca muslimka mýlim, a ak Allah, ak Boh, ako vravíte vy neveriaci, neexistuje a spôsobom akým žijem ako muslim si k ničomu nepomôžem, čo najhoršie sa stane po smrti mne? Ako by povedala moja mama: "Rozpadneš sa a premeníš sa na prach". OK teda, v takom prípade ma nič mrziť nebude. ALE, čo ak sa mýlite vy, Boh existuje a vy „preplávate“ celým životom bez toho, aby ste vôbec pripustili jeho existenciu a aby ste sa snažili dopátrať k pravde a spôsobu akým ste mali žiť... Čo sa po smrti v takom prípade stane s vami??...

Farah Martina

Krása islamu

Cez svoju prácu som sa kontaktovala s muslimami. Dlhé rozhovory o viere, zmysle života a podobné témy ma primäli rozmýšľať viac o tom, kde sa skrýva pravda. Začala som o islame čítať viac na internete, či už samotný Korán, ale hlavne vtedy pre mňa zrozumiteľnejšie publikácie o islame.

Po čase som navštívila aj jednu mešitu, mala som veľa otázok ohľadne viery a slovenské muslimky, ktoré tu boli, mi veľmi rady odpovedali. Aj keď moje otázky neboli jednoduché a možno ani úplne zrozumiteľné, odpovede týchto muslimiek boli pre mňa veľmi hodnotné, hlavne preto, že tieto Slovenky prechádzali podobnou cestou ako ja. Pochádzajú z rovnakej kultúry, základy mali v rovnakom náboženstve - kresťanstve a teda na ich ceste mali rovnaké otázky ako ja a samé na nich hľadali odpovede. Ony odpovedali na podstatu mojich otázok.

Predtým som si myslela, že viera je slepá, ale islam mi stále viac ukazoval, že je to náboženstvo, o ktorom nemusím pochybovať. Je podložený históriou - život proroka Muhammada je historický fakt, jeho skutky sú zaznamenané. Kto sa zaujíma o jeho život zistí, že to bol jeden neobyčajný, šľachetný úžasný muž, ktorý si zaslúži náš obdiv. Ďalej je islam založený aj na vedeckých faktoch - zázraky v Koráne, Korán obsahuje neuveriteľné množstvo vedeckých informácií, na ktoré vedci prišli až o niekoľko storočí po zoslaní Koránu. Korán sa nikdy nemýli a neprotirečí si. Kto hľadá odpoveď na nejakú otázku, v Koráne ju nájde a zároveň je Korán zázračný v tom, že ho možno rovnako aplikovať

dnes ako v dobe, keď bol zoslaný. Korán a život proroka Muhammada prikazuje len cnostné a dobré veci a zakazuje odsúdeniahodné. Ak by sa ľudstvo držalo kázania islamu, bolo by dnes na úplne inej úrovni.

Uvedomila som si, že všetko v islame dáva zmysel, je to logické a zrozumiteľné. Predtým som verila, že existuje niečo vyššie ako sme my, a že dobrom a trpezlivosťou sa nám dostáva dobro naspäť. Islam túto moju vieru podporil a doplnil, zdokonalil, akoby doplnil chýbajúce kúsky skladačky. Zrazu som mala pocit že rozumiem svetu, životu, jeho zmyslu. Nebola som viac stratená vo svojich úvahách, zrazu predou mnou bola kniha s odpoveďami na všetky možné otázky a ja som si bola istá, že každé jedno slovo je pravdivé a dáva zmysel. Predtým som sa vo svojom živote viac sústredila na získavanie priazne ľudí, hlavne aby som bola „cool“, strácala som v tom svoju vlastnú identitu. Bola som ten, koho ľudia chceli mať. Ľudia, s ktorými som sa stretávala, málokedy poznali pocity a myšlienky, ktoré sa naozaj schovávali v mojom vnútri.

Dnes mi ide o priazeň Boha a všetko čo robím, robím s úmyslom ho uspokojiť, robiť druhých šťastnými pravdou, láskavosťou, dobrom a niekedy len úsmevom. Vďaka Bohu viem, že ľudia s ktorými sa stretávam dnes, s ktorými ma spojil islam, majú rovnaký úmysel.

Predtým bol môj život viac zameraný na užívanie si života bez rozmyšľania nad dôsledkami mojich činov. Dnes si stále užívam život, ale pripravujem sa aj na život posmrtný. Som si vedomá dôsledkov svojich činov a užívam si život v rámci limitov, ktoré mi dáva islam a ktoré s pokorou a vďa-

kou prijímam, lebo som si stopercentne istá, že tie limity sú tu len pre moje dobro a na moju ochranu. Som sama k sebe úprimnejšia a som spokojná sama so sebou.

Chcela by som, aby sa Slováci zamysleli nad tým, čo je na západnej kultúre také úžasné, že majú pocit, že je pomaly hriech, keď sa toho človek vzdá a prijme do svojho života niečo úplne iné. Prečo by sme sa mali držať kultúry plnej úpadku, alkoholizmu, drog, krádeží, podvodov, znásilnení, rozvodov, atď.?

Katka

Môj skutočný život sa začal až po prijatí islamu

BISMILLAH

Nástrojom na to, aby som spoznala islam a Allah bol Internet. Ako kopec ľudí v dnešnej dobe som, resp. bola som aktívnym užívateľom FB. Nie som rečovo veľmi zdatná a vždy som bola s výberom, alebo potvrdením si priateľstva s niekým obozretná. Stalo sa však niečo neočakávané, alhamdulillah, a odsúhlasila som request neznámemu človeku. Bol to chalan z Egypta. Cez neho mi Allah ukázal prvotné informácie o islame. Keďže som mala o islame predstavu len z médií, čo nie je ten najlepší obraz, netušila som, že je to skutočné náboženstvo mieru. Našla som si na Internete slovenský preklad Koránu, alhamdulillah, a začala ho čítať. Začala som hneď s Al-Fátihou, ktorá ma neskutočne ukludňovala. Keď som čítala druhú kapitolu - Kravu, brat mi povedal, aby som čítala Korán zozadu, kde sú kratšie kapitoly, aby som ho aj pochopila. Keď som ich čítala, dodávali mi POKOJ! Allahu Akbar! Takto sa začala moja cesta k islamu, môj prvý krok.

Práve v tomto období, som prežívala sklamanie (nie prvé, o to však bolestivejšie) aj v osobnom živote. Spolu s islamom som sa začala venovať aj arabčine, a to dosť aktívne formou internetovej výuky a podporných sietí na internete, kde sa môžu ľudia učiť s pomocou rodákov rôzne cudzie jazyky. Našla som tu naozaj milých ľudí, ale ako to všade býva, aj ľudí, ktorí sa chceli hlavne pobaviť. Zrazu som v celej tej spleti mien našla jeden nick, ktorý ma neskutočne oslovil. Práve prebiehal pôstny mesiac Ramadan 2011, bola to noc

28. Ramadanu. Obrátila som na na nick so žiadosťou o pomoc s arabčinou. Netrvalo dlho a odpoveď sa mi dostala, síce opatrná, zato však veľmi kladná. Hneď v tento večer som vedela, že toto bol zásah od Allah Najväčšieho. Osoba, s ktorou som začala komunikovať sa ku mne správala, ako keby ma poznala celé roky pred touto nocou. Ostala som tak veľmi prekvapená...

Deň po dni som dostala od tejto osoby ďalšie a ďalšie informácie o islame, ktoré ma len ďalej utvrdili v tom, že islam je tá pravá cesta, po ktorej by sa mal vydať každý človek s vôľou Allaha. Približne po pár týždňoch, niekedy v septembri, som si vo svojej izbe povedala slová, ktoré ma oslobodili. Bola to šahada. Allahu Akbar. Postupne som začala prispôbovať svoj život islamu a začala som ho praktizovať. Od januára 2012 som sa začala zahaľovať, a som veľmi vďačná, že aj toto mi Allah uľahčil a v práci som nemala kvôli tomu nejake väčšie, neprekonateľné prekážky. Alhamdulillah.

Ani si nechcem pripomínať život pred islamom, pretože to ani nebol život. V skratke teda... život ako asi každého nemuslima na SR. Aj alkohol, bola som zarytý ateista, bez obmedzení v jedle či pití. Žila som bez manželstva s mužom, s ktorým mám aj deti. ALHAMDULILLAH za všetko a ALHAMDULILLAH, že som jednou z tých, ktorých srdce nie je zatvrdené a bola mi daná možnosť stať sa muslimkou. Je síce pravda, že tým, že som sa stala muslimkou, sa vynorili iné problémy. S nimi mi však pomáha Allah. Nie som už sama a mám sa na koho obrátiť aj v tých najťažších chvíľach. Inša-Allah!

A čo by som v skratke odkázala slovenskej spoločnosti?

Je mi smutno z našich ľudí, hlavne z toho, ako sa na islam pozerajú. Ako sa pozerajú na muslimov a muslimky. Všetkých hádžu bez rozdielu do jedného vreca. Aj keď som sa s nejakou agresiou, alhamdulillah, nestretla, správanie sa ľudí ku mne je odlišné ako bolo predtým. V práci, už nie som „členom“ jadra tímu. Som však veľmi spokojná s tým, že som dokázala aj ukázať to, že som muslimka. Alhamdulillah za všetko.

Stále neviem pochopiť, prečo islam nemá u nás podporu zo strany štátu.

Veľmi, veľmi, veľmi by som si želala, aby ľudia už nepili alkohol. Keď pozerám správy, príde mi z toho všetkého zle. Stále len počúvam dookola, tomu a tej namerali toľko a toľko promile alkoholu v krvi, keď spáchal ten a ten čin. Ľudia zrejme stále nechápu, že to nie je skutočne „na zdravie!“ Alhamdulillah, muslimovia to vedia a riadia sa podľa toho, inša-Allah.

Mám trochu obavy pred budúcnosťou, máme však Allah, ku ktorému sa môžeme utiekať a prosiť ho o pomoc vo všetkých smeroch. Ak bude chcieť, naše prosby budú vypočuté. AMEN!!!

Khadijah

Hľadala som vieru

Môj príbeh sa začal približne pred 15-timi rokmi. Vyrastala som v kresťanskej rodine. Jediný, kto praktizoval vieru boli moje staré mamy. Všetky hlavné kresťanské sviatky ako Vianoce, Veľká Noc som chápala skôr ako zvyky, ale nič viac. Nebolo v nich cítiť nič duchovného.

Môj život bol ako život ostatných mladých ľudí, ale cítila som, že mi stále niečo chýba. Až jedného dňa som stretla priateľov, ktorí boli iného vierovyznania. Oni mi ukázali úplne iný pohľad na všetky veci, ktoré sa okolo nás diali. Ja som najprv nerozumela prečo sa správajú úplne iným spôsobom, ako som poznala.

Začala som hľadať rôzne knihy, históriu a dostala som sa aj ku Koránu. Prečítala som toho veľmi veľa, slovenskej, českej a hlavne v anglickej literatúre. Pomaly sa mi začalo „rozsvetovať“ pred očami. Je to možno neuveriteľné, ale hneď z prvého čítania Koránu som si bola istá, že existuje Jeden jediný Boh. Bibliu som nikdy celú nečítala, ale vedela som, že bola viac krát zmenená, čo mi dávalo pocit nedôvery. Pri čítaní Koránu som cítila pokoj, keďže Korán nebol nikdy zmenený. Od začiatku je rovnaký až do dnešného času. Preto som si bola istá, že to čo čítam je jediná pravda. Niečo vo mne mi to stále potvrdzovalo. Vieru som ale hneď neprijala, potrebovala som ju lepšie spoznať.

Medzitým som veľa cestovala. Strávila som tam 6 rokov. Nakoľko som poznala správanie muslimov, začalo mi postupne vadiť celkové správanie mužov voči ženám a hlavne nerešpekt voči ženám, s ktorým nemali žiaden problém. Naďalej som spoznávala islam a pomaly som sa ako človek

začala meniť. Cítila som, že to čo robím, je správne; idem správnou cestou. Moment, kedy som to cítila najviac a čas, kedy som konvertovala na islam bolo v čase keď som prišla zo zahraničia. Je to možno neuveriteľné, možno nebudete veriť, ale niečo na mojej hrudi ma tlačilo, aby som vyslovila úprimné vyznanie viery (šahada). Bolo to také silné, až som to nakoniec urobila. Bola som presvedčená na 100%, že robím správnu vec. Akonáhle som konvertovala cítila som niečo strašne krásne, príjemné. Cítila som sa ako bábätko. Vtedy som vedela, že to, čo som stále hľadala bola VIERA. Viera v jedného, jediného Boha, ktorý stvoril všetko, čo je okolo nás, ktorý nás vedie správnou cestou, Jediný odpúšťa a k Nemu sa aj vrátíme.

Mojím konvertovaním som stratila veľmi veľa kamarátov, o ktorých som si myslela, že sú mi blízki. Islam mi dal strašne veľa v mojom živote, zmenil mi život, stretla som a stretávam veľa nových ľudí, ktorí sú úprimní, dobrí od duše a neželajú človeku nič zlé. A najdôležitejšie, čo som našla je viera v Jedného jediného Boha.

Odkaz pre ľudí

Netreba súdiť ľudí podľa toho ako vyzerajú, podľa toho, koľko majú majetku, aké drahé autá, či domy majú. Netreba veriť všetkému, čo hovoria masmédiá, lebo tie iba strašia ľudí a ľudia si potom vytvárajú rôzne predsudky. Ak chcete niekoho súdiť, je potrebné, aby ste ho poznali a nie počuli nejaké informácie z inej strany.

Hľadajme v ľuďoch to dobré, čo nás spája a nie to zlé, čo nás rozdeľuje!

Michaela z Bratislavy

Sestry

Pochádzam z Bratislavy, z päťčlennej rodiny. Moja rodina nebola nikdy veľmi nábožensky založená, a preto nás ani rodičia nevedli k žiadnemu náboženstvu. Okrem babky a dedka z otcovej strany, resp. hlavne naša milovaná babka, ktorá si veľmi želala, aby sme boli pokrstení a mali sväté prijímanie. Jedine jej záležalo na tom, aby sme vedeli aspoň niečo o kresťanstve. Keď som mala dvanásť prišli sme o maminu a tak nás babka učila všetko to, čo by Vás mala učiť mama. Radila nám pri varení, učila nás piecť a vždy nám bola na pomoci ak bolo treba. Naučila nás modliť sa „Otče náš“ a „Zdravas Mária“. V štrnástich rokoch sme sa dokonca prihlásili na hodiny náboženstva u rehoľných sestier, ktoré nás mali naučiť základy kresťanskej viery.

Otec síce nebol veľmi nadšený, ale povedal, že ak tam chceme chodiť, tak je to na nás, i keď bolo vidieť, že mu to nie je veľmi po vôli. On sám nikdy v Boha neveril, i keď ako mladého ho k tomu rodičia viedli, nepýtajte sa ma však prečo. Na túto otázku Vám odpovedať veru neviem. Priznám sa, že ani ja som v Boha neverila a nemala som potrebu sa hlásiť k žiadnemu náboženstvu. Nevidela som v tom žiadny zmysel, na druhej strane som však nikoho neodsudzovala a nemala problém, ak niekto veriť chcel a hlásil sa k akémukoľvek náboženstvu. Babka si však veľmi želala, aby sme sa naučili niečo o kresťanstve, a tak sme teda šli na hodiny k rehoľným sestrám.

Zúčastnili sme sa asi na štyroch hodinách a viac sme tam už nešli. Prišli prijímacie pohovory na strednú, viac učenia,

a tak sme tam časom prestali chodiť. Otec nás držal dosť skrátka, doma sme mali svoje povinnosti, navariť, upratať, pripraviť sa do školy, a tak ani neviem ako nám ten čas letel a zrazu sme mali osemnásť. V tom čase som riešila maturitu, neskôr vysokú školu, našla si priateľa, mala svoju partiu priateľov a začala si užívať dospelosť. V devätnástich sestra odišla s kamarátkou na šesť mesiacov do Anglicka. Chcela sa naučiť anglicky a pozrieť trošku do sveta. Keď sa mala vrátiť, oznámila nám, že sa jej tam páči a požiadala si o predĺženie víz. Tam sa prvý krát stretla s islamom. Počas pobytu v Anglicku sestra navštevovala kurz angličtiny. Učiteľky, ktoré ju učili boli muslimky pochádzajúce s Malajzie. Vlasy mali zahalené šatkami a ich spôsob obliekania a etiketa boli tiež odlišné. V Anglicku nie je neobvyklé stretnúť muslimky na ulici, pretože je tam veľká komunita a ľudia nie sú ich obliekaním až takí šokovaní ako u nás na Slovensku.

Keďže moja sestra o islame veľa nevedela a bola veľmi zvedavá, čo to ten islam vlastne je, neváhala a začala sa pýtať jej učiteľiek. Veď kde najlepšie zistiť, čo je islam, ak nie od samotných muslimiek? Jej učiteľky boli veľmi milé a úprimné. Zistila, že sú to vysoko vzdelané ženy, ktoré majú svoje rodiny a zďaleka nie sú utláčanými ženami ako sa o muslimkách hovorilo v médiách. Toto poznanie ju tak prekvapilo, že sa rozhodla zistiť o islame ešte viac. Jej učiteľky ju zoznámili s ďalšími muslimkami a pozvali k sebe do rodín na návštevu. Poskytli jej veľa materiálov na čítanie. Všetci boli veľmi priateľskí a podporujúci, nie však tlačiaci do poznania islamu, tak ako si mnohí ľudia v dnešnej dobe myslia. Cítila sa ako súčasť veľkej rodiny. Po pár mesiacoch sa rozhodla konvertovať, postila sa jej prvý Ramadan a rozhodla sa vydať a založiť si rodinu.

Do svojich dvadsiatich rokov som o islame veľmi nepočula a keby ste sa ma v tom čase opýtali čo to je, asi by som Vám veľa nepovedala. Keď som sa dozvedela, že sestra konvertovala a stala sa muslimkou, bolo to pre mňa niečo nepochopiteľné a nad mnohými vecami som krútila hlavou, ako napr. prečo drží pôst, že od rána do večera neje a dokonca ani nepije; prečo chce nosiť hidžab (šatku) a pod.

Nemala som s tým však problém a vždy som si povedala, že ak jej to tak vyhovuje, tak je to O.K. Videla som, že je veľmi šťastná a spokojná, a teda som bola spokojná i ja. Občas sme sa o islame spolu rozprávali a čím viac som o islame vedela, tým viac ma začal zaujímať. Niekedy som premýšľala, či Boh naozaj existuje alebo nie. Naša rodina to neprijala úplne najľahšie. Všade videli pod pojmom islam terorizmus, násilie a žiadne práva pre ženu. Časom keď zistili, že zmýšľanie mojej sestry nezmenia, začali sa s tým zmierovať. Z našej rodiny som bola asi najväčším zástancom svojej sestry, neznamenalo to však, že i ja som sa chcela stať muslimkou.

Kedykoľvek som sa svojej sestry zastala, nevyhla som sa samozrejme otázke môjho otca:

„Čo už aj ty si muslimka?“

„Nie, len niektoré veci vôbec nie sú zlé a majú význam,“ odpovedala som.

Zaujímal ma hlavne otázky ohľadom tém prezentovaných v médiách. Jedna z vecí, ktoré ma v tom čase zaujímal najviac, bol asi vzťah muža k žene; aké postavenie má muslimka ako slobodná žena, manželka i matka. Veľa som čítala a

pýtala sa svojej sestry a jej manžela. Po niekoľkých rokoch som sa rozišla so svojim priateľom. Rozchod som znášala veľmi ťažko a trvalo veľmi dlho kým som sa so všetkým vyrovnala. Mala som dvadsať päť keď mi zostával posledný rok na vysokej škole. Študovala som externe, a tak som popri škole pracovala. Práca ma veľmi nenapĺňala a začala som cítiť, že potrebujem zmenu. Rozhodla som sa teda, že pôjdem k sestre do Anglicka a strávim nejaký čas s ňou a jej rodinou, trochu si oddýchnem a porozmýšľam čo ďalej s mojou budúcnosťou. Skúsím si nájsť prácu a ak sa mi tam zapáči, tak tam zostanem.

Táto zmena mi zmenila celý môj život. Spoznala som novú krajinu, nových ľudí a zásadná zmena bola v poznaní islamu, s ktorým som bola v kontakte každý deň. Mala som možnosť spoznať mnoho muslimských rodín, už len to, že som bývala s mojou sestrou a jej rodinou mi dalo veľmi veľa poznatkov o islame. Mala som možnosť vidieť postavenie ženy ako manželky, matky a ženy samotnej, tak ako to v islame v skutočnosti je a malo byť. Premýšľala som nad tým, či verím, že Boh naozaj existuje, či islam je to pravé náboženstvo; aké by to bolo byť muslimkou; čo všetko by sa v mojom živote zmenilo; ako by reagovali moji príbuzní, blízki priatelia a hlavou sa mi hmýrilo mnoho ďalších otázok.

Mnoho princípov v islame mi bolo blízky, či už štýl obliekania, aký by mal byť správny muslim, ako sa správať k ľuďom, vážiť si a byť vďačný za všetko čo mi bolo dané, dokonca už ani pôst sa mi nezdal nelogický a nevýznamný. V čase mesiaca Ramadan som sa dokonca i skúsila postiť a zistila som, že to nie je nezvládnutelné. Jeden deň som

si bola istá, že islam je to správne a touto cestou chcem ísť, druhý deň som však začala premýšľať aké to bude, čo na to povedia moji blízki, priatelia, nebude to ľahké presvedčiť ich o tom, že islam nie je o terorizme a utláčaní žien a pod. Bolo to ťažké rozhodnúť sa. Vedela som, že sa mi zmení celý život, a že to možno nebude ľahké. V posledných desiatich dňoch mesiaca Ramadan som napokon konvertovala a stala sa muslimkou. Tento deň bol pre mňa neopísateľný...

Išli sme do mešity, kde sa ma imám spýtal, či som sa rozhodla sama, nikto ma nenútil a povedal mi, že ak by som si to v tomto momente rozmyslela, že je to iba na mne, nikto ma nebude za to odsudzovať. Dôležité je, aby som sa rozhodla sama a bola si istá, že sa chcem stať muslimkou. Nemôžem povedať, že by som si bola istá na 100%, skôr tak na 95%, ale dnes už viem, že to bolo správne rozhodnutie a na 100% som si istá, že som sa rozhodla správne.

V tom čase som si robila starosti ako to poviem doma, priateľom, čo na to okolie, trápila som sa ako to celé zvládnem. Po pár mesiacoch som musela ísť späť na Slovensko kvôli štátniciam. Postupne som oznamovala môjmu blízkemu okoliu, že som muslimkou. Zo začiatku som nenasila hidžab. Bála som sa, že si nenájdem prácu a okolie bude mať predsudky, bola som však rozhodnutá, že keď sa vydám, tak hidžab nosiť budem. Rodina sa s tým časom zmierila, a ak aj nie, aspoň to rešpektujú, niektorí priatelia to dodnes nevedia pochopiť a iní s tým nemajú najmenší problém a naše priateľstvo naďalej trvá a rešpektujú moje rozhodnutie.

V podobných životných rozhodnutiach človek zistí, kto mu je ozajstným priateľom a kto sa iba pretvaruje, kto Vás má rád

preto, aká ste a nie preto v čo veríte, ako sa obliekate. Dobrý priateľ Vás má rád so všetkým, s Vašimi názormi, Vašou vierou, s dobrými i zlými vlastnosťami.

Keď som sa neskôr vydala a začala nosiť hidžab, v práci som problém nemala, i keď som sa stretla s mnohými názormi. S odstupom času si uvedomujem, že mnohé veci pre ktoré som sa na začiatku trápila, vlastne ani neboli také strašné ako sa zdali a mnohým som prikladala väčšiu dôležitosť, akú reálne mali. Veľa krát sa stretávam s rôznymi názormi ľudí na islam, niektorí sa pýtajú zo zvedavosti, záujmu, niektorí na Vás zazerajú, prípadne sa pri ich pohľade cítite ako z inej planéty, ale na druhej strane je i veľa príjemných okamihov a stretnutí, ktoré Vás vedia milo prekvapiť.

Ak sa niekto zaujímajúci o islam iba zo zvedavosti začne venovať tejto téme podrobnejšie a so zámerom nájsť odpovede na svoje otázky, určite ho táto téma nenechá ľahostajným. Mnoho ľudí potrebuje mať na všetko logické odpovede, dôkazy, byť si istý, že to má hlavu i päťu. Islam Vám na mnohé otázky vie logicky odpovedať. Bez ohľadu na to či tieto odpovede hľadáme len zo zvedavosti alebo pre konkrétny dôvod, keď ich hľadať nebudeme, nemôžeme sa pohnúť ďalej, a teda ani získať nové poznatky a možnosť naučiť sa niečo nové.

PS: správa od sestry....:

Chcela by som poďakovať mojej drahej sestričke, ktorá napísala tento príbeh. Ďakujem za všetku podporu a lásku v časoch, keď som to najviac potrebovala. Keď som sa rozhodla stať muslimkou bola som si istá, že je to správne rozhodnutie. S týmto rozhodnutím prišlo veľa zmien v mojom živote, životnom štýle, ktoré sa mi nezdali ťažké lebo som verila, že islam nie sú len slová „som muslimka“, ale spôsob života. Našla som stabilitu a pokoj a hlavne zmysel môjho života. Ale smutné zo začiatku bolo veľa odsudzovania od blízkeho okolia... V týchto časoch som mala možnosť poznať ľudí, ktorí sú mi blízki a vážia si moju osobnosť, ktorí nepozerali len na to v čo verím, ale akou osobou ma to robí. V dnešnej dobe média hrajú veľkú rolu v životoch ľudí a často zabúdajú rozlišovať realitu od prekrúcania, šokujúcich príbehov a klamstiev. I napriek tomu, islam je najrýchlejšie rastúce náboženstvo vo svete, pretože ľudia začínajú hľadať a spoznávať pravú tvár islamu.

Islam ma naučil vážiť si samú seba ako ženu, manželku a matku, vážiť si rodinu a ľudí okolo seba, muslimov či nemuslimov. Často zabúdame, že nie je dôležitá hodnota na našom bankovom účte, ale hodnoty v našom srdci a hodnoty v živote.

Muslimky z Bratislavy

Môj príbeh a príbeh mojej matky

Bola som ešte dieťaťom, keď som začala rozmýšľať nad životom a smrťou. Svojim rodičom som kládla otázky, na ktoré nevedeli odpovedať. V tom čase zomrel mame bratranec, ešte mladý, vo veku 33 rokov. Všetci sme boli z toho veľmi smutní a ja som sa stále pýtala, prečo je to tak, prečo musia ľudia zomierať. Ako to vlastne na tejto zemi funguje. Stále som sa zamýšľala a moji rodičia mi neodpovedali. Boli to časy komunistické a náboženstvo bolo toho času zakazované. Moji rodičia neboli nikdy silní veriaci, tak mňa a sestru vychovávali v neviere. Na moje otázky z detstva som nenachádzala odpoveď.

Po základnej škole som začala chodiť na strednú, kde som si našla novú kamarátku. Bolo to dievča z muslimskej rodiny. Mali sme sa veľmi rady. Boli sme ako sestry a ona mi po čase začala hovoriť o ich náboženstve - islame. Najprv mi vysvetlila, že existuje len jeden Boh a po arabsky sa volá Allah. Povedala mi, že len k Nemu sa treba modliť, o odpustenie prosiť a útechu hľadať. On nás stvoril a k Nemu budeme po smrti navrátení. Dlho som sa nad tým nemusela zamýšľať. Vedela som, že ma pravdu.

Konečne som našla odpoveď na moje otázky z detstva. Veľmi ma zaujímalo všetko, čo mi rozprávala o islame: o poslednom prorokovi Muhamedovi; o svätej knihe Korán a púti do Mekky raz za život. Veľmi ma zaujal aj mesiac Ramadan zasvätený Bohu.

Asi o rok na to, som sa zoznámila s mojím terajším manže-

lom. Bol študent medicíny. Ako sme sa spoznávali, on dokončil čo moja kamarátka pred rokom začala. Stala som sa muslimkou, vydala som sa za neho a teraz máme spolu tri detičky.

No takto môj príbeh nekončí...

Začala mi chorľavieť mamka. V oku jej diagnostikovali nádor. Operovali ju na onkológii v Bratislave. Nádor bol už taký veľký, že sa nedal vyoperovať, tak odobrali len vzorku, či je zhubný. Po dvoch týždňoch moju mamu predvolali, aby si prišla k nim po výsledok histológie. Povedali jej, že je to nádor zhubný a nedá sa viac operovať iba doporučili ožarovanie. Bola z toho zdrvená. Vedela, čo ju čaká. Bola zdravotná sestra a videla pacientov zomierať na rakovinu často.

Začala viac rozmýšľať nad životom a smrťou a viac sa približovala k Bohu. Vedela, že už nemá veľa času. Ja som jej začala tiež hovoriť o islame a o Allah aký je milostivý a odpustí všetky hriechy ak je to tomu človeku ľúto a chce sa napraviť. Nikdy nebola silne veriaca. Raz mi aj povedala, že by chcela takú vieru, akú mám ja, ale že jej to nejde. Choroba jej otvorila cestu k Bohu a ja som sa nevzdávala chcela som ju zachrániť. Všetci sme sa za ňu modlili nech jej Allah pomôže, nech bude blízko pri Ňom a nájde pokoj duše. Allah naše modlitby vypočul. Tri dni pred smrťou išiel za ňou môj muž do nemocnice už zomierala bola veľmi slabá, no ešte vnímala a mohla hovoriť avšak s veľkou námahou povedala, že uverila v jediného Boha a jeho posla Muhammada. Slzy jej stekali po tvári, keď to hovorila, pocítila veľkú úľavu. Zomierala odovzdaná do vôle Božej a ja som sa teši-

la, verila a verím, že pri tom všetkom smútku za ňou, sa raz stretieme v Nebi, ak Boh dá.

Pochovali sme ju u nás na cintoríne. V mesiaci Ramadan, asi mesiac po pohrebe, som mala s mamou tri krásne sny. Prišla sa mi poďakovať za všetko a uspokojiť ma, že sa má v hrobe dobre. A ja som veľmi vďačná Allahovi, že priviedol na správnu cestu moju mamu a že mi ju ukázal v snoch aká je spokojná. No ja mám pred sebou ešte veľkú úlohu, dať na správnu cestu aj môjho otca a sestru s rodinou. Veľmi ich mám rada a chcem, aby aj oni našli spokojnosť na tejto zemi a po smrti.

Milí čitatelia! Dúfam, že Vás zaujal môj príbeh. Modlím sa za všetkých, čo čítajú túto knihu, aby uverili a našli správnu cestu. Amen!

Zuzana

Čistá spojitosť s Bohom

Prenesme sa na chvíľku do malebného mestečka, kde o islame pred 11-tym septembrom nebolo ani chýru ani slychu.

Bežná katolícka rodina. Krst, prijímanie, birmovka, každo-nedeľné sväté omše - nič čo by sa vymykalo miestnym zvykom. U mňa to bolo však trochu inak. Do kostola ma nebolo potrebné nútiť chodiť. Aj žalmy som si veselo zapievala, chodila sa modliť ruženec, na púte, bola členkou zboru i organizátorka rôznych výletov. Kostol a ľudia, ktorí tam chodili, mi boli priateľmi. Dobre si pamätám, ako sa rodičia hnevali. Veď som bola neustále mimo domu. Bol to môj spoločenský život, ktorý sa sem-tam presunul do zafajčených barov či diskotékových sál. Bola som potešená, ak ma niekto chválil za módne oblečenie, čo som si sama navrhovala. Popri tom ma zaťažovali chalani, ktorí mi dvorili, no a ja som si mohla vyberať, i keď rehoľné sestry mi boli sympatické natoľko, že nie raz som sa zamýšľala nad vstupom do reholy.

„*Nechceš ísť robiť au-pairku?*“, opýtala sa ma moja známa.

„*Znie to super, skúsila by som to. Opýtam sa doma*“, odpovedala som nadšene.

Božie cesty sú nevyspytatelné. Za menej ako mesiac som sa ocitla na úplne neznámom mieste, medzi úplne neznámymi ľuďmi, stratená, avšak jedno mi bolo známe: moja viera, ktorú mi nik nemohol pošliapať; môjho Pána Boha, na ktorého som sa mohla obrátiť a prosiť ho o pomoc v tých

chvίľach. Áno, pomohol mi. Zabývala som sa, naučila jazyk a spoznávala ten „guláš národov.“

Ostala som v nemom úžase, keď obďaleč prešla nejaká zahalená žena. Nepríčetne som sa smiala, ak sa muslimský spolužiak sťažoval, že mu navarili bravčové na privítanie v jeho hostovskej rodine. Maximálne sme sa s kamarátkou zabávali pri načúvaní muslimskej modlitby, ktorú bolo počuť z vedľajšej miestnosti.

No smiech ma prešiel...

Jedného dňa sme sa rozprávali o náboženstvách. Tu padlo vyjadrenie na kresťanov - katolíkov:

„Vy ste tí, čo veria, že Ježiš je Boží Syn; tí čo hovoria o nejakej Trojici; tí, čo sa klaňajú Ježišovi, veria v Božie prevtelenie...“

Moja duša sa mi zachvela. Verila som, že to takto nie je. Hneď sa mi pred očami premietla situácia, ktorá mi bola z celého kresťanského diania najneprijemnejšia: *klaňanie sa a bozkávanie ukrižovaného Ježiša Krista na drevenom kríži.*

Od tejto otázky sa začal premietat úplne iný film. Padla som na kolená, prosiac Boha, aby ma viedol po správnej ceste; aby mi dal silu pochopiť veci, nad ktorými som sa predtým nezamýšľala; aby mi nedal zblúdiť. Následne sme mali ďalší rozhovor so spolužiakmi. Bol o manželstve. Slová, ktoré pohľadili moju dušu, boli slová vychádzajúce od veriaceho muslima. Manželstvo bolo polovičkou ich viery; neexistovalo žiadne chodenie pred manželstvom. Ostatní si z neho uťahovali, smiali sa mu, keďže boli presvedčení o tom, že s

partnerom/kou treba pred manželstvom žiť, aby si boli istí či sa k sebe hodia vo všetkom.

Pri večeri sme si povymieňali všeobecné cudzojazyčné frázy. Ako sa povie „dobrú chuť“ po japonsky, čínsky, maďarsky, turecky, arabsky či thajsky. Čo sa mi vrylo do pamäti, boli slová, ktoré hovoria muslimovia pred jedlom: „*Bismillah*“, čo v preklade znamená „*v mene Allaha*“ a pozdrav: „*Assalamu aleikum*“, čo v preklade znamená „*Pokoj s tebou.*“

Spadla mi sánka...veď doma sme to poznali ako: „Saláma a mlieko“ a nie to, ako sa Ježiš pozdravil svojim učeníkom, keď ich navštívil. Puzzle sa mi skladalo vo veľkej rýchlosti.

Vraciam sa z výletu. Prechádzam poloprázdnyimi chodbami železničnej stanice. Vidím čudného starého muža, v bielom habite. Nemýlila som sa, bol to muslim. Bála som sa ho osloviť, ale zvedavosť bola silnejšia. Taxík do hotela poslal preč a s ochotou si so mnou sadol na lavičku a začali sme sa rozprávať. Čas šiel rýchlo. Srdce mi veľmi búšilo. Pri otázke, či chcem prijať islam do svojho srdca, som sa veľmi bála, triasla. Celá myseľ mi vrela „nieee, čo rodičia, čo priatelia.“ Avšak hlas duše bol silnejší a tie okolité hlasy, bolo len našepkávanie pokašiteľa, ktorý ľudí pokúša na zlé veci, a odrádza od robenia dobrých skutkov.

V tomto prípade to bolo naopak. Pokušiteľ mi hádzal pred oči veci, aby som neprijala islam. Vo chvíli, keď som prehlásila, že niet Boha okrem Allaha, a že Muhammad je jeho poslom, pokušiteľ sa vytratil. Zvíťazila som nad ním.

Aké nesmierne ulavenie, vyslobodenie. Žiadne výčitky svedomia. Aká čistá spojitosť s Bohom. Aká nesmierna láska a milosť Toho, ktorý ma usmernil.

Starý muž ma vzal k miestnej fontánke, aby mi ukázal ako sa robí očista pred modlitbou. Následne sme sa spoločne pomodlili v záhrade a rozišli sme sa každý inou cestou. Odvtedy som toho muža už nikdy nevidela...

Odovzdala som sa do rúk Božích a on ma viedol a vypočul moje volanie. Kresťanská viera bola skutočne pevným základom pre môj duševný vzrast, ktorý teraz naplňam v islame. Milujem Ježiša tak, ako ostatných Božích poslov a prorokov. Snažím sa ísť po ich ceste, pretože oni nám ukázali pravdu od ich Stvoriteľa, ktorý nás tak miluje a preukazuje Svoju nesmiernu milosť, na to, aby sme dosiahli raz večný život.

Drahá slovenská pospolitosť. Rada by som bola, keby sa zvýšil počet tých, ktorí uvažujú svojim vlastným rozumom a nenechajú sa viesť rozumom niekoho iného.

Za tých desať rokov, čo som žila na Slovensku ste mi dali pocítiť mnoho. Kvôli kúsku látky na hlave som bola pre Vás obyčajná chudera, striga, bosorka, bláznivá, cudzinka a mnoho ďalších tu nespomínaných výrazov. Česť svetlým výnimkám. Tvárite sa, ako keby ste už zabudli, že nie tak dávno, možno menej než 50 rokov, sa vaše babky preháňali dedinami s podobnými šatkami na hlave.

Hovoríte že to bola tradícia? Tak kto dovolil slovenskému národu pošpiňať túto tradíciu natoľko, že chcete od svojich

vlastných žien, či dcér, aby vyzerali čo najviac sexy, aby ste sa mali čím chváliť...?!

Kde sa stratilo to kresťanské povedomie? Žeby tých desať božích prikázaní prestalo u vás už fungovať? Aha, chcete byť „in“. Nosiť náboženstvo len v srdci. Tak Vám vravím: to všetko sú len výdobytky pokašiteľa. Chce vás odlákať od pravdy, od spomínania si na Toho, kto Vám život dal. Vyhadzujte Vám na oči všetko po čom túžite. Slobodu, potešenie, radosť, slasť, majetok, moc.

Aj ja som si týmto prešla a padla som na tvár. To všetko sa obráti na prach, nič a nikoho si so sebou na druhý svet neodnesiete. Budete sami bezmocní stáť pred Vaším Stvoriteľom, prosíť ho o milosť, len už bude neskoro. Váš Pán Vám posielal toľko znamení, posolstiev, a vy ste si zatvárali oči, a zapchávali uši. Tých čo možno pravdu Vám hovorili, ste nazvali bláznami, zradcami. Nie je to však naopak? Nie je tomu tak, že vy zrádzate svojho Pána? Vy ho neuctievate tak, ako mu pričíní?

Toto všetko som si uvedomila vo chvíli, keď som sa prestala sústrediť na všelijaké veci a začala sa konečne obracať s prosbou o všetko na Jediného Boha, Stvoriteľa všetkého. Začal sa mi otvárať svet, videla som veci čo som pred tým nevidela; počula som slová, ktoré som vtedy nepočula. Pochopila som veci, čo som predtým nechápala. Stačilo sa obrátiť s prosbou o vedenie k Nemu. Ak je On ten, kto nás a všetko okolo nás stvoril, ak je On milostivý a najláskavejší, ten ktorý všetko počuje, dá zblúdiť svojmu služobníkovi, ktorý sa k Nemu úpenlivo utieka s prosbou, aby mu ukázal tú správnu cestu?? Určite nedá, v opačnom prípade by som

bola presvedčená o tom, že Boh neexistuje, a ak existuje, je veľmi krutý.

Moja životná skúsenosť jasne nasvedčuje, že Boh naozaj existuje, len si ho každý musí nájsť sám. Najkratšia cesta je Ho osloviť priamo, čisto a úpenlivo. Ak sa pastierovi stratí jedna ovca zo sto, nebude smútiť a hľadať ju dokiaľ sa nenájde? A ak sa nájde neprejaví veľkú radosť? Tak sa to stáva aj keď je služobník Boha zvedený na zlú cestu pokušiteľom, a po čase sa k Nemu navráti, Božia radosť je nesmierna.

Som presvedčená, že tieto pocity má mnoho, mnoho ďalších mojich bratov a sestier. Stále sa rozširujúce číslo počtu muslimov na svete je odpoveďou na to, že ani terorizmus, ani zloba šíriaca sa nepatrnou skupinou nepraktizujúcich muslimov, nezastaví tento proces. Z akého dôvodu? Nena-hovárajte si zbytočne, že tento svet bude trvať naveky.

Uvedomme si, že všetko má svoj koniec. Ak ste neveriaci a neveríte v existenciu Boha, tak si poviete, že ste si užili tento svet čo najviac a môžete odísť z tohto sveta spokojní, že ste všetko skúsili. No čo potom? Čo ak je pravda, že Boh naozaj existuje a dá šancu na večný život iba veriacim, Bohu oddaným? Vtedy to bude veľká strata pre vás. Takže aj tak, aj tak sú veriaci ľudia, ktorí sa snažia žiť podľa Božích prikázaní, vo výhode. Užívajú si svoje životy bez toho, aby porušovali Božie prikázania; radujú sa každej maličkosti, ktorá je dôkazom Božej existencie; vzdávajú vďaku Bohu za to dobré ale aj za to zlé, pretože vedia, že je to Boží plán.

Chcem sa na záver poďakovať svojim rodičom, ktorí ma nikdy neprestali brať ako svoju dcéru, i napriek tomu, že

som si vybrala za svoju životnú cestu islam; za ich lásku a každodennú podporu a starostlivosť.

Chcem sa poďakovať mojim bývalým profesorom (Mgr. Andrej Rozemberg, PhD.; doc. PhDr. Petr Jemelka, Dr. (mimoriadny profesor); PhDr. Ján Dubnička, CSc; doc. Mgr. Martin Muránsky, PhD.; doc. PaedDr. Ján Danek, CSc., a i.) za ich profesionálny prístup plný ľudskosti, zodpovednosti, porozumenia a záujmu dozvedieť sa aj niečo nové.

Srdečné poďakovanie patrí aj môjmu manželovi, za jeho lásku, rešpekt, úctu a podporu, ktorú neustále prejavuje.

**S pozdravom dcéra, sestra, známa, magisterka, žena,
matka, Slovenka, Európanka, jednoducho muslimka**

Objavenie pokladu

Všetko to začalo v roku 2006. Stretla som môjho terajšieho muža a prišli sme na to, že obaja sa aktívne duševne rozvíjame, a že ideme rovnakým smerom. Obaja sme pracovali pre poisťovaciú spoločnosť, kde nás dávali na rôzne manipulačné školenia. Najprv neuro-lingvistika, potom emotional freedom technic. Samozrejme, cez tieto energetické cvičenia som sa dostala až k bielej mágii... Pomohla som ňou mnohým ľuďom.

V roku 2011 sa mi narodil synček a ja som mala čas študovať čo sa deje vo svete. Pretože sme nemali televízor, som si všetko našla na internete. Televízor sme zrušili v domácnosti kvôli cenzúre a manipulačným reklamám, aby z toho našim deťom nepreskočilo.

Nepáčilo sa mi, čo sa vo svete deje, a že to všetko má na nás dosah, preto som začala hľadať príčinu. Samozrejme po mesiacoch, čo som natriafala na konšpiračné teórie a filmy, som našla to, čo som hľadala. Preštudovala som históriu až k Iluminátom a spolkom, ktoré škodia tomuto svetu. Objavila som aj to ako sú zmanipulované filmy a hudba, a že všetko je to aj podprahovo riešené. Je to ťažká manipulácia s nami všetkými a je veľmi zložitá si vytvoriť imunitu.

Hľadala som ďalej imunitu voči tomuto chorému svetu a napriek tomu, že islam má veľmi zlú povesť, jednu z najhorších, som našla tajomstvá starého Babylonu kde bolo vysvetlené, že imunita je viera v Boha a že islam je najčistejšie náboženstvo na svete. Tým, že som pochopila mágiu

potom nebol problém pochopiť aj to, že Korán má väčšiu moc ako akákoľvek mágia. Tam som zistila, že mágia nie je Bohu milá, ale tým že som to nevedela, ma to ospravedlňuje. Lebo aj napriek tomu aké veci som ovládala, vždy som verila v Boha.

Keď som si preštudovala islam len v krátkosti, oznámila som priateľovi, že chcem konvertovať a on sa ponúkol, že pôjde so mnou. Tak som sa spojila cez islamweb s jedným pánom, ktorý nás nasmeroval do mešity a stretli sme sa. Pozval nás ku stolu, kde už sedelo pár mužov a vysvetlili nám veci, ktoré už sme dávno vedeli, takže nám len potvrdili, že je Pravda, čo sme sa dočítali. A tak sme vyslovili obaja božie slová a muži sa nás opýtali či sme zosobášení. Neboli sme, a tak nás rovno aj zosobášili. Bolo to krásne spontánne a rýchle. Potom ma nasmerovali ku ženám muslimkám, muža k mužom muslimom. Tento krok sme nikdy neolutovali.

Na záver by sme chceli odkázať, že život by bol oveľa ľahší a krajší keby ľudia dodržiavali Korán.

Manželia Róbert a Zuzana

Návrat po 20. tich rokoch

Pani Anička vyrastala na Slovensku v čase, kedy o islame nebola skoro žiadna zmienka. So svojim manželom sa zoznámili na Slovensku. V roku 1974 sa odsťahovali do Sýrie, kde im Allah požehnal veľkou rodinkou, ôsmymi chlapcami a dvoma dievčatami.

Pred nedávnom sa s mužom a časťou svojej rodinky vrátila späť na Slovensko, kvôli prevládajúcim nepokojom v jej druhej domovine, Sýrii. Ubehlo približne dvadsať rokov od poslednej návštevy Slovenska. To aký bol jej návrat a aký je jej odkaz, Vám už priblíži sama v nasledujúcom liste:

Milé islamské sestry

Veľmi ma potešilo po príchode na Slovensko, že je tu veľký počet islamských priateľov a priateľiek. Mesiac Ramadan bol krásny. Hoci sme mali ťahšie dni, ale so silou Allaha a jeho posla Muhammeda sme ich ľahko prekonali. Mojerodné mesto je Bratislava, z ktorej som odišla veľmi mladá.

Tu mi kresťanská viera zatvárala srdce. Ľudia mi radili, aby som tu ostala, ale manžel mi pomaly vysvetľoval islamskú vieru. Prekladal mi stránky z Koránu a vysvetľoval mi každé slovo, čo znamená. Presvedčila som sa, že islamská viera je tá pravá a silná.

Rodičia a príbuzní boli proti tomu, ale ja som sa stala muslimkou a verila v Allaha a jeho posla Muhammeda. Islamská viera upokojí človeka a srdce. Kto verí v Allaha a jeho

posla Muhammeda, pokojne žije a nemá strach z ničoho. Islamská viera zakazuje jesť bravčové mäso, lebo vytvára v človeku ne-hanblivosť a neveru. Tiež alkoholom človek stratí rozum a potom nevie, čo robí. Mali by sme rozširovať medzi známymi ľuďmi našu islamskú vieru. Pán Boh (Allah) je len jeden a nemá nikoho a jeho poslom je Muhammed a čakáme pre všetkých lepší život.

**Salam alejkom
sestra Anka**

Stručný výklad hlavných islamských výrazov

Allah: Náležité meno Jediného Pravdivého Boha, Stvoriteľa. Allah je Pravdivým Bohom celého ľudstva (židov, kresťanov, muslimov, hinduistov, atď.).

Muhammed: Posledný prorok Jediného Pravdivého Boha, Allah.

Islam: Podriadenie sa vôli Stvoriteľa, Pravdivého Boha (Allaha). Získať skutočné šťastie a pokoj mysle môžete len cez podriadenie sa a poslušnosť k Pravdivému Bohu.

Muslim: Ten kto sa podriadil vôli Pravdivého Boha, Allah, (Stvoriteľa).

Korán: Slovo, ktoré Boh zvestoval prorokovi Muhammedovi.

Súra: Kapitola v Koráne

Athán: Zvolanie na modlitbu

Bismillah: V mene Allaha

InšaAllah: Ak Allah dá

Alhamdulillah: Chvála Allahovi

Subhanallah: Sláva Allahovi

Allahu Akbar: Allah je Veľký

Assalamu Alejkum: Pokoj s vami

Imám: Islamský duchovný, vedúci spoločné modlitby

Pod'akovanie

Sláva a chvála patrí Jedinému Pravému Bohu, Allah, za dokončenie tejto publikácie; za silu a trpezlivosť, ktorú nám dal počas celého obdobia. Chválime Ho, hľadáme u Neho pomoc, odpustenie, vedenie, útoisko a ochranu od všetkého zlého.

Milí respondenti!

Chceli by sme týmto vyjadriť úprimné poďakovanie Vám, ktorí ste prispeli a podelili sa so svojimi príbehmi. Vážime si Vašu snahu spolupracovať na tomto projekte. Bez Vás by to nebolo možné uskutočniť. Ďakujeme Vám za preukázanú dôveru, za podporu a povzbudenie a za Vašu drahocennú čas strávenú písaním príbehu. Uvedomujeme si, že to nebola ľahká úloha podeliť sa s troškou Vašho súkromia, i s pocitmi, ktoré prežívate. Vďaka patrí aj tým, ktorí z rôznych dôvodov neprispeli do tejto publikácie, ale na druhej strane nás aspoň povzbudili.

Drahí čitatelia!

Vďaka vám patrí aj Vám milí čitatelia, za záujem siahnuť aj po takomto druhu knihy a dozvedieť sa o živote tých rodákov, ktorí si zvolili islam za svoju životnú cestu. Veríme, že touto publikáciou sme mohli objasniť viacero dôvodov, prečo aj Slováci siahajú po informáciách o islame. Dúfame v naplnenie nášho cieľa, a to, aby sa týmto vzťahy medzi slovenskými muslimami/kami a slovenskou spoločnosťou prehĺbili a odstránili sa tak možné predsudky, a tak mohli obidve strany spoločne prispievať k vzrastu a prosperite tejto spoločnosti, i už v pracovnom, rodinnom, alebo bežnom prostredí.